

Giới thiệu Cô Dâu Thứ Bảy

Cô dâu thứ 7 - Đang tiến hành - cungthienyet

Giới thiệu truyện ngôn tình ma quái thú vị này:

Ngày 15/7 âm lịch.....

Cô bước chân lên xe hoa về nhà chồng, nhà chồng cô chưa một lần biết mặt, chưa một lần nhìn thấy.

Từ nhỏ cô đã mắc bệnh tim bẩm sinh, đối nghịch với người chị sinh đôi của mình khỏe mạnh vui vẻ nên lúc nào cũng không được bố mẹ thương yêu. Chị cô vốn ham hư vinh, mỗi gã vào một nhà quyền thế, nhưng nào ngờ đâu hẳn chỉ là một kẻ đã chết.

Chị cô cầu xin cô đi thay mình, gia đình cô cũng khán kiệt vì chữa bệnh cho cô, cô đi cho đỡ phần gánh nặng.

Gia đình hẳn giàu có, hẳn ăn chơi trác táng, hẳn chết trong một lần đua xe tại trường đua, hưởng dương 21 tuổi, ba mẹ hẳn thương con còn trẻ mà đoán mệnh, dựa vào thân thể đồ sộ và danh tiếng tìm cho hẳn một người vợ.

Tìm thầy bói tìm xem ai hợp tuổi rồi đến nhà cưới hỏi đàng hoàng, linh đình

Nhưng nhiều lần cưới vợ cho hẳn tất cả các cô dâu qua đêm động phòng đều phát điên, đã 6 lần như thế, và bây giờ cô là người thứ 7. Cùng đón đọc truyện cô dâu thứ bảy này nhé

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Thứ Bảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Ngày 15/7 âm lịch.....

Cô bước chân lên xe hoa về nhà chồng, nhà chồng cô chưa một lần biết mặt, chưa một lần nhìn thấy

Cô chỉ nghe nói nhà họ rất giàu, rất hưng thịnh, đáng lẽ người được gã đi là chị gái của cô, nhưng chị cô đã quỳ xuống van xin cô, mong cô sẽ thay mình gã đi

Gia đình chồng giàu có, có tiếng tăm, có thể nói là danh tiếng lẫy lừng, chị cô cũng thuộc dạng ham hư vinh, ham lợi lộc, được gã vào nhà đó có thể gọi là "chuột sa hũ nếp" nhưng vì sao chị cô không muốn gã?

Lí do duy nhất khiến chị cô chùn bước chỉ có một

"Chú rể là một người đã Chết "

Cô và chị cô là chị em sinh đôi, từ nhỏ cô đã mắc bệnh tim bẩm sinh, còn chị cô sức khỏe lại bình thường, ba mẹ ruột chỉ yêu thương mỗi chị cô, còn cô chính là gánh nặng nên từ nhỏ đã bị ghét bỏ.

Lần này cô vì thương ba mẹ, thương chị nên đành thay chị gã vào nhà đó, do hai chị em sinh đôi nên gương mặt giống nhau, cô thay chị cô gã vào nhà đó họ cũng chẳng thể phát hiện ra.

Sức khỏe cô suy giảm, bệnh tình càng lúc càng nặng, những đợt điều trị đắt đỏ tại bệnh viện khiến cô cảm thấy mình thật sự là gánh nặng của gia đình, chị cô có thể kiếm tiền thay cô chăm sóc ba mẹ, còn cô sẽ thay chị gã đi, dù sao không bao lâu cô cũng phát bệnh mà chết

Cô nghĩ thế cũng cần rằng mà leo lên xe hoa, mặc dù cô biết chú rể của cô bây giờ chỉ là một di ảnh

Gia đình hẳn giàu có, hẳn ăn chơi trác táng, hẳn chết trong một lần đua xe tại trường đua, hưởng dương 21 tuổi, ba mẹ hẳn thương con còn trẻ mà đoán mệnh, dựa vào thân thể đồ sộ và danh tiếng tìm cho hẳn một người vợ.

Tìm thầy bói tìm xem ai hợp tuổi rồi đến nhà cưới hỏi đàng hoàng, linh đình

Nhưng nhiều lần cưới vợ cho hẳn tất cả các cô dâu qua đêm động phòng đều phát điên, đã 6 lần như thế, và bây giờ cô là người thứ 7

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Thứ Bảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Chương 2

Đã nhiều lần cưới vợ cho hẳn tất cả các cô dâu qua đêm động phòng đều phát điên, đã sáu lần như thế, và cô là người thứ bảy

Mọi người đồn rằng ngôi nhà ấy có ma, vong hồn cậu chủ do chết sớm mà sinh oán khí, ám tất cả các cô dâu của mình cho đến phát điên

Mọi người đều nói số phận của cô rồi cũng giống họ mà thôi, qua một đêm tại căn phòng đó rồi cũng phát điên

Một số cô dâu trong lúc tỉnh táo đều nói rằng

"Ma! Có ma!"

Nói đến đó họ như bị bóp họng không nói được nữa, rồi lại trở nên điên loạn

Mọi người đều nghĩ cô được gả đi nhưng nói trắng ra là ba mẹ đã bán cô đi, từ giờ có sống hay chết cũng là thuộc quyền sở hữu của nhà họ Vương, gia đình chồng cô

Cô bước lên xe hoa với bộ váy cưới màu đỏ, đám cưới rất lớn, cũng như những đám cưới bình thường khác chỉ khác mỗi là chồng cô là một di ảnh

Xe hoa lăn bánh đưa cô về nhà chồng, cạnh bên là một bức ảnh, trong ảnh là một chàng trai với gương mặt đẹp đẽ, đẹp như tranh, cô nhìn thật lâu, thật lâu

Bức ảnh chớp mắt.....

Cô trợn mắt lên hốt hoảng miệng cứng đờ

Bức ảnh nhếch môi nhìn vào cô, ánh mắt bỗng nhiên đảo vòng qua người cô

Cô như chết đứ đừ, từ nhỏ cô có thể thấy ma, cô hay bị chúng đeo bám, ma đòi thì đòi ăn, ma dữ thì đòi mạng, muốn cô thể chõ chúng để chết thay chúng

Cô do ám suốt thời gian lớn lên nên coi như là không có tuổi thơ như những đứa trẻ bình thường khác

Bệnh tim cũng ngày càng nặng hơn

Lúc nhỏ cô gặp được một lão thầy bói mù, cô cho lão một gói xôi, lão cho cô một lá bùa, bảo cô sau này có thấy những vong kia cũng coi như tai điếc mắt không thấy, và dặn dò kỹ vào ngày sinh nhật lần thứ 20 cô sẽ gặp một đại nạn lớn

Bảo cô phải cẩn thận

Và ngày hôm nay là sinh nhật của cô 15/7 âm lịch

Cô thấy bức ảnh của hân cử động trong lòng như muốn thét lên nhưng không, cô coi như không thấy, không biết vờ như quay đi nơi khác, bên ngoài mưa to, nước hắt vào cửa kính xe, cô nhìn những giọt mưa trên cửa kính

"kít.....kít....."

Cô như sồn gai ốc hai tay bầu vào nhau cổ hết sức căng thẳng

Rõ ràng ngoài cửa xe có tiếng gì đó tựa như móng tay cào vào tạo nên âm thanh thật đáng sợ

Một làn hơi lạnh phả vào gáy cô, cô mở trừng mắt, ai đó đang thì thầm bên tai cô

"Cô dâu thứ bảy của tôi! Em tên gì?"

Cô vờ như không nghe thấy, cô nhắm mắt tự trấn an bản thân

Tay sờ lên lá bùa trên cổ tự nhủ nó sẽ bảo vệ cô

Rầm.....

Á.....

Ai đó đập cửa kính khiến cô giật mình hét to, tài xế đạp thắng cho xe dừng lại, quay lại hỏi cô

"Mợ chủ có chuyện gì vậy?"

Cô giờ tay chỉ ra cửa kính run run nói

"Có cái gì đó đập vào cửa kính xe!"

Tài xế ngơ ngác hỏi

"Có sao?"

Rồi ông nhìn ra cửa kính vẫn bình thường, rồi tiếp tục chạy về

Đang chạy cô bỗng chỉ tay về phía trước hét to

"Dừng lại! Có người kia!"

Tài xế đạp thắng gấp nhìn về phía trước

"Làm gì có ai!"

Cô tròn mắt lên thì không thấy ai thật, cô lắp bắp không nên lời

Rõ ràng lúc này có một người con trai đứng trước đầu xe mà, sao biến mất rồi?

Bỗng một giọng nói vang lên bên tai cô

"Cô có thể nhìn thấy tôi sao? Tốt lắm!"

Cô thất thần nhìn qua bức ảnh của hắn, hỏi

"Là quý sao?"

"Đúng rồi! Tôi sẽ ăn linh hồn của cô! Cô đâu đặc biệt!"

Xoảng.....

Bức ảnh đập mạnh vào cửa kính thủy tinh bắn ra tung toé bắn vào thịt cô rướm máu, cô đau đớn ôm vết thương đau nhức

Giọng nói lại cất lên

"Máu cô cũng ngon thật!"

Mặc cho phía sau có chuyện gì thì tài xế vẫn không hay biết mà cứ bon bon chạy xe

Đêm hôm nay là đêm động phòng của cô và linh hồn ác quỷ kia, cô sẽ ra sao?

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Thứ Bảy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Chương 3

Xe dừng lại trước Vương gia, ba mẹ hắn sốt ruột chạy lại xe cô, vội sai người làm mở cửa, cô đưa đôi mắt thất thần nhìn một lượt mọi người xung quanh, cô như một cái xác biết đi, trên tay cô cầm bức ảnh đã vỡ kính, tay cô chảy máu, máu thấm đẫm bức ảnh

Ba mẹ hắn thấy thế liền lắc đầu ngán ngấm, sáu cô vợ trước của bà cưới về đều có những điều tương tự như thế, sau một đêm rồi bán sống bán chết chạy ra khỏi nhà, hét lên như người điên loạn, sau đó rồi phát điên, vì không muốn người ngoài chú ý đến nên đành nhốt họ vào một căn phòng trong kho, nhưng tin xấu đồn xa, chuyện trong nhà đều rò rỉ ra ngoài

"Nhà họ Vương bị quỷ ám! "

Tất cả tin đồn đều nhắc đến điều đó, ông bà Vương thật không thể dùng tiền mà bịt miệng hết được

Mà chuyện mọi người đồn thổi không phải đều là bịa đặt, thầy bói nói với ba mẹ hắn rằng

"Hãy tìm một cô gái sinh ngày âm tháng âm giờ âm để tổ chức đám cưới cho thiếu gia! Người chết còn trẻ như thế nếu không thể hưởng hết thứ mà cậu ấy muốn, chắc chắn linh hồn sẽ sinh oán khí mà thành quỷ!"

Ông bà đã làm theo rồi, nhưng tại sao con trai họ lại không chấp nhận sáu cô dâu trước đó? Cô gái này liệu có thể khiến con trai họ hài lòng không?

Cô ôm bức ảnh đôi mắt vô hồn bước đi, ông bà thấy thế liền bảo người làm không cần chuẩn bị nghi thức động phòng nữa, cô cũng sẽ như mấy cô dâu kia thôi, ông bà đã quá mệt mỏi rồi

Gia nhân cản đường cô, nắm tay cô chuẩn bị dắt cô vào nhà kho, cô bỗng giật tay lại, đôi mắt long lên sòng sọc khiến bọn họ nhìn thấy đều kinh hồn bạt vía

Họ cản đường cô, cô một tay ôm ảnh một tay giơ ra như có ai đó nắm tay cô kéo đi vậy, tất cả người làm đều bị quăng qua một bên, một thế lực nào đó đã nhúng tay vào

Ông bà há hốc mồm nhìn cô bước đi, họ từ từ đi theo cô, cô đi một mạch đến phòng hắn, cánh cửa kéo kẹt mở ra, cô đi vào, rầm một tiếng cánh cửa đóng lại

Ông bà ngơ ngác nhìn theo, cô lần đầu tiên đến đây sao lại biết phòng con ông bà mà vào? Ông nhìn bà thắc mắc

Bà nhìn vào cánh cửa mỉm cười

"Vương Nguyên chấp nhận con bé rồi! Ông ơi con chúng ta sẽ không trở thành ác quỷ nữa!"

Bà mừng rỡ ôm ông chảy nước mắt, đứa con trai tội nghiệp của bà, bà cưng hơn cung trướng thế mà, số phận quá nghiệt ngã

Cô bước vào phòng, ngồi lên giường, cô buông tay rót tắm ảnh xuống sàn, cô bất tỉnh ngã lên giường

Beng.....beng.....beng.....

Tách.....tách.....tách.....

Trên tường treo một cái đồng hồ lắc to đùng, điểm 12h khuya, cái đồng hồ này là đồ cổ từ thời xa xưa trong đó có trú ngụ một linh hồn của một đứa trẻ, cách đây đã 300 năm, một linh hồn quý dữ

Cô lơ mơ mở mắt ra vì bị tiếng đồng hồ đánh thức, ý thức cô bỗng chốc được thu hồi

"Đây là đâu? Sao mình lại ở đây?"

Cô rụt rè ôm gối rút chân lên giường ngó nhìn xung quanh

Beng.....beng.....beng.....

Tiếng đồng hồ lại vang lên khiến cô giật mình hét to

Cập.....Cập.....Cập.....

Cửa sổ bị gió thổi đập vào phát ra âm thanh khiến cô sồn gai ốc

Hú.....hú.....

Gió bên ngoài hú lên từng hồi thảm thiết

Cô co rút lại miệng không ngừng cầu nguyện

Cô nghe bên tay tiếng gót giày nện lên sàn nhà phát ra âm thanh.... cộp.....cộp.....cộp.....

Tiếng phát ra càng lúc càng gần và rõ, rõ ràng đang hướng tới cô

.....cốc.....cốc.....cốc.....

Tiếng gõ cửa

Bỗng cô nhìn xuống sàn nhà có một cái gì đó tròn tròn lăn về phía cô, nó tựa như một cuộn len đan áo vậy

Nhưng khi đến gần cô mới thấy rõ nó là một cái đầu của một đứa trẻ

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Thứ Bảy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Chương 4

Cái đầu tròn tròn với một đuôi tóc dài tết bím phía sau, nó từ từ từ từ lăn đến cạ xuống nền nhà phát ra âm thanh rù rù

Cô như chết trân, coi như không thấy gì mà từ từ ngồi xuống giường, giờ tay lấy một cái khăn trùm đầu theo hình uyên ương đội lên đầu

Ngồi vội vọt thế cô dâu đang đợi chờ chú rể đến rồi lấy khăn ra

Cô cứ lăm bằm trong miệng rồi tự trấn an bản thân mình rằng

"Không thấy! Không thấy! Không thấy!"

Cô bấu víu hai tay vào nhau, chân bắt đầu run, cô cúi mặt xuống, bên tai không ngừng phát ra âm thanh rù rù

Cái đầu đó giờ đã lăn về phía cô, từ từ từ từ lăn lại, dưới chân cô có một bậc thang khoảng chừng 3 nấc, cô nghĩ rằng nó sẽ không thể lăn đến cô được, rồi nó tưởng cô không biết gì hết không thể nhờ vả cô được mà rời đi

Cô cúi đầu như muốn nín thở

Cái đầu tròn tròn kia dừng lại trước bậc thang rồi mở cái miệng rộng ra cười một cách quỷ dị, miệng nó rộng tới mang tai, nhe mấy cây răng đen đen nhỏ nhỏ, miệng nó đầy nước dãi lại còn bốc ra một mùi hôi thối như xác mọt rửa

Nó từ từ le cái lưỡi dài ngoằn ra liếm lên bậc thang rồi kéo lê cái đầu lên, giống như con ốc sên lê cái vỏ của mình vậy

Từng bậc nó leo lên, theo đó phát ra một tiếng cười của trẻ em khanh khách bên tai cô, cô đã quá coi thường nó rồi! Nó đâu phải ma, nó là quỷ!

Nó leo lên đến chân của cô thì vội rút lưỡi lại, ngược mắt nhìn cô trong chiếc khăn trùm đầu

Vì cô cúi mặt xuống mà cái khăn lại hở ra một khoảng, cô nhìn qua khe hở thì giật mình khi bắt gặp đôi mắt trắng đục của nó đang nhìn cô

Nó nằm ngay chân cô, nó đảo đôi mắt trắng đục nhìn cô, nó nói với giọng khe khẽ mà khiến cô dựng tóc gáy

"Chào cô! Trông cô ngon quá!"

Cô cắn thẳng nuốt nước miếng cái ực coi như không nghe thấy gì cứ ngồi im

"Tôi đã đợi cô 300 năm rồi! Cô sinh ra trễ thật!"

"Đừng giả vờ nữa! Cô có thể nhìn thấy tôi!"

"Lúc tôi 7 tuổi họ đã chặt tôi ra làm 5 mảnh rồi chôn ở 5 góc trong khu đất này! Thời gian trôi qua đã 300 năm tôi vẫn chưa thể siêu thoát, tôi không có cơ thể, tôi muốn cô đào ngôi nhà này lên tìm chân tay của tôi!"

"Họ nói tôi sinh ra gây hại cho dân làng nên giết tôi bằng cách thiêu sống rồi không muốn tôi đầu thai nên chặt tôi ra!"

"Linh hồn tôi phiêu bạt, cũng chỉ có thể tìm cái đầu này! Tôi đợi cô lâu rồi!"

Cái miệng rộng rộng từ từ mở ra cười một cái, đôi mắt bỗng long lên sòng sọc, nó quát về phía cô khiến cô giật mình

"Sao cô không nói? Hay cô không muốn giúp tôi? Hà?"

Nó há cái miệng rộng cắn mạnh vào chân cô, răng nó dài bấu vào thịt cô, từ từ máu cô rỉ ra, nó cười ha ha liếm máu cô, uống máu cô, cô đau quá mà hét lên

Bỗng bên ngoài nổi lên một cơn gió lớn, cánh cửa rầm một tiếng bật tung

Một cơn gió lùa vào phòng, đồ vật đều đổ vỡ rơi xuống sàn tạo nên một âm thanh ồn ào giống như căn nhà sắp sụp đổ

Còn gió dừng lại trước mặt cô biến thành một chàng trai mặc một bộ đồ đen với đôi mắt lạnh ngằn, hấn giờ tay nắm lấy cái đầu đang bám víu vào chân cô

Nắm đầu nó quăng vào cái đồng hồ lắc trên tường, nó đau đón hét lên

Hấn quỳ xuống chân cô, cầm chân cô lên le lưỡi liếm lấy máu trên vết thương cô miệng nhếch lên

"Vợ tao tao chưa ăn mà mày đã ăn trước rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Thứ Bảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Chương 5

Hấn liếm máu đang rỉ ra của cô, bỗng "phèo"

Hấn phun ra, giờ tay quệt miệng, mặt khó chịu gắt

"Máu nhiễm bẩn rồi! Khó uống quá!"

Hấn đứng dậy đưa tay bóp cằm cô tức giận quát

"Tại sao lại để người khác động vào người hả?"

Cô nhăn mặt bán sống bán chết lắc đầu, môi khẽ mấp máy muốn nói gì nhưng không được

Hấn nhìn cô đau khổ đôi môi mỏng khẽ nhếch lên

"Chúng ta nên động phòng thôi! Nào....."

Hấn buông cầm cô, đôi tay trở nên mềm mại mon tron gò má cô, từ từ từ từ trực xuống cổ cô

Rồi lại xuống xương quai xanh, và dừng lại ở vai cô, hấn trực váy xuống ôm trọn người cô, vùi mặt vào cổ hôn cô

Đôi tay nắm khóa kéo sau lưng cô từ từ kéo xuống,

Cô nhẹ nhàng lòn tay xuống gối móc ra một con dao nhọn được làm từ ngà voi tẩm máu cô, cô giờ tay lên

"Xoẹt....."

Tay cô bị hấn bắt lấy, môi hấn vẫn nằm trên cổ cô, miệng hấn nhếch lên, mắt lia qua cổ cô

"Rắc....."

Cổ tay cô rắc một tiếng bị hấn bẻ gãy, cô đau đón nhưng lại không hề phát ra âm thanh rằng mình đang đau đón

Hấn nhẹ nhàng chọt lên má cô một cái rồi kề sát tai cô thì thầm

"Cô nghĩ tôi có thể bị mắc lừa sao? Cô dâu của tôi!"

Cô buông dao rút lên nền nhà kêu leng keng

Cô không giết được hấn thì trước sau gì cũng bị hấn bức chết, cô sẽ tự tử

Hấn tát vào mặt cô một phát khiến cô ngã nhào xuống sàn

Hấn lạnh lùng

"Định cắn lưỡi tự tử sao?"

"Không muốn giết tôi nữa à?"

Cô quệt máu trên miệng rồi đứng dậy, lại tiếp tục ngồi lại vào giường, vẻ mặt không chút sợ hãi

Hắn thấy thế vỗ tay bốp bốp mỉm cười nhìn cô

Quả thật không thể xem thường người phụ nữ này! Cô ta có khả năng đặc biệt hơn người khác, quả thật như hắn nghĩ, cô không ngại thơ trong sáng chút nào, có thể sống sót đến bây giờ nếu không nói là cô ta rất ranh ma chẳng nhẽ lại nói là số cô ta may mắn à? Cô ta diễn kịch rất khá!

Hắn kề sát mặt cô khẽ gọi

"Cô muốn giết tôi thì phải sống tiếp chứ! Sao lại muốn chết! Tôi chơi chưa đủ mà!"

Cô vẫn ngồi đó im lặng chẳng nói gì, nếu giết được hắn sau này cô sẽ thoát khỏi số kiếp thấy ma và sẽ sống một cuộc sống bình thường như bao người khác

"Tôi sẽ giết anh!"

Hắn vỗ tay mỉm cười

"Tốt lắm! Thế mới xứng đáng làm cô dâu của tôi chứ!"

Hắn bốp cô cô, nhắc bông người cô lên không trung, đôi mắt sắc lạnh nhìn vào khuôn mặt tím tái của cô thật rất hài lòng

Hắn quăng cô vào tường khiến cô bất tỉnh nhân sự

Hắn phui tay rồi bước đi

"Tôi chờ xem cô dùng cách gì giết tôi! Cô dâu hỗn láo! "

Sáng sớm ba mẹ hắn Vương lão gia và Vương phu nhân đã sai gia nhân đến phòng hắn xem động tĩnh

Thật không thể tin được là cô còn sống, họ vừa bất ngờ vừa vui, sai gia nhân đem quần áo thay cho cô, đem đồ ăn cho cô, vàng bạc trang sức cô đều được họ cung cấp không thiếu một thứ gì

Cô được gia nhân đưa về nhà mẹ đẻ thăm nhà theo truyền thống, ba mẹ cô hết sức mừng rỡ, chị tưởng cô đã chết mất xác rồi chứ không nghĩ cô lại trở thành bà hoàng thế này

Lòng đồ kị lại nổi lên, chị cô hối hận lắm! Đáng lẽ người hưởng hạnh phúc là mình mà không ngờ em mình lại hưởng

Chị cô thấy thế liền thông đồng với ba mẹ đánh ngất cô rồi nhốt vào kho

Chị cô lột hết đồ cô đeo lên người và thay thế cô trở về nhà họ Vương thay cô làm dâu

Hai chị em sinh đôi giống nhau như hai giọt nước nên chẳng ai nhận ra, nhưng lại có một người nhận ra...

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Thứ Bảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Chương 6

Chị cô chui vào xé hộp ba mẹ chồng cô chuẩn bị cho cô, Như Ngọc vui vẻ kêu tài xế chạy về

Như Hoa bị đánh mạnh vào gáy bất tỉnh giờ tỉnh lại cảm giác đầu đau vô cùng, cô mở mắt ra đã thấy nằm trong nhà kho

Cô đập cửa thì nhận ra đã bị khóa trái cửa bên ngoài, cô gọi to

"Ba.... mẹ.....!"

"Chị Như Ngọc.....!"

Cô có gọi khàn giọng cũng chẳng ai trả lời, họ bắt nhốt cô ở đây và bây giờ chị cô đã đến Vương gia

Cánh cổng to lớn mở ra trước mắt khiến cô thấy được căn biệt thự to lớn huy hoàng tráng lệ như một tòa lâu đài

Chị cô từ nhỏ đã chán ghét cuộc sống nghèo khổ, đây quả thực là thiên đường dành cho cô

Cô bước xuống xe vào nhà như một bà hoàng, vừa vào đến nhà đã quát đám gia nhân

"Đem nước lên phòng cho tôi rửa chân! Nhanh! "

Đám người giặt mình gật đầu rục rục sợ hãi bê chậu nước lên phòng

Nhờ đó Như Ngọc mới biết đâu là phòng Như Hoa hay ở, cô là một người thông minh cô biết cô không thể có một sơ suất gì

Cô phất tay bảo đám người làm lui ra, cô vòng quanh căn phòng lộng lẫy như phòng hoàng gia này thâm cười sung sướng

"Phát tài rồi! Quả thật bây giờ mình là một bà hoàng!"

Bỗng cô thấy rung mình, có cái gì đó lạnh lạnh lướt qua xương sống cô, cô nhìn quanh thì chẳng thấy gì, lông tơ cũng dựng hết cả lên

Cô khoan thai leo lên giường ngồi vuốt vuốt tấm rèm giường được làm bằng tơ lụa thượng hạng mà mát tay

Cô nằm xuống nhắm mắt hưởng thụ

Cộp.....Cộp.....Cộp.....

Dưới giường có cái gì đó kêu cộp cộp.....

Cô mở mắt ra nhìn lên cái đồng hồ lắc treo trên tường đã 22 giờ đêm, cô thấy hơi sợ sợ, giờ tay mở đèn lên sáng choang

Cô nằm xuống nhắm mắt

Cộp.....Cộp.....Cộp.....

Ực.....là tiếng móng tay gõ vào cái gì đó bằng gỗ phát ra âm thanh, cô lấy chân đập lên cho đỡ sợ

"Nghe nhầm thôi! Đứng rồi!"

Cái đồng hồ lắc treo trên tường bỗng kêu

Beng.....beng.....beng

Rồi dừng lại, cô hơi bất ngờ ngồi dậy tiến lại gần, cô giờ tay về phía cái đồng hồ rồi khều khều cái quả lắc

Cô thấy nó không lắc nữa nên lấy tay lắc lắc nó, bỗng có cái gì đó đen đen lòi ra, cô thối mác liền nắm lấy rồi kéo kéo ra

Nó dài dài đen đen, cô buông ra lùi lại sau hai bước rồi hét to

"Tóc người!....."

Chùm tóc thụt vào trong, có cái gì đó tròn tròn trôi lên, đưa cặp mắt trắng đục nhìn cô

Cái miệng rộng rộng cười cười

Cô lùi lại mặt cắt không còn giọt máu, loạng choạng ngã về phía sau, ngồi lên giường miệng không ngừng quát

"Biến đi! Biến đi! Đứng lại đây!"

Cô cảm thấy chân cô như có cái gì đó lạnh lạnh nắm lấy

Cô nhìn xuống

Một cánh tay không héo đang nắm lấy chân cô, nó chui từ gầm giường ra, tóc xoã dài mặc một bộ đồ rách nát, người teo tóp, giọng the thé nói với cô

"Cô dẫm lên tay tôi rồi! Cô gái!"

Cô hét to nhảy về phía trước nhưng lại bị nó nắm chân đứng một chỗ, cái đầu lẩn rù rù lại phía cô, mặt nó lẩn trước bị Vương Nguyên đánh tép một đường dài, nó ôm hận tìm cô quyết trả thù, nhưng chị cô là Như Ngọc đến thay

Cái đầu tóc bù xù lẩn lại há to miệng

Bỗng....." tách "

Vương Nguyên búng tay làm cái đầu và xác khô kia đang nhẹ bỗng dừng lại đưa ánh mắt thăm dò về phía hấn

Hấn ngồi trên cửa sổ chẳng buồn nhìn họ, nhếch mép nói

"Sao hả? Ăn đi chứ!"

Thế là chẳng chút nề nang mà cắn vào người Như Ngọc, cô đau đớn la hét rồi bỗng

Rầm.....

Cánh cửa phòng bật mở, Như Hoa đứng thờ hồn hển mồ hôi nhễ nhại

"Buông chị tôi ra!"

Cô chạy lại, ngang cửa sổ chỗ hấn ngồi cô bị hấn luồn tay qua ôm lại, cô giãy dụa hét lên

"Sao không cứu chị tôi! Đồ cầm thú!"

Hấn ôn nhu nhìn cô, xiết chặt vòng tay, tay cởi áo cô dúi mặt vào ngực cô hôn ngực cô thì thầm

"Việc gì phải cứu cô ta! Em mới là vợ anh!"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Thứ Bảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Chương 7

"Việc gì phải cứu cô ta! Em mới là vợ anh!"

Cô cố vùng vẫy khỏi bàn tay của hấn, hấn càng ôm chặt hơn, miệng nhếch lên tỏ vẻ thích thú, hôn cổ cô thỏa mãn

"Hôm nay em bỏ anh ở nhà một mình đấy nhé! Nhưng không sao! Anh tha thứ cho em!"

Cô đánh phình phịch vào vai hấn, cố đẩy ra

Hấn nhú mày khó chịu, giữ chặt cổ tay cô đè vào tường, đôi môi nhọt nhọt khẽ nhấp máy

"Con vợ này hư thật! Muốn anh xử em không hả?"

Cô cố hét to về phía chị cô

"Chị ơi tháo sợi dây chuyền ra! Sợi dây chuyền đó chị không thể đeo được đâu! Nhanh lên chị!"

Chị cô bị cái đầu kia cắn, bị cái xác khô hút dương khí mà trở nên phờ phạt

Sợi dây chuyền có chứa lá bùa của Như Hoa có công dụng giúp cô không thể bị oan hồn quấy phá, nhưng khi Như Ngọc đeo vào lại có tác dụng ngược lại

Chị cô đôi tay rung rung bứt sợi dây chuyền ra,

"....bứt...."

Chị cô quỳ xuống tóc lỏa xỏa, cúi gằm mặt, cái đầu và cái xác khô cũng biến mất

Cô đẩy hấn ra, chạy đến chỗ chị cô, giờ tay định đỡ thì

".....Rừ....."

Chị cô bị cái xác khô kia chiếm thân thể, giờ chị cô coi như đã chết! Chỉ khác là giờ ả lại là xác sống

Hấn nắm cổ tay cô trong một giây lùi ngược cô lại phía sau, một tay giờ ra bóp đầu ả, ả giờ nhìn như một con quái thú gào thét giữa sự đau đớn và tức giận

Hắn nghiêng răng tăng lực tay khiến gương mặt ả méo mó như sắp vỡ ra

Cô nhanh chóng đẩy mạnh hắn ra, đứng trước mặt hắn đang tay ra ngăn cản

"Đừng động đến chị tôi! Đồ khốn!"

Hắn nhếch mép phì bụi trên tay cúi gầm mặt

"Hừ.....Đồ khốn?"

Hắn lia ánh mắt đã chuyển sang đỏ ngầu về phía ả rồi sang cô nhả ra từng từ

"Đừng hối hận vì sự ngu ngốc của cô!"

Nói xong hắn biến thành một làn khói đen rồi vụt mất

Cô chuẩn bị quay lại phía sau thì bỗng cảm thấy đau nhói ở cổ tay, cô thấy chị mình đang ngấu nghiêng cổ tay cô, hút máu cô, đôi mắt trừng to hiện rõ những gân máu, miệng nhếch lên cười quỷ dị

"....ha ha ha..."

Cô đau đón đến nhăn nhó, cô không thể làm gì khác, cô đau đón muốn gào lên, cô không thể làm gì cả, đây là chị cô, trong lúc cô tưởng chị mình đã hút hết máu bỗng một cây gậy từ đâu bay đến đập thẳng vào đầu chị cô, một sợi dây bay đến trói chặt chị cô lại

Ả gầm rú lên vùng vẫy, đôi mắt xoay tròn giống như không có điểm dừng, ả cười the thé rồi ngồi vu vơ hát

"....Rồi tội mày sẽ chết ở đây thôi!.....Rồi tội mày sẽ chết ở đây thôi!....."

Cô đau đón nước mắt lăn rơi xuống, không tin đây là sự thật, chị cô bị cái linh hồn độc ác kia ăn mất thần thức, rồi chiếm luôn cả thân xác

Cái đầu tròn tròn kia lăn lại, mắt nhìn cô, miệng cười

Cô gạt nước mắt, tay không ngừng chảy máu, cô nhìn nó lạnh lùng

"Tại sao lại giúp tôi? Có yêu cầu gì? Nói đi!

Nó cười hắc hắc

"Tôi nói rồi! Chỉ có cô mới có khả năng tìm lại xác cho tôi! Cô chết rồi thì ai sẽ làm việc đó?"

Cô nhếch mép đầy bất cần đòi

"Chị tôi thế này tôi còn có thể sống tiếp sao? Ba mẹ sẽ giết chết tôi mất!"

"Nếu tôi có cách cứu chị cô thì sao?"

Cô bất ngờ hỏi dồn dập

"Cách gì? Nói mau!"

"Chúng ta thương lượng đi! Tôi giúp cô cứu chị! Cô giúp tôi đào cốt! "

"Được! Nói mau!"

"Nhưng việc này cô phải làm một mình! Tôi chỉ dạy cô cách cứu chị cô!"

"Ở khu rừng phía tây có một hầm mộ, cô hãy đến đó và men theo những con chuột có đôi mắt màu đỏ, chúng nó sẽ dẫn cô đến một cái giếng khô, gần giếng có một cái cây to, trên cây treo một cái xích đu, trên xích đu có một cô gái ngồi ở đó, hãy tìm cách đuôi cô ta đi rồi leo lên xích đu đưa qua đưa lại ba cái, rồi hãy nhảy xuống giếng"

"Khi xuống giếng hãy nhắm mắt rồi đi thẳng bất kì hướng nào cô muốn, đi được 49 bước rồi hãy mở mắt ra, cô sẽ đi ngang một cánh đồng cỏ, gần đó có một con sông, trên sông có một bà lão ngồi đưa đò, hãy nhờ bà ấy đưa sang sông bằng cách vỗ tay 3 cái, khi lên thuyền tuyệt đối không được nói chuyện với bà ấy, nếu không cô sẽ không còn mạng mà đi nữa đâu!"

Qua đến bờ sông hãy đi tìm một cây hoa bỉ ngạn đỏ nhất, lớn nhất rồi hái đem về, đi ngang sông hãy nhúng một ít nước sông lên hoa, đi theo con đường lúc này rồi quay về đây!

Nhớ kĩ, đi và không quan tâm bất kì thứ gì hoặc trả lời ai trên đường!

Chút may mắn!

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Thứ Bảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Chương 8

Cô ra đi theo lời cái đầu kia chỉ bảo, trên người chỉ đem theo con dao bằng ngà voi, cô có chết cũng phải tìm cách cứu chị cô

Cô mon men theo con đường khu rừng phía tây, con đường vừa tối lại vừa lạnh, đi ngang một nghĩa địa, hương khói bay nghi ngút, nhìn sơ cô cũng thấy vài cái hồn bay qua bay lại

Cô cứ thế lầm lũi bước đi, coi như không thấy gì

"Cháu gái!...."

Bỗng cô nghe một giọng nói run run cất lên, hình như là một bà lão đã già, cô mới ngẩng mặt lên

Trước mắt là một bà cụ đã còng lưng, tay còn cầm theo cây gậy, miệng đã móm mém do tuổi già

"Bà ơi sao khuya rồi bà còn ở đây? Nhà bà ở đâu?"

"Bà ra đây thăm mộ con trai bà!"

Nói đến đây bà xúc động chấm chấm nước mắt rồi sụt sùi

Cô đỡ bà rồi vỗ vỗ vai bà an ủi

"Nhà bà ở đâu? Cháu đưa bà về!"

Bà chỉ ngón tay về phía trước rồi run run nói

"Sau ngọn núi đằng kia! Lúc trước ở cùng con trai, giờ nó.....đi rồi! Chỉ còn mình bà!"

Bà bỗng nhiên nghẹn lại, cô cũng hiểu phần nào nên chỉ im lặng đỡ bà đi

Đến chân núi cô thấy một căn chòi sập xệ, như đã cất lên từ lâu rồi, lại nhỏ nhìn rất nghèo nàn, cô nhìn mà không khỏi đau lòng

Bà kéo tay cô vào, cô ngồi lên cái giường đã cũ, bà nhìn cô cười vui vẻ

Giờ tay rót một chén trà cho cô, cô đưa tay nhận lấy rồi uống

Cô bỗng xoa xoa bụng cảm thấy đói, cô cả ngày chưa ăn được gì, giờ người như muốn lả

Bà thấy thế liền hiểu ra nên có ý muốn mời cô ăn cơm, nhưng hết đồ ăn nên bà vào bếp nấu, cô ngại quá từ chối nhưng không được

Chỉ cô ngồi cách nhà bếp một tấm vách, cô ngồi ngó nghiêng ngó nhà chỉ có ngọn đèn với ánh sáng hiu hắt

Cô nhìn vào phòng bếp thì thấy ánh sáng lấp lờ dường như bà lão đang nấu đồ ăn, cô nghe thấy tiếng lèo xèo phát ra

Nhưng trước khi đi cái đầu kia đã dặn không được nói chuyện hoặc tiếp xúc với ai, cô thấy hơi lo lo nên bèn lại dòm thử

Bà ta không nấu đồ ăn, cô há hốc mồm như đứng hình che miệng vì hốt hoảng

Cơ thể bà ta treo ngược lên nóc nhà, tiếng xèo xèo phát ra không phải tiếng xào đồ ăn mà là do cái lưỡi đen đen dài dài liếm vào lòng chảo

Cô giật mình lùi lại phía sau hai bước bỗng dẫm phải một cái gì đó tạo ra âm thanh 'rắc rắc'

Bà ta nghe được liền ngẩn đầu đưa cặp mắt không có tròng trắng nhìn cô, vội nhào xuống lách nhanh về phía cô

Bà ta không đi được chỉ có thể lách nhưng tốc độ nhanh kinh hoàng

"Da mặt! Đưa da mặt đây!"

Mặt bà ta nổi lên những nốt đen đen như da cóc, miệng cười một cách ma mị

Nụ cười rạch ngang mặt

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Thứ Bảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Chương 9

"Bà....là ai.....?đứng lại gần đây! "

"Da mặt cô đẹp quá! Đưa đây! Lột da ra....!"

Bà ta không đi được nhưng lại lách nhanh khủng khiếp, thoáng chốc đã nắm được chân cô

Bà ta kéo chân làm cô ngã phịch xuống đất, đầu đập mạnh khiến cô choáng váng

Thoáng chốc bà ta đã leo lên người cô, tay móc ra một con dao sắc nhọn, lăm le đưa lên mặt cô

Cô vùng vẫy la hét nhưng lại không thể thoát nổi, bụng cô đau nhói khiến cô như muốn nôn mửa, cái ly trà lúc nãy bà ta đưa chắc chắn có vấn đề

Bà ta đưa dao lên mặt cô rạch dọc quai hàm cô một lần dài, máu không ngừng rỉ ra, cô không ngừng la hét, bà ta thì không ngừng cười

Bà ta giữ chặt cằm cô, mở miệng thiếu thảo

"Đừng động đây! Để tôi lột, nếu không sẽ không đẹp nữa!"

Bà ta 200 năm trước do gương mặt nổi những nốt hột hột trông gớm giết nên bị dân làng và gia đình xua đuổi, bảo là quỷ đội lột người, đánh đập dã man, phé luôn hai chân sống không bằng chết

Dân làng treo bà ta lên một cái cây, cắt máu bà ta chảy xuống, chết khô trên cây, máu chảy xuống gốc cây khiến cái cây có linh khí, cộng với nỗi uất ức phần nộ của bà ta mà thành tinh, bà ta chết lúc tròn 20 tuổi

Oan hồn trình nữ là đáng sợ nhất, mang nỗi hận thù quay lại báo thù dân làng

Con trai bị bệnh đậu mùa nổi hột hột rồi chết trong đau đớn

Con gái thì nhan sắc bị hủy hoại do cũng nổi những hột kì lạ, cũng tự sát

Trẻ con trở nên còi cọc, không sức sống, rồi cũng không qua khỏi, tất cả người ở làng lân cận đều đồn rằng làng này bị nguyên rủa, tất cả chết hết do bị dịch bệnh

Riêng chỉ có người già là không mắc bệnh, vẫn sống, nhưng lại đau khổ vô cùng, con cháu người thân đều lần lượt qua đời, thân già sống cô đơn đến chết thì sống làm gì nữa, cũng tự tìm dây mà thắt cổ, chết giống như cách bà ta đã bị hại chết

Bà ta trú ngụ linh hồn tại đó lộng hành, thiếu nữ nào đi ngang chắc chắn sẽ bị bà ta lột da mặt rồi đắp lên mặt mình, cô bây giờ cũng tương tự như thế

Những thiếu nữ đi ngang đều bị mất tích tại cái gốc cây đó, người nhà không ngừng tìm kiếm nhưng vô ích

Khi họ đến gốc cây đó tìm thì lại thấy con cháu họ bị treo trên cái cây đó, máu không ngừng nhiều xuống gốc cây, gương mặt.....không có da mặt,hai mắt lòi ra trông kinh tởm

Đã 19 thiếu nữ mất tích rồi lại được dân làng tìm thấy như thế, họ sợ quá nên thay nhau dời đi, để lại nơi đó một nơi hoang vắng, không một bóng người

Cái nghĩa trang cô thấy cũng là nơi chôn xác của dân làng, cô là thiếu nữ thứ 20 của bà ta, cũng là người cuối cùng

Cô không ngừng quẫy đạp nhưng càng giằn co bụng cô càng đau, đau đến chảy nước mắt, cô tuyệt vọng hét lên

"Vương Nguyên.....!"

Một trận cuồng phong lao đến cuốn bà ta văng ra khỏi người cô, cô ngồi dậy dùng tay bịt mắt, quẹt nhẹ thì đã thấy rất nhiều máu

"Chết tiệt.....!"

Hắn đứng trước mặt cô nhìn cô rồi nghiêng răng gặm nhẹ

Hắn đưa ánh mắt sắc lạnh về phía bà ta, gặm lên đầy sát khí

"Sao bà dám động vào vợ tôi hả?"

Bà ta bất giác người run run đôi mắt lão lia nhìn hắn

Bà ta quay lưng thì hắn giơ tay ra bóp nhẹ trong không khí

Bà ta đột nhiên hét lên rồi

Búp.....

Đầu bà ta bị hắn bóp đến vỡ vụn

Cô bây giờ đã ngồi xuống nôn thốc nôn tháo ra toàn máu, cô choáng váng đứng lên

Choàng ngã, hắn nhanh tay đỡ lấy cô, ôm nhẹ cô đặt vào ngực

Cô vùng vẫy

"Buông tay anh ra!"

"Em chắc chứ?"

Phịch.....

Hắn buông tay thì cô đã ngã nhào xuống đất, hắn ngồi mộp xuống chống cằm nhếch mép nhìn cô

"Có để anh đỡ không? Anh cho em cơ hội cuối cùng!"

Cô cắn môi dưới nhắm mắt tạm gạt đầu

Hắn xoa đầu cô rồi bế cô lên

"Ngoan thế anh mới thương! Nghe không?"

Cô khẽ gạt đầu

Hắn đang bước đi thì bỗng dừng chân lại, đôi mắt hướng về cô, đôi mắt lạnh lùng nhìn cô, rồi từ từ mặt hắn đã sát mặt cô, cô trừng mắt nhìn hắn hốt hoảng

"Anh....anh định làm....gì?"

"Đề yên! Đừng động đây!"

Sát hơn.....Sát hơn nữa.....mặt hắn sát vào mặt cô.....đôi mắt chột nhắm lại.....cô cũng nhắm mắt lại.....

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Thứ Bảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Chương 10

Cô tìm đập thỉnh thịch, hai tay bầu vịu vào nhau, cô không biết hắn định làm gì cô nữa, hắn sẽ hút máu của cô sao, không được cô còn phải tìm đường cứu chị gái, sắp hết thời gian rồi

"Đừng mà! Đừng mà!....."

Cô nhắm mắt tay quơ loạn xạ, mồm hét thất thanh

Hắn nhắm mắt đưa đôi môi về phía cô bỗng nghe cô hét thì mở mắt ra, cặp chân mày thanh tú bỗng nhíu lại, hắn bẻ cô trên tay bỗng mạnh mẽ bóp cô một cái

Cô trấn tĩnh mở mắt ra thì thấy đôi mắt hắn đã trở thành màu đỏ, cô biết bản thân đã vô tình chọc giận hắn rồi, hắn sẽ giết cô mất

Hắn mở miệng nói với cô

"Giấy dựa gì chứ? Tôi ăn thịt em à?"

"Anh...thả tôi xuống! Tôi...."

"Nằm im.....! Nhắm mắt lại...!"

Cô trợn mắt lên nhìn hắn, toi rồi toi rồi, hắn giận rồi

Cô cứ mặc phó cho trời mà nhắm mắt lại

Hắn kẻ sát mặt cô liếm lên vết thương trên hàm cô, hắn liếm làm cô bỗng thấy mát lạnh, dễ chịu và không còn đau nữa

Hắn thả cô xuống, miệng vẫn còn lưu lại một ít máu của cô, hắn đưa tay lên sờ mặt cô, đôi mắt lạnh lùng đỏ ngầu nhìn cô

"Gương mặt hoàn hảo thế này mà mang một vết sẹo thì thật là không nên!"

Hắn cúi người hôn lên mặt cô một cái nhẹ nhàng, giờ mặt cô đã trở nên lạnh lặn như không có gì xảy ra

Tay hắn, môi hắn, cơ thể hắn phát ra một luồng hơi lạnh đến sờn gai ốc, cũng phải thôi, hắn là người đã chết rồi

"Đi thôi! Cô dâu của anh!"

Cô nghe thế liền sực nhớ ra, cô vội vã chạy như điên, hắn từ từ biến thành một làn khói đen rồi biến mất

Cô chạy một đoạn xa rồi dừng lại thở hổn hển, cô dừng lại vì mệt, bỗng bên tai có tiếng gì đó thút thít, là tiếng khóc sao, đúng rồi....là tiếng khóc của một đứa trẻ

Cô lắng nghe rồi từ từ đi theo tiếng khóc đó, con ai đi lạc chẳng? Ở đây nguy hiểm lắm! Cô nghĩ thế rồi từng bước từng bước tiến sâu vào rừng

Nơi đây càng vào sâu lại càng tối, lại có sương mù dày đặc, lạnh lẽo vô cùng

Hu hu.....hu hu.....hức hức.....

Tiếng khóc càng lúc càng rõ, trước mắt cô là một đứa trẻ ngồi dưới một gốc cây to, nó quay lưng về phía cô, đôi vai run rẩy vì sợ hãi

Cô thấy người nó đã ướt đầm vì sương rồi,nó nhỏ nhắn khoảng chừng 5 tuổi, xung quanh đây chẳng thấy người ở sao lại có một đứa trẻ ở đây, cô thấy có gì đó không đúng, nhưng cô lại mặc kệ và cứ một lúc tiến lại gần

Khi tay cô giờ ra, đôi tay cô từ từ từ từ càng lúc càng gần bờ vai của đứa trẻ kia, đôi tay cô giữa không trung bỗng

"Bóp"

Hắn từ đâu xuất hiện nắm chặt lấy tay cô đôi mắt lạnh lùng

"Lại bị lừa nữa à?"

Hắn lạnh lùng thốt ra làm cô giật mình

"Lừa gì? Đứa trẻ đó là con người!"

"Nó không phải con người! Là quỷ!"

Hắn một tay nắm lấy tay cô, một tay giờ về đứa trẻ kia, bàn tay khế bóp nhẹ trong không khí

Bỗng đứa trẻ kia đau đớn thét lên, người run lên bần bật, tỏ vẻ đau đớn vô cùng

Cô giật tay đẩy hắn ra xa

"Biến đi! Đồ ác quỷ! Một đứa trẻ mà cũng không tha!"

"Biến? Hơ hơ....."

Hắn bị cô đẩy mạnh ra, đôi mắt lạnh lùng nhìn cô cười nhạt một cái rồi biến thành làn khói đen, hắn thật sự biến mất

Cô quay lại thở hắt ra một cái rồi nhỏ giọng

"Này bé! Nhà em ở đâu? Sao lại một mình đi lạc đến đây? Chị sẽ đưa em về! Nơi này nguy hiểm lắm!"

Đứa trẻ vẫn quay lưng về phía cô, đầu nó từ từ quay lại, lưng vẫn thế nhưng đầu đã 180° quay lại nhìn cô, đầu tóc lòa xòa, miệng cười nham nhở, đôi mắt trắng đục nhìn cô the the trả lời

"Nhìn tôi giống con người lắm sao?"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Thứ Bảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Chương 11

"Nhìn tôi giống con người lắm sao?"

Cô nhìn đứa trẻ đang nhách miệng cười một cách ma mị

Gương mặt hoảng hốt của cô trong một giây đã chợt tắt

Thay vào đó là một nụ cười đầy rùng rợn, cô thoát đã rút ra cây dao làm bằng ngà voi, mạnh mẽ đề lên cổ nó

"Đương nhiên là không! Người nghĩ ta ngu đến mức tin người là con người à? Chỉ là bà lão kia đã bị Vương Nguyên thủ tiêu nên ta giữ người lại"

"Nói! Đường đến cổ mộ ở đâu? "

Đứa trẻ kia vẫn chưa khỏi bàng hoàng, cây dao làm bằng ngà voi kia là khắc tinh của nó, khi chạm vào như ngàn lưỡi đau xuyên thấu, đau đớn vô cùng

"Nếu tôi không nói thì sao?"

"Giết!"

Cô phun ra một từ lạnh đến thấu xương, đôi mắt kiên định hơn bao giờ hết

"Nói!"

"Tính mạng chị tôi quan trọng hơn tất cả"

Cô gằn giọng, cây dao sát vào cổ nó hơn, nó đau đớn rú lên

"Được!"

Nó gật đầu rồi bỗng thân thể teo tóp lại chỉ còn một nhúm, từ từ biến thành một con chuột với đôi mắt màu đỏ của máu

Nó xoay vòng vòng rồi bỗng hướng về một hướng mà chạy thụt mạng, cô cũng nhanh chân chạy theo

Từ trong bụi rậm một bóng đen bước ra khí chất ngời ngời

Miệng hắn nhếch nhẹ lên nhìn theo bóng lưng cô không khỏi khen thầm

"Cô gái này....bình thường nhưng không tầm thường!"

Cô chạy mãi chạy mãi theo cặp mắt đỏ lấp lánh phía trước, trên đường vô số cô hồn dã quỷ đều hướng về cô, nhìn cô như muốn ăn tươi nuốt sống, cô vừa chạy vừa run sợ sẽ không ổn

Nhưng lạ thật, họ chỉ nhìn cô chứ không làm bất cứ điều gì có hại đến cô, nhưng cô mặc kệ cứ chạy thụt mạng

Cô hồn dã quỷ thềm thường nhưng không dám động đến chỉ đơn giản vì

Phía sau cô là một tên ác quỷ cực kỳ mạnh, với đôi mắt đỏ như muốn thiêu rụi cả khu rừng, hẳn ta là ác quỷ thuần chủng, thuần túy và là mạnh nhất

Hắn lia ánh mắt về phía bọn chúng, như muốn cảnh báo rằng

"Muốn chết thì động vào cô ta thử xem!"

Và thế là chúng dẹp con thềm khát qua một bên và tỏ ra sợ sệt

Cô chạy mãi cuối cùng cũng dừng lại ở một hang động, tối và sâu hút

Cô thở hỗn hển rồi từ từ bước vào bên trong, hang động ẩm ướt và lạnh lẽo vô cùng, cô bước vào nghe rõ từng nhịp thở của bản thân, tiếng nước chảy rí rách, tiếng tách tách của những giọt nước đọng lại

Tạch.....Tạch.....Tạch.....

Từ trên cao nhiều xuống đầu cô những giọt nước, cô giơ tay xoa đầu thì thấy nóng nóng, cô bất động một chút khi từ trên cao rơi xuống một xác người treo lủng lẳng

Cô nín thở tròn mắt lên tuyệt nhiên không động đậy

Là một người phụ nữ, à không...là đàn ông...không....rốt cuộc là sao?

Thân hình phụ nữ nhưng gương mặt của đàn ông

Cô nhìn thật kĩ, người đó treo ngược, đầu chạm mặt cô, đôi mắt từ từ mở ra, nhìn cô rồi mỉm cười

"Cô gái, muốn đi qua cổ mộ sao?"

Cô không trả lời, chỉ là đứng nhìn, trả lời thì có khi nào sẽ bị bắt mất hồn phách không?

Cô nghĩ thế nên bậm môi không nói một lời

Người kia giờ đã nở một nụ cười đầy rừng rợn nói tiếp

"Ba giọt máu của tôi rót xuống đầu cô chứng tỏ cô là người thích hợp làm nhiệm vụ cho tôi!"

Máu sao....

Cô giơ tay ra thì quả thật là máu thật, tối có thể không thấy rõ nhưng mùi của nó thật rất tanh, chính là mùi máu

Người kia lại cười cười nói tiếp

"Có phải cô thắc mắc tôi là đàn ông hay phụ nữ không? Tôi nói cho nghe cũng chẳng sao! Tôi là đàn ông, cơ thể này là của em gái tôi, anh em tôi bị bắt và giết bởi một thương gia giàu có!"

"Ông ta tin rằng nếu chặt đầu tôi ghép vào người em tôi sẽ giúp ông ta giữ cửa, ông ta đem anh em tôi chôn ở đây với mục đích trấn giữ tài sản ông ta chôn cất ở đây!"

"Do cơ thể không đầy đủ nên hai anh em tôi không thể đầu thai chuyển kiếp được! Cô có thể giúp tôi lại phía kia đào đầu của em gái tôi và thân thể của tôi được không?"

"Cô giúp tôi tôi sẽ cho cô qua khỏi cổ mộ!"

Cô gạt đầu rồi tay bỗng thoan thoắt đào bới, đào đến bật móng tay máu chảy lòng rùng

Cuối cùng tìm được một cái quan tài, cô dùng con dao bằng ngà voi cạy quan tài

Bên trong là một cơ thể đàn ông và phía trên là một cái đầu của một cô gái, đôi mắt mở to tròn mắt nhìn chăm chăm lên trời, mặt rách nát, đầu tóc rối bù

Cô lùi về phía sau khi cái xác kia bất ngờ động đậy, hai tay cầm cái đầu rồi ngồi dậy, hai cái xác nằm xuống đối đầu cho nhau, rồi lại tự động bước lại vào quan tài

Tự động đóng nắp và nhắm mắt

Cô run rẩy ngồi thụp xuống thở hỗn hển, cô giật mình khi nghe tiếng nói

"Cô có thể đi!"

Cô sực nhớ rồi đứng dậy bước đi, phía sau vọng lại tiếng nói của hai người

"Cảm ơn! Chúc cô may mắn! Cô gái!"

Cô thấy buồn cười thật, may mắn chưa bao giờ xuất hiện trong cuộc đời cô, từ nhỏ nhìn thấy ma thì đó đã là một bất hạnh rồi!

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Thứ Bảy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Chương 12

Cô lại thần thờ bước đi, thầm nghĩ về cái số kiếp của mình, từ nhỏ thấy ma luôn là nỗi ám ảnh, bạn bè gia đình tưởng cô điên, tâm thần không ổn định suốt ngày la hét hoặc nói chuyện một mình, đêm đến còn chạy lung tung như ai đó đuổi theo bắt vậy, cứ thế cô lớn lên trong nỗi sợ, bóng đêm là nỗi khiếp sợ lớn nhất, là lúc cô bị ám ảnh nhất

Có lần cô 8 tuổi đi học ngang cái công viên hoang đã lâu, cô thêm được chơi trò chơi ở trong công viên nhưng lại không được, bọn trẻ cứ gắp cô lại xua đuổi hoặc vác cây đánh cô, chơi chung với cô thế nào lát cũng đổ máu, mà người gây ra lại là cô, cô bị những thể lực vô hình điều khiển

Cô vô tình làm tổn thương bạn mình rồi lại bị xa cách

Dần dần chẳng ai chơi với cô nữa, cô bị cô lập và hay bị bắt nạt, cô thêm được ngồi lên xích đu, đu qua đu lại, mát oi là mát, cô chỉ tưởng tượng thôi đã thấy thích rồi!

Cô quăng cái cặp qua một bên rồi chạy nhanh lại, phui phui bụi trên cái xích đu do bỏ hoang nên đã lấm bụi, từ từ ngồi lên đưa qua đưa lại, tóc cô bay lòa xòa, cô cười tí mắt, chơi xong cô mới vui vẻ mà xách cặp về

Lúc cô quay lưng ra về, ở cái xích đu đó xuất hiện một bóng trắng thấp bé, đứng nắm cái xích đu nhìn về phía cô nở một nụ cười lạnh, đôi mắt lạnh lùng, đôi môi tái nhợt khê nấp nấp, là bóng ma của một bé gái khoảng 8 tuổi, với một cái đầu trọc

"Mày chơi xích đu của tao thì phải cho tao thứ khác của mày!"

Cô về nhà, trời sụp tối, cô vừa về đã bị mẹ lăm le cây chổi lông gà trên tay, hét lớn vào mặt cô

"Đi đâu giờ này mới về? Hả? Đồ hư hỏng này! Đồ xui xẻo này!"

Vừa hét vừa quát liên tục vào lưng cô, cô đau đớn cần môi chịu đựng, thế là cô bị đánh toi tã, còn bị bỏ đói

Cô mệt lả gục trong xô bếp, một bóng trắng thấp bé hiện lên ở gần cô, là bé gái ở công viên, nó khom người nhìn cô rồi mở miệng

"Đứng lên!"

Cô mở mắt, đôi mắt vô hồn từ từ đứng lên

"Cầm dao!"

Cô cầm dao lên từ từ bước, cô đến phòng chị cô, mở cửa và đi vào, chị cô đang ngủ rất say

"Chặt!"

Bụp.....

Á.....

Cô nắm lấy chùm tóc dài của chị cô mà bụp một phát chặt đứt, chị cô hoảng hốt hét lên, cũng là lúc ba mẹ cô xông vào, thấy trên tay cô cầm dao, bên kia nắm chùm tóc, mẹ cô lao đến tát liên tiếp vào mặt cô

"Trời ơi! Mày giết chị mày à? Đồ yêu nghiệt! Chết đi!....."

Chát....chát.....

Hồn ma kia bước đến nhặt lấy chùm tóc rồi biến mất với câu nói để lại

"Tóc đẹp đấy!"

Lần ấy cô bị đánh đến chết đi sống lại, chẳng còn chút sức lực để giải thích ngọn ngành, cô bất lực

Bây giờ cô cũng chẳng hơn gì, đã 20 năm cô sống trong đau khổ, giờ cô chỉ mong cứu được chị cô, cô đành đi tiếp

Đi được một quãng thì trước mặt cô là một gốc cây to, trên cây treo một xích đu, trên xích đu có một cô gái mái tóc đen mượt và bộ váy trắng ngời đó, từ từ đưa qua đưa lại mái tóc bay bay, cô bước lại thì bỗng cô gái quay mặt lại

Đôi mắt đen ngầu nhìn cô, cô giật mình đứng yên, cô bỗng nhìn mái tóc của cô ta, giống tóc của chị cô thế này, chẳng lẽ.....

Cô bước lại, thì bỗng một cánh tay nắm lấy tay cô giữ lại

"Nguy hiểm!"

Vương Nguyên phía sau cô đôi mắt lạnh lùng nói

Cô chỉ tay vào xích đu bảo

"Em có thể ngồi không?"

"Được! Nếu em thích!"

Hắn bước lên một bước, trực tiếp ném cô gái kia xuống, cô gái kia gào gừ đôi mắt long lên sòng sọc nhìn hắn và cô

Hắn lạnh lùng thốt lên

"Vợ tôi thích ngồi! Có vấn đề gì không?"

Nói xong hắn quay lại nhìn cô, hai tay đặt lên eo cô bế cô lên đặt lên xích đu, đôi mắt ôn nhu hơn

Cô bị giữ như thế liền quẫy đạp hắn bảo

"Tôi phải đưa ba cái! Anh tránh ra!"

"Hơ hơ! Nhờ anh xong lại phải tay như thế đâu có được! Trả ơn anh sẽ buông!"

"Ồn?.....thôi được! Khi về tôi trả!"

"Bây giờ thì sao?"

"Bây giờ trả bằng cách gì chứ?"

"Ừm...Em có thể hôn chồng em một cái được không?"

Thấy cô cúi mặt đỏ cả lên, hắn mở lời

"Em ngại thì anh chủ động cũng được!"

"Nhưng....."

Hắn quay lại phía cô gái kia lạnh lùng gắt

"Còn không mau nhắm mắt lại! Có muốn tôi móc mắt cô không?"

Hắn quay sang cô ôn nhu lại như trước

"Vợ à! Anh hôn nhé?"

Bạn đang đọc truyện *Có Dâu Thử Bầy* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Chương 13

"Vợ à! Anh hôn nhé!"

Mặt hắn từ từ sát mặt cô, hắn nở một nụ cười mỉm, cô trừng mắt nhìn hắn, đôi mắt bỗng có chút lấp lánh, mặt hắn nhìn ở cự ly gần thật sự là đẹp lắm

Làn da hắn mịn trơn, cặp lông mày dài và đen, đôi mắt đen láy với lông mi dài, cái mũi thẳng, đôi môi mỏng và chiếc cằm cương nghị, khuôn mặt hài hòa góc cạnh không chê vào đâu được, phải gọi là hoàn mỹ, sắc mặt bây giờ tuy hơi nhợt nhạt nhưng nét đẹp quả thật không chê vào đâu được, lúc hắn còn sống chắc là đẹp trai lắm!

Cô cứ nhìn chăm chăm hắn miệng bất giác cảm thán

"Đẹp trai quá

~!"

Hắn nghe thấy liền từ từ đặt hai tay lên eo cô, cúi đầu miệng cong lên cười một cái, hắn ngược mắt lên nhìn cô nói

"Vợ à! Cười em lâu vậy rồi giờ em mới biết chồng em đẹp trai à? Hơi muộn nhưng không sao! Anh sẽ tha thứ cho em lần này!"

Hắn cứ chăm chăm vào môi cô mà nhìn, đôi mắt trở nên lấp lánh, hắn nhẹ nhàng liếm môi một cái rồi cứ thế mà tiến đến

Cô nhắm mắt gồng mình, tay bấu víu vào vạt áo hắn mà giật mạnh

"Vương Nguyên

!"

"Ủm....anh đây!"

"Tôi sợ....!có thể đừng hôn không?"

"Sợ gì hả? Cười em đến giờ anh vẫn chưa kịp xôi thịt gì cơ mà!"

Hắn ôn nhu đưa tay nhẹ nhàng vuốt gò má cô, đôi môi mỏng cong lên, từ từ nhẹ nhàng mà hôn lên gò má cô, trượt đến tai cô thì thì thầm

"Cục cưng! Ngoan! Nhắm mắt lại để anh hôn!"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Thứ Bảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Chương 14

"Cục cưng! Ngoan! Nhắm mắt lại để anh hôn!"

"Vương Nguyên!....tôi....tôi...."

Suýt.....

Ngón tay hắn nhẹ nhàng lướt qua môi cô, ngón tay trở thon dài nhẹ đặt lên môi cô

Đôi mắt ấy hắn triển miên nhìn cô, đôi mắt đẹp lấp lánh trong đêm, đôi mi dài khẽ rung động

Tim cô như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, tay cô run run, hắn thấy thế tay đặt trên eo cô khẽ động, vuốt nhẹ ra sau lưng cô, đẩy mạnh cho cô ngồi thẳng người

Đôi môi mỏng nhẹ nhàng mở lời giọng trầm ấm

"Đừng sợ! Ôm anh đi!"

Đôi tay cô từ từ vuốt từ ngực hắn vòng lên cổ, hắn mỉm cười

"Ngoan! Nhắm mắt lại!"

Cô mím môi nhắm mắt lại, cô tự nhủ sẽ nhanh thôi, hân hôn nhanh thôi, không phải sợ

Hắn từ từ nghiêng đầu về phía cô, hai tay hắn ôm chặt eo cô, đôi môi hắn mềm mại khẽ chạm môi cô, cô giật mình cọ nguậy, hắn càng xiết chặt vòng tay không cho cô nhúc nhích, đôi môi hắn lạnh không ngừng cắn mút môi cô, ngọt ngào và mềm mại

Lúc đầu chỉ có hắn chủ động, lúc sau cô ôm cổ hắn chặt hơn, đôi môi cô từ từ xiết chặt vào môi hắn, môi lưỡi chạm vào nhau như có luồng điện chạy khắp cơ thể

Cả hai hôn nhau triền miên như không thể rời, tay hắn từ từ lại không yên phận, lòn vào áo cô từ từ vuốt ve làn da mịn màng của cô

Cô giật mình đẩy hắn ra

"Ừ...Vương Nguyên!"

Cô thở hổn hển, hôn hắn suýt nữa thì tắt thở mất

Hắn đang triền miên say mê tự nhiên bị cô đẩy ra người có chút hụt hẫng, đôi mắt bỗng nhìn cô, đôi môi mấp máy

"Vợ!...."

"Vương Nguyên....Sao lại sờ lung tung thế? Tay anh...!"

"Anh sờ một chút thôi! Một chút thôi!"

"Không....tôi....tôi không còn nhiều thời gian nữa, chị tôi đang đợi tôi!"

"Ok! Em bận thì thôi! Khi rảnh anh lại sờ tiếp!"

Hắn bỏ hai tay vào túi ung dung nhìn cô miệng mỉm cười, chồm người về phía cô nhỏ giọng

"Lần sau anh dạy em hôn! Kỹ thuật kém như vậy thật có chút mất hứng đó!"

"Kém....tôi mới hôn lần đầu tiên thôi!"

"Vậy sao? Còn anh lên giường với cả chục cô rồi! Nhưng....một chục cô gom lại chắc cũng không bằng em!"

Cô không nói nhiều với hắn, giờ chân định đẩy cái xích đu cho nó đu qua đu lại nhưng chân cô ngắn quá, không chạm đất được, cô đưa ánh mắt nhìn hắn như muốn cầu cứu

"Gọi Ông Xã đi rồi anh đưa giúp em!"

"Vương Nguyên!....Ông Xã!"

Hắn phì cười, tay nắm xích đu, đứng phía sau lưng cô đưa qua đưa lại ba cái, cô phóng xuống chạy lại cái giếng cạn kia nhảy xuống, hắn không kịp giữ cô lại chỉ kịp giờ tay ra

"Cẩn thận! Coi chừng té!"

Cô nhảy xuống ngã vào một đồng gì vừa cứng vừa đau, cô chỉ thấy một bóng đen bao trùm, chẳng thấy nổi được gì, cô mò mẫn bước đi

Bóp.....

Cô cảm nhận đã đạp phải một cái gì đấy và nghe thấy tiếng gãy

Chân cô bỗng nhói một cái, cô quy xuống đau đớn, chân cô đau quá, đau đến mức sắp khóc đến nơi, cô đỏ cả mồm hôi hột

Bỗng cơ thể cô bị nhấc bổng lên, Vương Nguyên bế cô lên bước đi, cô dụi đầu vào ngực hắn khẽ nói

"Đau quá!"

"Ai bảo em đạp gãy xương người ta! Bị người ta bế chân rồi đấy!"

Hắn bước đi đôi mắt lạnh lùng nhìn về phía sau

Phùng phùng phùng.....

Đám xương kia bốc cháy, đám vong đau đớn la hét trong đám lửa đỏ rực

"Dám động đến vợ tao à?"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Thứ Bảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Chương 15

"Vương Nguyên...!"

"Có chuyện gì?"

"Anh có đếm bước chân không? 49 bước!"

"Có đếm! Vừa đếm vừa suy nghĩ về em!"

"Tôi sao?...tôi thì có gì mà suy nghĩ chứ?"

Hắn đứng lại đưa đôi mắt sắc lẹm nhìn cô, cô sợ hãi, cô cúi mặt xuống, hắn từ từ nói

"Nhìn anh này!"

Lúc này cô mới ngước mắt lên nhìn hắn, mặt hắn lạnh tanh, cô run run hỏi

"Vương Nguyên!...có phải tôi phiền lắm không?"

"Không phiền! Chỉ là hơi ngốc! Và không nghe lời!"

"Vậy tại sao tôi không chết quách đi cho xong chứ? Tôi vô dụng như vậy!"

"Em sống chẳng phải là để gặp anh sao? Đó...gọi là định mệnh!"

Hắn ôm cô trên tay, vòng tay xiết chặt một chút

"Em lạnh không?"

Cô nhẹ nhàng gật đầu

"Có!"

Hắn bước đến một gốc cây to, từ từ đặt cô ngồi xuống, đôi mắt nhìn chăm chăm vào chân cô, tay hắn sờ sờ bóp bóp chân cô

"Sẽ đau đấy! Không chịu nổi cứ việc cắn anh!"

Hắn nắn lại xương cho cô, mới bóp một cái cô đã la lên, tay bầu vú vào vai hắn, cô cảm thấy đau nên lực tay cũng mạnh hơn

"A.....!"

Cô chịu không nổi nữa nên cắn vào vai hắn, cắn mạnh đến mức bật máu, cô cảm nhận được vị ngọt ngọt, cô bất ngờ mở mắt ra, lạ thật hắn sao lại có máu, hắn chẳng phải đã chết rồi sao? Máu cũng có vị rất lạ, ngọt ngào như thế

Chân cô cũng dần hết đau, cô đứng dậy đi thử thì thật là lạnh lại rồi! Cô mỉm cười với hắn

Hắn phui phui vết áo trên vai, hắn mặc áo đen nên không nhìn rõ vết máu, đôi mắt hắn lạnh lùng nhìn cô

"Em cắn thật à!"

"Ừ....thì...Anh bảo có thể cắn anh! Tôi xin lỗi!"

"Em không biết thương chồng em gì cả! Em có phải là vợ anh không đấy?"

"Phải!"

"Thế sao em lại không ghen? Hà vợ?"

"Ghen gì hả!"

"Lúc này anh bảo có lên giường với cả chục cô gái sao em nghe mà không ghen?"

"À chuyện đó...Lúc đó anh chưa cưới tôi mà! Sao lại ghen?"

"Hơ hơ không biết em phải phụ nữ không nữa! Anh nói thế thử xem em thế nào, không ngờ lại bình thường như vậy!"

"Vậy có nghĩa là anh nói dối à?"

"Đương nhiên! Anh không phải hạng người ai cũng có thể lên giường được! Phụ nữ ai cũng tầm thường!"

Không biết sao nhưng cô nghe thì vui lắm, hay tay bầu bầu vào nhau, miệng cười cười, cô hỏi

"Vậy...Anh đã yêu ai chưa?"

Hắn bước đi thì bỗng đứng lại, đôi mắt liếc sang cô, đôi môi mỏng mím chặt

"Sao này không được phép hỏi câu như thế nữa! Nghe chưa?"

Cô sợ, hẳn lúc này thật đáng sợ, giống như đã chọc giận một con sư tử vậy cô cúi mặt từ từ bước qua cánh đồng cỏ, đến một bờ sông, cô đã nhớ lời dặn dò của cái đầu kia

Cô đứng bên bờ sông vỗ tay

Bóp bóp bóp ba cái, trên sông là một khoảng sương mù dày đặc, không thấy bờ bên kia, trong khoảng sương mù ấy có một bà lão ngồi trên một con thuyền nhỏ từ từ chèo về phía cô

Chậm rãi cô bước lên thuyền, cô quay mặt lại nhìn hắn vẫy tay chào

Hắn nhìn cô một cái rồi nhìn sang bà lão kia, hắn nhếch môi

Cô ngồi xuống thuyền, bà lão từ từ chèo đi, bà ấy có mái tóc bạc dài, cổ bị rút nên đầu sát bả vai, đôi mắt hơi to, cái miệng rộng rộng, da mặt đã nhăn nhúm, đôi tay cứng gầy guột cầm tay chèo

Tiếng chèo va vào nước cứ kêu lũm tũm, trong không gian yên ắng cô có thể nghe được tiếng thở của chính mình, bà ta không thở, bà ta là vong

Bà tay cứ chèo thuyền, còn đầu thì quay lại nhìn cô, đôi môi khẽ cười

"Cô gái! Cô đến đây hái hoa bỉ ngạn phải không?"

Cô nhìn bà, cô không trả lời

"Cô gái! Cô có biết hoa bỉ ngạn lớn nhất nằm ở đâu không?"

Cô vẫn không trả lời

"Cô không biết nó ở đâu đâu! Cô có biết bao nhiêu người đã bỏ mạng vì nó không?"

Cô nhếch môi nhìn bà, chân mày nhíu lên, cô chỉ mỉm cười tuyệt nhiên không trả lời

Khi đến bờ cô cứ đơn đả mà bước lên bờ, không ngoảnh lại nhìn bà ta một cái, bước nhẹ nhàng vào một con đường đỏ rực, hai bên là hai hàng hoa bỉ ngạn, đỏ tươi như rực rỡ khắp một vùng, cô cứ đưa mắt hết chỗ này đến chỗ khác, cô nhận ra một điều rằng

Tất cả những bông hoa không có cây nào là to nhất, chúng đều bằng nhau, cô tìm mãi mắt cũng không thấy, cô chạy trên con đường dài đỏ thẫm như vô tận, chạy mãi tìm mãi cũng không thấy

Cô bắt lực quỳ xuống, hai giọt nước mắt từ từ rơi xuống, bỗng nhiên một bàn tay giơ ra nâng mặt cô lên, giọng trầm ấm

"Người đẹp! Sao em lại khóc!"

Cô gạt mình ngược mắt lên, một người đàn ông tuấn mỹ ngồi trước mặt cô, cô lùi lại phía sau, tay cô gạt phắt cánh tay anh ta ra

Anh ta cúi đầu gằm nhẹ

"Vô tình thật đấy!"

"Anh là ai?"

"Tôi...là chủ cánh đồng hoa này!"

"VẬY...chắc Anh biết cây hoa bí ngạn lớn nhất ở đâu chứ?"

"Biết!"

"Ở đâu?"

"Việc gì tôi phải nói với em?"

Cô thật sự không biết làm gì, cô lấy tư cách gì mà đòi người ta giao ra, cô chỉ là một người bình thường, cũng không có thứ gì để đánh đổi, cô làm sao đây?

"Nếu anh có thể chỉ tôi, anh muốn gì ở tôi cũng được! Coi như tôi cầu xin anh!"

"Vậy sao? Rất tiếc tôi chẳng muốn gì từ em cả, cô gái!"

Cô nhìn hắn, cô thét lên

"Vậy tôi hết cách rồi! Xin thứ lỗi!"

Cây dao bằng ngà voi cô rút ra, đâm thẳng về phía hắn, hắn chỉ nhếch môi phớt tay, cây dao đã xoẹt một cái văng ra, cắt vào bả vai cô, khiến máu cô chảy ra

Hắn bước lại vạch cổ áo cô xuống, sát lại vết thương của cô, hắn mỉm cười

"Tôi sẽ giúp cô nếu cô chịu gả cho tôi! Tôi thích máu của cô!"

"Mày đã hỏi tao chưa?"

Vương Nguyên từ đâu xuất hiện như một cơn gió đứng đó đôi mắt long lên đỏ ngầu, nghiêng đầu đôi mắt lạnh lùng, đôi môi nhếch lên

"Bỏ tay ra khỏi người vợ tao! Nhanh!"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Thứ Bảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Chương 16

"Bỏ tay ra khỏi người vợ tao! Nhanh!"

"Này! Mày là ai? Khôn hồn thì rút! Cô ấy là của tao!"

Vương Nguyên nhếch môi lên ánh mắt lạnh lùng nhìn cô, rồi từ từ liếc sang anh ta

"Tao cho mày cơ hội cuối cùng! Buông tay hoặc tao bẻ tay mày!"

Anh ta bỗng nhìn Vương Nguyên, sát khí từ người hắn tỏa ra thật khiến anh ta có chút lúng túng, anh ta cất lời

"Rốt cuộc, mày là ai? Không phải một linh hồn bình thường như những linh hồn khác! Là thứ gì hả?"

"Tao là ông nội của mày đây! Buông tay....!"

Vương Nguyên khẽ cười, đôi mắt như thiêu đốt người đối diện, anh ta bỗng lạnh gáy, nhưng vẫn không buông tay cô, mắt lạnh nhìn Vương Nguyên nói

"Từ bây giờ cô ấy là người của tôi!"

Hắn nhìn cô, đôi môi mỏng không ngừng run rẩy vì giận

"Em qua đây! Mau!"

Anh ta nắm chặt cổ tay cô, nghiêng đầu nói nhỏ vào tai cô

"Muốn hái hoa bỉ ngạn không? Cô mà đi là tôi không cho cô đâu!"

Cô nghe thế lòng thấp thỏm không yên, ánh mắt của Vương Nguyên càng lúc càng đáng sợ, cô cúi đầu nhỏ giọng nói với hắn

"Vương Nguyên! Tôi có thể về sau không?"

"Muốn hái hoa bỉ ngạn chứ gì?"

"Được!"

Hắn quay lưng với cô, một đường bước thẳng, hai tay bỏ vào túi quần thon thả bước, bỗng nhiên hắn dừng lại quay đầu lại nhìn cô

"Đừng hồi hận!"

Hắn giơ tay ra, những ngón tay thon dài bỗng

"Tạch"

Hắn nhẹ nhàng búng tay

Phùng.....

Cả một vườn hoa bỉ ngạn bốc cháy, hắn lại ung dung bước đi, môi nhếch lên

"Đừng thách thức tôi!"

Cô thấy thế bỗng hốt hoảng, không biết làm gì, chỉ bất lực đứng nhìn, còn anh ta cứ như chết lặng, hắn là cái quái gì thế? Tại sao hắn lại đốt cháy được hoa của mình?

"Hắn là ai? Chẳng lẽ là...Thiếu gia?"

Cô chạy theo hắn, tay cô nắm tay hắn, hắn lạnh lùng gạt phát cánh tay cô ra, cô mất trớn ngã phịch xuống đất

"A...."

Hắn vẫn cứ bước đi, bỏ mặc cô, hắn lạnh lùng đến đáng sợ

Anh ta chỉ biết nhìn theo bóng lưng Vương Nguyên môi mỉm cười

"Thiếu gia về rồi! "

Cô chạy theo hắn nhưng hắn lại biến thành một làn khói đen rồi từ từ biến mất trong không trung

Cô chạy đến bên sông, bà lão đưa đèn vẫn ngồi đó, cô lên thuyền, bà lão từ từ chèo ra sông

Giữa sông, bà ta dừng lại, bà nhìn cô, bà ta đứng lên, đôi mắt nhìn cô một cách đáng sợ, hai tay bà ta dài ngoằn bóp cổ cô thì thào hỏi

"Tại sao lại làm thiếu gia nổi giận? Con người như cô không xứng với thiếu gia!"

Cô gãy dựa, càng gãy bà ta bóp càng chặt, cô thật sự không thở nổi, cô ngã người về phía sau

"Đùng....."

Cô ngã xuống sông, dòng sông lạnh lẽo như cắt da cắt thịt, cô như chơi vơi, dòng sông từ từ đen ngòm trong mắt cô, cô dần dần chìm xuống, im lặng quá...lạnh quá...Tôi quá...

Thần thức cô mơ hồ khẽ nhớ đến hắn

"Vương Nguyên....!"

Người cô bỗng dưng được nhấc bổng lên, cô cảm nhận sự mềm mại chạm vào lưng cô, cô cảm nhận được không khí, cô ho sặc sụa, người run lên liên hồi, cô mở mắt

Vương Nguyên bế cô trên tay, mái tóc hắn ướt sũng, vài giọt nước long lanh rơi xuống, hắn chẳng thèm liếc sang nhìn cô một cái, cô run run khẽ gọi

"Vương Nguyên...!"

"Đừng nói nữa! Nằm yên đi!"

Hắn lên đến bờ, hắn quay xuống nhìn bà lão dưới thuyền, ánh mắt sắc lẹm

Bà lão run rẩy cúi đầu lấp bắp nói

"Thiếu gia! Tôi xin lỗi! Là tôi bất cẩn!"

"Ai cần bà lo chuyện bao đồng! Cô ấy là vợ tôi! Bà nên tôn trọng thiếu phu nhân của mình!"

"Vâng!"

Hắn cứ thế mà quay lưng bước đi, mắt cô nhắm tịt, hơi thở cũng yếu ớt dần, hắn liếc nhìn cô, đôi môi mím chặt

"Đồ ngốc! Muôn đời ngốc!"

Về đến nhà cũng là lúc cô tỉnh dậy, cô dờ dẩn như người mất hồn, nước mắt tuông trào không kiểm soát được

Cô ngồi thộp xuống khóc

Hắn bước lại đứng trước mặt cô

"Tại sao khóc?"

"Bỏ bao nhiêu công sức, nguy hiểm, tìm được hoa rồi thì bị anh đốt sạch, chị tôi phải làm sao chứ? Chị ấy sẽ chết mất!"

Hắn móc ra một cây hoa bỉ ngạn để trước mặt cô, ngồi xuống nhìn cô mỉm cười

Cô thấy như bắt được vàng mừng rỡ cầm lấy miệng cười hớn hở

Thấy cô cười hắn cũng cười, hắn đưa tay quệt nước mắt trên mặt của cô nói

"Thứ em thích, thứ em muốn anh nhất định tìm cho em! Em chỉ được là của anh thôi, nghe không?"

"Nhưng!...đây không phải là cây hoa lớn nhất!"

"Nó không lớn nhất nhưng giờ nó là duy nhất! Tất cả anh đốt cả rồi! Nên giờ nó là độc nhất!"

"Cũng giống như em, không đẹp nhất, không thông minh nhất, nhưng là người anh bảo vệ nhất! Và là duy nhất của anh!"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Thứ Bảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Chương 17

"Vương Nguyên! Lí do là gì? Lí do mà anh bảo vệ tôi là gì?"

"Không có!"

Hắn nhìn cô, đôi mi dài khẽ rung động, môi hắn mím chặt, hắn nhích gần lại chỗ cô, hai tay từ từ giờ về phía cô, hắn nhẹ nhàng nhẹ ôm cô, đôi mắt nhắm lại, tựa cằm lên vai cô, hắn thở hắt ra

"Bà xài! Nếu anh nói với em anh rất cô đơn, em có tin không?"

"Em tin!"

Không biết vì sao cô lại có sự đồng cảm với hắn, một linh hồn chỉ có thể ngắm nhìn người khác sống, người khác làm việc, còn cuộc sống nào biết sự tồn tại của họ, cuộc sống cứ tập nập, còn họ thì cứ dậm chân tại chỗ, làm sao mà tránh khỏi sự lạc lõng cô đơn,

Lúc nhỏ cô cũng bị tách biệt khỏi thế giới này, những đứa trẻ khác không mắng chửi cô đánh đập cô thì cũng là không chịu chơi chung với cô, không cho

cô hòa nhập, cô có một tuổi thơ không mấy đẹp đẽ, gia đình thì càng không thương cô, chỉ chị cô nhận được những thứ tốt đẹp đó, rõ ràng là hai chị em sinh đôi, giống nhau từ đầu đến chân, nhưng chỉ vì cặp mắt cô thấy những thứ không nên thấy, nhiều lúc cô chỉ muốn móc mắt chính mình, không muốn thấy nữa, nhưng số trời đã áp đặt lên vai cô như thế rồi, chẳng biết phải thay đổi như thế nào nữa, hơn ai hết cô hiểu cảm giác buồn, cảm giác lạc lõng và cô đơn

Hai tay cô vòng qua ôm hấn, một tay còn vỗ vỗ lên lưng hấn, cứ như cô đang dỗ dành một đứa trẻ, hấn cũng có lúc yếu đuối, cũng có cảm giác buồn, và cô đơn

"Vương Nguyên! Ngoan nào! Đừng buồn, được không?"

"Được! Vậy em làm anh hết buồn đi! Em làm được mà!"

"Làm...Làm cái gì chứ?"

"Không biết thì em đứng yên thôi! Anh tự biết làm anh vui!"

Hấn nhẹ cắn môi dưới, nở nụ cười ma mị, ánh mắt phóng thẳng nhìn cô, cô như ngửi thấy mùi nguy hiểm, lùi lại sau tay không ngừng quờ quạng

"Vương Nguyên! Anh muốn gì?"

"Muốn...động phòng! Ha ha em già cho anh cũng lâu rồi nhỉ, hay là..."

Hấn nở nụ cười nham hiểm, hấn giơ hai tay lên, mười ngón tay thon dài ngoe ngoãi trong không trung, cô lùi thì hấn tiến

"A...."

"Ồ..."

Cô vấp bậc thềm cạnh giường mất trớn ngã xuống, hấn nhanh tay nắm giữ được tay cô, giữ cô không ngã, cô gãy nãy muốn thoát ra, mồm hét tán loạn

"Chát..."

Cô vô tình quơ tay không ngờ lại thương cho hấn một cái tát nảy lửa, hấn ăn cái tát mặt nghiêng hấn sang một bên, đôi môi hấn nhếch lên, cô giật tay lại, cô giơ tay về phía mặt hấn, do cô bất cẩn nên thấy có lỗi

Cánh tay cô đưa lại, hấn gạt phắt cánh tay cô lạnh lùng

"Em là người duy nhất dám đánh anh đấy!"

Cô lại giơ tay ra, hấn nắm chặt cổ tay cô kéo sát cô vào người mình, cô ngước mắt lên nhìn hấn, hấn nhìn vào đôi môi cô khẽ nói

"Nhắm mắt lại!"

Cô biết hấn định làm gì, cô giật tay ra, càng giật hấn càng nắm chặt, đôi mắt lạnh lùng nhìn cô, cô hét lên

"Buông tay!"

"Rầm..."

Hấn buông tay thật, cô mất trớn ngã nhào lên giường, nằm dài xuống giường, chưa kịp ngồi dậy hấn đã ngự trên cô

Hấn quỳ gối chấn giữa người cô, hay tay hấn đè hai tay cô xuống, hấn cắn môi, một tay giữ hai tay cô, một tay trượt xuống đùi cô, cái tay hư hỏng vạch váy cô lên

"Á...."

"Im lặng!"

"Hấn cúi đầu xuống hôn lên cằm cô, rồi hôn cổ cô, hôn xương quai xanh, tay phải bóp chặt đùi cô, đột nhiên hấn dừng lại, đôi môi hấn bậm vào nhau, hấn hôn lên giọt nước mắt chảy dài trên má cô nhỏ giọng

"Anh xin lỗi!"

Hấn đứng lên, hai tay cài lại hai cái cúc áo, quay đầu lại nhìn cô rồi biến thành một làn khói đen vụt mất

Cô ngồi dậy dựa vào thành giường thở hắt ra

Từ xa cô nghe thấy tiếng cộp cộp, cái đầu tròn tròn lăn lại phía cô, cô chạy lại hỏi

"Chị tôi đâu?"

"Tôi nhốt lại rồi! Cô hái được hoa bỉ ngạn chứ?"

"Có! Tôi hái được rồi, đây!"

"Tôi tưởng cô chết mất xác rồi chứ! Cô cũng giỏi đấy!"

"Cứu chị tôi đi!"

"Thật ra...chị cô bị ác quỷ nuốt mất linh hồn rồi!"

"Cái gì chứ? Không phải nói hái được hoa thì sẽ cứu được chị tôi sao?"

"Cái này là do chị cô thôi! Linh hồn cô ta rõ ràng là tham sống sợ chết, bị ma quỷ dụ dỗ, bán mất linh hồn rồi!"

"Vậy...Làm sao đây!"

"Còn...một cách...nhưng...cô không thể làm được đâu!"

"Cách gì? Nói mau...!"

"Tẩy rửa linh hồn cho chị cô! Phải dùng một thứ tinh khiết nhất, tổng hợp tinh hoa của trời đất!"

"Đó là thứ gì? tìm ở đâu? Nói đi!"

"Là máu của Vương Nguyên!"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Thứ Bảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Chương 18

"Là máu của Vương Nguyên!"

"Máu của hắn là thứ duy nhất cô cần tìm nếu muốn cứu chị cô!"

Cô thở hắt ra, máu sao? Hắn có máu sao, lần trước cô cắn hắn, cảm giác ngọt ngọt trong miệng thì ra đó là máu sao? Cô cứ tưởng là ảo giác

Cô như không tin nên hỏi lại

"Vương Nguyên chết rồi làm sao lại có máu? Định lừa người à?"

Cái đầu tròn nhón nhờ nhìn cô, miệng chép chép

"Cô không biết gì à? Vương Nguyên là quỷ! Nhưng là quỷ thuần chủng! Không phải loại tạp chủng cô từng thấy đâu!"

"Là như thế nào?"

"Vương Nguyên thực chất là con trai của quỷ vương và quỷ hậu, là loại mạnh nhất, cai quản cả một quỷ quốc đấy!"

"Vương Nguyên chẳng phải là con trai của Vương lão gia và Vương phu sao? Sao lại là con trai của quỷ vương?"

Cô thật sự không hiểu, lúc cô gã đi là cho Vương thiếu gia là một chàng trai chết yểu do tai nạn giao thông cơ mà, sao lại là con trai của quỷ vương

Cái đầu lại leo leo nói tiếp

"Vương Nguyên quả thực là con người! Nhưng bên trong là một con quỷ, lúc hắn còn nhỏ, quỷ quốc nơi hắn sinh sống do quá nhàm chán hắn đã trốn xuống nơi loài người sinh sống chơi, rong ruổi mà lạc đường về, lúc nhật thực toàn phần 21 năm trước xảy ra, do quá bé bỏng yếu ớt nên hắn bị trời đất nuốt hết một phần linh khí, nên hắn đã đầu thai chuyển kiếp vào bụng của Vương phu nhân, từ đó hắn làm một con người bình thường!"

Cô nhủ mày, vậy là hắn là thiếu gia của cái quỷ quốc gì đấy sao?

"Cô không thấy Vương Nguyên có thể điều khiển lửa sao? Cả gió và nước! Hắn chết đi rồi mới có thể đạt đến mức mạnh như thế đấy! Thiếu gia của quý quốc hưởng thụ toàn bộ tinh hoa của trời đất, quý nhưng lại sạch sẽ và thuần khiết vô cùng"

Cô lắp bắp nói

"Như thế nên máu của hắn mới ngọt như vậy!"

Cái đầu kia lộ vẻ bất ngờ hỏi lại

"Cái gì chứ? Cô ném máu của hắn rồi à?"

Cô cúi đầu, rồi gật gật nhẹ

"Hắn cho tôi cắn! Tôi cắn mạnh quá làm hắn chảy máu!"

Cái đầu lại rặn hỏi một lần nữa

"Cô chắc là đã ném máu hắn chứ? Thiếu gia không thể chảy máu đâu! Đó chính là điều cấm kỵ! Máu hắn là thứ mà bất kỳ con quý tộc chúng nào đều muốn có! Nếu hắn chảy máu 3 lần....Hắn sẽ biến mất mãi mãi!"

Cô hốt hoảng, cô bóp chặt hai tay lại, nhớ đến gương mặt hắn lúc đó, ánh mắt hắn lúc đó, cô lại thấy nhói một cái

Cái đầu nói tiếp

"Vương Nguyên thực chất có máu, có cảm giác đau, có tất cả những thứ con người có nên có thể hắn cũng biết buồn, hoặc có tình cảm!"

Cô nghe đến đây thì như khụy xuống, trong đầu cô lúc này chỉ loay hoai mấy câu nói

"Chảy máu 3 lần Vương Nguyên sẽ biến mất mãi mãi!"

Cô đứng như trời trồng, cái đầu kia nói tiếp nhắc nhở cô

"Máu của hắn là thứ duy nhất cứu được chị cô! Cô chọn đi! Mà hay là từ bỏ ý định ấy đi! Vương Nguyên búng tay thì cái mạng nhỏ của cô cũng toi rồi!"

"Chị hai...chị Như Ngọc! Em sẽ cứu chị! Có chết cũng cứu chị! Như Hoa sẽ cứu chị!"

Cô cầm cây dao trên tay, tay cô bóp chặt, mím môi gồng mình

"Vương Nguyên! Tôi xin lỗi! Xin hãy tha thứ cho tôi!"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Thứ Bảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Chương 19

"Vương Nguyên! Tôi xin lỗi! Hãy tha thứ cho tôi!"

Cô cầm cây dao trên tay, cúi đầu xuống, rõ là cô cảm thấy rất nhói

Cô hỏi

"Vương Nguyên bây giờ đang ở đâu? Đi đâu mới tìm gặp anh ta?"

"Ừm...Hắn có lẽ ở "Thảo Lâm" cách đây không xa, hắn hay đến đó lắm! Không biết có gì đặc biệt!"

"Cô cứ bảo tài xế chạy đến công viên "Thảo Lâm" là được!"

Cô nghe theo lời, ngồi xe hơn 20 phút thì tới, nhưng rõ là một công viên bỏ hoang, lại rất cũ kỹ, tài xế khó hiểu quay sang hỏi cô

"Thiếu phu nhân! Tại sao lại đến đây?"

"Tôi đến có việc! Ông cứ về trước! Tôi xong việc sẽ tự về!"

Tài xế cảm giác khó hiểu, nhưng phận tôi tớ nên chỉ biết nghe theo, vẫn thấy lo cho cô nhưng lại không dám cãi lời

Ông có nghe người ta nói gần đây có nhiều người mất tích ở khu này, đa số là phụ nữ đặc biệt là dưới 30, sau vài tuần lại được tìm thấy ở gần khu đất này với tình trạng hỏa thiêu và chết một cách kinh dị, người ta đoán rằng do bị cưỡng hiếp cướp của, cảnh sát điều tra nhưng không tìm ra manh mối, một thời gian sau lại dấy lên tin đồn công viên này bị ma ám, tối tối trẻ em được dẫn ra đây chơi, chúng cứ nhìn trân trân một góc tối rồi chỉ tay bảo

"Chị ấy sao lại không mặc quần áo mà ngồi ở đó vậy mẹ?"

Mẹ chúng nhìn một lượt rồi mới thắc mắc hỏi

"Chị nào?"

Bỗng thấy lạnh gáy rồi rùng mình một cái, bỗng bé đưa trẻ lên rồi chạy một mạch về nhà, những đứa trẻ đến đó đều nói một câu y như thế, rồi người ta lại liên tưởng đến nhiều vụ án mạng xảy ra gần đây, họ đồn đã bị ma ám

Rồi từ đó công viên bị bỏ hoang, rong rêu cây cỏ mọc khắp mọi nơi um tùm u ám đến rợn người

Có nhiều người đàn ông say rượu đi ngang đây, sáng hôm sau đã thấy ngất xỉu ở đó, hỏi thì bảo tối đi ngang có thấy một cô gái xinh đẹp vẫy tay gọi, tưởng là "gà" nên mới tập vào, không hiểu chuyện gì thì thấy trời sáng rồi mọi người bu kính mịch thế này

Mọi chuyện vẫn yên ổn cho đến khi một tuần sau, bọn họ đều không hiểu vì sao chết bất đắc kỳ tử, chết khô như bị rút hết nước trong người vậy, co quắp và khô khốc, vợ con khóc lóc, gia đình chật vật, trụ cột trong gia đình biến mất, cả nhà rối loạn cả lên

Tin dữ đồn xa, mọi người xung quanh đều né cái công viên chết chóc kia và nhắc nhở bọn trẻ đó là vùng cấm địa, không được lại gần! Tuyệt đối

Cô đến nơi thì cũng đã sập tối, nhìn một lượt chỉ thấy có cây cối um tùm bao quanh cái công viên cũ nát, xích đu cầu trượt, nhà đồ chơi, ghế ngồi, động vật bằng đá cho trẻ em chơi vẫn còn nguyên vẹn, chỉ là cũ kỹ rong rêu bám đầy nhìn có vẻ rất kinh

Cô bước vào, cánh cổng bằng sắt đã gỉ sét mở ra kêu "két....két...."

Bên kia là cái xích đu đã cũ, nó đưa qua đưa lại kêu két...két từng hồi, cô nhìn lên rõ ràng một cô gái xinh đẹp đang ngồi trên đó, trên người không mảnh vải che thân, cứ thon thả đưa, rồi lại biến mất

Cô đi sâu vào, cô cần tìm là Vương Nguyên, mọi thứ đều không quan trọng, cô nhìn một loạt cũng không thấy hấn, hấn rồi cuộc đang ở đâu

Cô bỗng thấy đôi chân dẫm phải một cái gì đó, cô nhìn xuống

"Á.....!"

Một bàn tay...đầy máu...và đang ngo ngoe...nắm chặt cổ chân cô bà bóp

Cô bị mất trớn ngã nhào xuống đất, bị lôi đi một quãng rất xa, cô quẫy đạp, càng đạp càng đau, như cổ chân bị bóp nát rồi, cô la hét mở mắt ra nhìn xung quanh

Hàng chục, hàng tá cô gái đứng xung quanh nhìn cô cười một cách ma mị, khuôn mặt lạnh tanh, thật sự rùng rợn, tiếng cười cứ thể âm ỉ mãi trong đầu cô, cô bị lôi đến cái bể bơi gần đó

Bỗng nhiên một tiếng nói cất lên

"Chơi đủ chưa? Buông vợ anh ra được rồi đấy!"

Vương Nguyên nằm trên một cái cây gần đó, khuôn mặt lạnh lùng nhìn cô, đôi môi cũng rất lạnh, ánh mắt hấn sắc lẹm nhìn bọn họ, và cô được thả ra

"Vợ! Em đến tìm anh à?"

"Lại đây!"

Hấn nhảy xuống đất bước đến chỗ cô, tay bế xốc cô lên, thoáng chốc đã ngồi trên cái cây kia, cô vẫn chưa hết hoảng tím lấy hấn

"Vợ à! Sợ à! Anh đây mà!"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Thứ Bảy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Chương 20

"Vương Nguyên!.... Vương Nguyên....!"

Cô cứ bám vào hắn, nắm chặt cái vạt áo của hắn mà gọi, mặt mũi khó coi vô cùng

"Anh đây!"

"Vương Nguyên! Tôi sợ!"

Cô nhắm mắt lại, chân run rẩy cúi đầu

Hắn thấy thế nhìn sát mặt cô thủ thủ

"Mở mắt ra!"

Cô bán sống bán chết lắc đầu

"Không mở mắt anh hôn đây!"

Cô giật mình mở mắt ra, hắn ta đúng là biết lợi dụng thời cơ mà

Cô không dám nhìn xuống dưới, chỉ nhìn vào mặt hắn, đôi mắt hắn đẹp đến mê mẩn, đến trụ cả tim, tâm hồn cô lạc vào mắt hắn rồi

Hắn nói chuyện làm cô giật mình

"Em sợ gì thế?"

"Độ cao.....Độ...cao...."

Hắn hiểu ra liền nhoẻn miệng cười, hắn nhìn cô chăm chọc

"Em mà biết sợ cơ đây!"

"Sợ té thì ôm anh này!"

Cô cúi đầu vì sĩ diện mà không ôm, cứ chần chừ mãi, rõ là sợ đến tái mặt rồi mà còn gồng, hắn thấy cả, lòng như con gió mát lùa qua miệng hắn bắt giác mỉm cười

"Không ôm thì thôi!"

Hắn nhích người ra xa cô ra, làm mặt hững hờ, cô hét lên một tiếng rồi tay quờ quạng ôm chặt lấy hắn người run run

Hắn đạt được thành công rồi miệng cười ngoác ra, hay tay vòng qua ôm cô, một tay vuốt ve lưng, một tay lại vuốt tóc, hôn nhẹ lên đầu cô nói

"Lúc em sợ lại đáng yêu vậy sao? Thật là làm người ta yêu mà!"

"Đồ khốn! Ngồi đâu không ngồi lại lên cây ngồi!"

Cô đánh mạnh vào vai hắn, nước mắt ứa ra mà trách, tay tay chùi chùi mắt mũi như một đứa trẻ

Hắn thấy thế không khỏi bật cười, trông cô bây giờ đáng yêu lắm, hắn ôm cô, vùi đầu cô vào ngực mình cười cười dễ dàng

"Em nhẹ tay thôi! Anh đau rồi này! Em không thương chồng em gì hết! Bạo lực quá!"

"Thôi nào! Anh xin lỗi! Anh biết sao rồi! Sau này sẽ không lên cây ngồi nữa! Sau này có ngồi cũng ngồi trên giường!"

Cô giật mình ngược mặt lên nhìn, đôi mắt khể chớp chớp

Hắn bặm môi, đôi mắt yêu chiều nhìn cô, tay thon dài giờ lên lau nước mắt cho cô

Hắn nhìn cô, đôi mắt dừng lại ở môi cô, rồi hắn nghiêng đầu tiến lại gần cô, hai tay hắn giữ trên vai cô, một làn gió nhẹ lướt qua khiến tóc cô bay lòa xòa, một vài cọng lại dính trên môi cô, tay hắn gỡ nhẹ những sợi tóc kia, miệng tiến gần lại

Tay cô giờ ra, bàn tay đặt nhẹ lên miệng hắn nhẹ nhàng đẩy ra, nụ hôn của hắn bỗng dưng bị chặn lại, hắn mở mắt ra

"Đến tận bây giờ!...Em vẫn chưa rung động sao?"

Đôi mắt hắn hững hờ, đôi tay vẫn ôm chặt cô, hắn quay mặt về hướng khác, đôi mắt đẹp bây giờ đã sụp mi buồn rười rượi, cô thật sự chưa bao giờ rung động sao? Thật sự chưa lần nào sao?

"Vương Nguyên!..."

"Anh có thích tôi không?"

"Điều ấy em biết rõ mà!"

"Vương Nguyên! Tôi nghĩ đó chỉ là cảm giác thoáng qua thôi! Không phải là thật!"

"Đó là thật!"

Cô đưa ánh mắt khó hiểu nhìn hắn, cô mỉm cười

"Người anh thích là Lê Á, cô ấy là người anh yêu! Em biết tất cả rồi!"

Hắn nghe đến tên Lê Á thì bỗng thay đổi sắc mặt, hai tay cung lại thành nắm đấm, cô biết, cô ấy là người anh yêu, cũng là người con gái khiến trái tim anh đau khổ biết nhường nào, cô đã hồi ký, lúc Vương Nguyên còn sống đã từng rất yêu Lê Á, hai người yêu nhau 3 năm cấp ba, là một cặp trời sinh, họ yêu nhau khiến tất cả học sinh ai cũng đều ngưỡng mộ, còn hay gọi là "Tiên đồng ngọc nữ"

Tình cảm bây giờ hắn đối với cô có phải là tình yêu, hay chỉ là hắn thiếu thốn tình cảm nên mới thế? Cô chỉ là người thay thế sao?

"Anh rất ghét những người phản bội! Cô ấy phản bội anh!"

Lúc hắn đang yêu điên cuồng Lê Á, hắn phát hiện cô ấy đang dây dưa tình cảm với anh trai mình là Vương Thiên, hắn phát hiện ra bị phản bội, hắn thấy người con gái hắn yêu lại hôn nhau thắm thiết với chính anh trai ruột của mình, anh trai hắn là một tên ăn chơi trác táng, lúc nào cũng đổ kị với những gì Vương Nguyên có, từ thành tích đến cả sự yêu thương của ba mẹ, tất cả Vương Nguyên đều có trong tay

Còn Vương Thiên chỉ là một cái bóng mờ nhạt, Hắn ta ra tay cướp Lê Á, cùng ả sau lưng Vương Nguyên làm những chuyện đồi bại

Một lần Vương Nguyên nhìn thấy, chỉ muốn lao vào giết hai tên khốn đó, nhưng một người là anh, một người lại là người hắn yêu nhất, hắn đau khổ mà chạy đi

Vào quán bar uống rượu đến say mềm, lúc có men hắn lại bị bạn bè rủ rê thách thức, hắn đua xe

Và gặp tai nạn chết ngay trong đêm đó, hắn chết đi mới phát hiện chính anh trai hắn là người sai người cắt thắng xe hắn đêm đó, vì muốn chiếm người yêu và tài sản, hắn như không thể tin bất kì ai nữa

Khi mẹ hắn cưới vợ cho hắn, lần lượt sáu cô dâu bị hắn làm cho phát điên

Với một lí do "Đàn bà không nên tin tưởng!"

Hắn nhìn xa xôi, cô biết hắn đang rất buồn, khó khăn lắm mới tin tưởng cô, cô cảm thấy thật may mắn cô ôm hắn

"Anh có thể tin tưởng em!"

Hắn ôm cô

"Có thể không?"

Cô ôm chặt hắn, chồm dậy gật gật đầu, đôi môi cô khề hôn hắn, gió mát lùa qua, nụ hôn nhẹ nhàng lại ngọt ngào như thế

"Xoẹt...."

Hắn mở mắt ra, miệng há hốc, đôi môi khề mím chặt, đôi mắt liếc sang cô, cặp chân mày nhíu lại

Cô móc con dao ra đâm vào người hắn, tay cô cầm một cái khăn thấm lấy máu hắn rồi gục đầu khóc nức nở

"Em xin lỗi!"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Thứ Bảy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Chương 21

Vương Nguyên nhìn xuống phía dưới, tay cô cầm một cây dao đâm thẳng vào bụng hắn, sắc mặt của hắn giờ thật sự là rất tệ, cặp lông mày giờ đã nhíu chặt, mồ hôi từ từ nhỏ nhai

Máu của hắn chảy ra ướt cả tay cô, hắn nhìn cô, đôi mắt không chút oán trách, chỉ là nhìn cô...chỉ là...nhìn cô khóc

Hắn cầm tay cô, rút thật mạnh con dao ra, cô giật mình nhìn hắn, hắn như không còn sức lực dựa đầu vào vai cô, tay cô cầm chặt vạt áo hắn

Hắn cúi đầu lên vai cô

"Đàn bà không nên tin tưởng!"

Hắn cười nhạt, đôi môi run run, máu của hắn không ngừng chảy, chảy ướt cả áo, hắn bầu tay vào vai cô

Hắn ôm cô, hắn nhếch môi

"Làm tốt lắm! Rất có bản lĩnh!"

"Tạch...Tạch...Tạch..."

Máu hắn nhiều xuống đất, những linh hồn đang thức tỉnh nhờ máu của hắn, hắn nhìn xung quanh, mối nguy hiểm ngày càng lớn, hắn cảm thấy bản thân càng lúc càng yếu dần, một lúc nữa chắc chắn hắn và cô sẽ không ổn

Càng lúc càng nhiều linh hồn đen tối mò đến

Nếu hương được tí máu của thiếu gia mang dòng máu quý thuần chủng thì cứ như gặp tuyết tháng sáu, cơ hội nghìn năm có một đây rồi!

Cô thấy không khí lạnh đi, gió cứ nổi lên cuồng cuộn, trời đất bỗng tối xầm, gió xoáy mạnh đến mức cô sắp ngã đến nơi, cô bị gió cuốn sắp ngã, cô như trôi nổi giữa không trung

Cô ngã xuống, giữa không trung, cô cảm thấy rất sợ, rất sợ, chỉ có thể nhắm mắt, tư tưởng cuối cùng, hình ảnh cuối cùng cô nghĩ đến...là Vương Nguyên

Thần thức khẽ gọi

"Vương Nguyên!"

Bịch.....

Cô ngã xuống đất, cơ thể như không còn biết đau, cô mở mắt ra, giờ đã nằm trong tay hắn, cô cảm nhận hắn đã đỡ lấy người cô, cô ngã xuống nằm lên người hắn

Sẽ rất đau, chắc chắn rất đau,

Hắn buông tay ra, một tay đặt lên vết thương, gương mặt khẽ nhăn nhó

Tên khốn này bị đàn sao, rõ là rất đau sao lại làm thế

Cô sờ sờ lên mặt hắn, ướt đầm mồ hôi và lạnh toát, cô cảm thấy rất đau, đau ở tim ấy, tại sao lại đau như thế

"Vương Nguyên! Rất đau sao? Có phải rất khó chịu không?"

Hắn nhìn một lượt xung quanh, mắt đảo sang cô, nói giọng nghiêm túc

"Chúng nó đến rồi!"

"Chúng nó?"

Cô đảo mắt xung quanh, nhìn thấy gió đen cuồng cuộn, vong đến như bão lũ, tất cả đều hung tợn lao về phía Vương Nguyên

Cô hiểu chuyện gì đang xảy ra, bây giờ thật sự Vương Nguyên đang gặp nguy hiểm, thật sự hắn giờ rất yếu

Những gương mặt đáng sợ đang giờ tay ra chực chờ tóm lấy hắn, lao đến vùn vụt

Cô ôm lấy hắn hét lên

"Cẩn thận!"

Cô lao đến ôm lấy hắn, quỳ xuống ôm đầu hắn lại, run rẩy sợ bọn kia cướp hắn đi mất

Một con gió ủa đến, cô cảm thấy hắn đã mềm nhũn rồi, hắn nhắm mắt, tay buông xuôi, không còn cử động

Cô mở mắt ra thì mới nhận ra cô đang ngồi trong phòng, là phòng của hắn, đúng thật rồi

Lúc này cô buông tay ra, hắn đã máu me nhễ nhại nằm trong vòng tay cô, đôi mi dài khép kín

Hắn giờ lại im lặng đến không ngờ, sao lại...Sao lại...

Cô khóc, tay vẫn nắm chặt chiếc khăn thấm máu của hắn, hắn đã cố hết sức đưa cô về đây, sợ cô gặp nguy hiểm nên đã đưa cô về, hắn vốn dĩ có thể bỏ mặc cô mà, sao lại không bỏ mặc cô chứ, rõ ràng cô tệ với hắn như vậy

Cái đầu kia lảo đảo lại hét lên

"Đóng chặt cửa lại! Bọn chúng đến rồi!"

Cô hốt hoảng chạy ra, mây đen sầm chớp đùng đùng kéo đến nhà họ Vương che kín cả một vùng trời

Cô nhanh chóng đóng cửa rầm rầm, bên ngoài chúng kéo đến, giờ Vương Nguyên không thể cứu cô nữa rồi, hắn giờ còn yếu ớt hơn cả một người bình thường

Máu hắn sẽ bị bọn kia hút cạn mất thôi, bên ngoài chúng đập phá rầm rầm

Không bao lâu nữa sẽ vào bên trong, cô sợ, cô chỉ sợ hắn bị bắt đi mất, chỉ sợ hắn biến mất khỏi cuộc đời cô, thật sự rất sợ

Cô chỉ biết ôm lấy hắn, ôm thật chặt, thật chặt

Cô khóc thút thút

"Vương Nguyên! Đừng bỏ tôi! Đừng đi mà! Tôi bảo vệ anh!"

Hắn nhắm mắt tựa vào ngực cô tự động nhếch môi

"Đồ ngốc! Khóc gì chứ? Tôi không đi đâu! Tôi chỉ là rất mệt!"

"Tôi xin lỗi! Tôi đã hại anh ra nông nỗi này! Tôi thật ngu ngốc!"

"Em ngu ngốc thì cũng là vợ của anh! Anh không cho phép em sỉ nhục vợ anh như vậy!"

"Anh đã nói rồi! Thứ em muốn anh nhất định cho em!"

Một cánh cửa bất ngờ bật tung, cô sợ hãi ôm hắn chặt hơn, một người phụ nữ bước vào, đôi mắt nhìn Vương Nguyên long lên sòng sọc tức giận

"Vũ Hạo! Về với mẹ!"

Cô ôm chặt hắn hét to

"Tôi không cho phép! Muốn mang anh ấy đi thì giết tôi trước đi!"

Bà ta mắt đỏ ngầu nhìn cô

"Con ranh! Tại mày mà Vũ Hạo bị thương! Mày chết 100 lần chưa đền hết tội!"

"Vương Nguyên! Đừng sợ! Tôi có chết cũng bảo vệ anh!"

Bà ta nhếch môi, miệng cười cười

Giờ tay tay về phía cô bóp chặt cổ cô giờ lên cao

Hắn mở mắt ra nhìn bà, yếu ớt

Bà thấy thế liền quăng cô qua một bên rồi chạy đến ôm hắn âu yếm như khóc lên

"Về thôi con trai!"

Rồi bà ta và hấn biến thành một làn khói đen rồi tan biến

Cô chạy đến kêu tên hấn trong vô vọng

Cái đầu nẩy giờ núp dưới gầm giường giờ chui ra nói

"Đừng gọi nữa! Hấn về rồi!"

"Bà ta là ai?"

"Là quý hậu! Mẹ hấn!"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Thứ Bảy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Chương 22

Từ ngày Vương Nguyên đi, cô cứ cảm thấy rất nhớ hấn, lúc nào cũng mong được gặp lại hấn, nhưng cô biết nơi hấn sống là nơi một con người như cô không thể đặt chân đến

Chị cô nhờ có máu của hấn mà cũng đã trở lại như bình thường, nhưng không hiểu sao nhưng chị ta lại đối xử với cô rất tử tế, không còn như trước nữa, ả ta bảo cô đi đã lâu nên bây giờ hãy quay về sống với ba mẹ, còn ả sẽ hi sinh thay cô làm dâu nhà họ Vương

Cô không muốn đi! Cô muốn ở nhà đợi Vương Nguyên trở về, cô từ chối khéo với ả

Ả cười gượng gạo rồi cũng thôi, biết chẳng thể thay đổi được, nhưng thấy Như Hoa được nhà họ Vương đối xử như bà hoàng thì lại sinh lòng đố kỵ, vị trí Vương thiếu phu nhân vốn dĩ là của ả, nhưng vì sợ chết nên ả đẩy cho Như Hoa, không ngờ cô không chết mà còn sống trong nhung lụa vàng son thế này, khiến ả tức muốn lộn ruột

Cô được nhà họ Vương chiều cô, đối xử rất tốt, lại còn được nhà họ cho đi học, lúc trước cô bị gia đình ghẻ lạnh mà không được đi học, bây giờ nhà họ Vương gửi cô vào một trường đại học lớn có danh tiếng, chị cô cũng được cô mang theo đi học, cô biết chị cô chẳng ham học gì, nhưng ba mẹ cô thấy cô được vào trường đó cũng muốn chị cô được vào để có có mặt đi khoe

Chị cô đi xé hộp chung với cô, xe và tài xế là do Vương phu nhân chuẩn bị cho cô, bà mong cô sẽ được đền bù xứng đáng, vì đã hi sinh thanh xuân để lấy một thằng con trai đã mất của bà, bà thương cô như một người mẹ thực sự

Cô vừa đến trường bỗng dừng lại có cảm giác rất lạ, giống như ở đó là bắc cực vậy, vừa bước vào đã lạnh sống lưng, nơi này âm khí quá nặng

Cô và ả nhận lớp mới, là lầu 6 phòng 13, khi cô và ả nhận lớp mọi người đều túm lại bàn tán xôn xao, cứ như sự xuất hiện của họ là rất lạ vậy, cô và ả ngồi chung bàn, mới vào lớp nên họ chẳng quen ai, chỉ có hai chị em nói chuyện với nhau, nghe cô là người của nhà họ Vương thì cũng kiêng nể vài phần, và lại cô lại là vợ của Vương Nguyên, một nam thần của trường lúc trước, hấn cứ như tâm điểm của tất cả sự chú ý, hấn đi đến đâu thì y như rằng cả đám nữ sinh bu kín đến đó

Hấn đã từng là một trùm trường

"Trùm điểm số, thành tích"

"Trùm của những vụ ăn chơi quậy phá"

"Trùm của nam thần"

"Trùm gái"

Tất cả hấn đều nắm trong lòng bàn tay, tất cả đều xoay quanh hấn giống như hấn là trung tâm của vũ trụ vậy

Khi hấn qua đời, cũng là lúc hàng loạt các vụ tự tử xảy ra ở trường này, nữ sinh yêu hấn đâm đầu chẳng hết, hấn chết đi khiến họ sốc mà nghĩ quẩn

Từ đó trường cứ hể có học sinh mới chuyển đến thì lại tự tử, ở cùng một chỗ là tầng thượng của trường, do sợ ảnh hưởng đến danh tiếng của trường nên đã được nhà trường ém nhẹm, không để lọt thông tin ra ngoài

Với lại lần này chuyển đến là người nhà họ Vương, và chính cô là vợ Vương Nguyên, cả trường không khỏi sốc, Vương Nguyên chết rồi mà vẫn lấy vợ

được! Quả là kì lạ

Cô và chị cô đi xuống căn tin ngồi ăn trưa, cứ nghe mọi người xung quanh nói về họ, cô nhớ nhó khó chịu vô cùng

"Này này! Có người mới chuyển đến đây! Nghe bảo là vợ của Vương Nguyên!"

"Cái gì? Thật à? Vương Nguyên đã chết rồi mà!"

"Thật! Chính xác đấy! Do Vương phu nhân gửi vào cùng chị em sinh đôi của cô ta!"

"Này! Có khi nào lại giống lúc trước không? Học sinh chuyển đến cứ gặp tuần lại nhảy từ tầng thượng xuống, gãy cổ mất lời rồi die không?"

"Đã là một vòng tuần hoàn như thế rồi! Bị dính lời nguyền đấy! Cô ta là vợ của Vương Nguyên! Chắc chắn chưa gặp tuần đã die, cô tin tôi đi!"

"Ồi sợ quá! Trời ạ!"

Cô gõ gõ cây đũa vào mâm cơm, rồi đẩy ghế mạnh ra đứng phắt dậy, không thể nuốt nổi cơm khi cứ nghe bọn họ bàn tán như thế, cô đi vào phòng vệ sinh

Vừa đến cửa cô lại gặp một đám người túm tụm lại bàn tán tiếp, rõ là cô ghét nhưng lại cứ gặp hoài như thế? Cô bực mình lên tầng thượng hóng gió

Đi lên thang máy cô chẳng thấy ai, giờ trưa nên mọi người tụ tập dưới căn tin ăn cơm cả rồi, chẳng thấy ai

Cô một mình bước vào thang máy tay bấm số 10, tầng cao nhất của trường, cô cảm thấy lạnh, giữa trưa sao lại lạnh như thế? Cô không quan tâm đứng chờ thang máy lên, đến tầng 6 bỗng nó mở ra

Cô nhìn bên ngoài không thấy ai, rồi cô gọi to

"Có ai chờ thang máy không ạ?"

Cô không nghe tiếng trả lời nên lại đóng cửa thang máy lại

Lát sau cô thấy một làn gió lạnh thổi qua, trong thang máy lại có gió lạ thật, cô đứng đợi thang lên

Bỗng bên tai có một tiếng nói

"Có tôi này!"

Cô xoay tìm khắp nơi nhưng rõ ràng chỉ có mình cô

"Tôi ở đây! Ha ha ha!"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Thứ Bảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Chương 23

"Tôi ở đây! Ha ha ha!"

Cô nghe tiếng nói sát bên tai nhưng lại không thể quay lại, cổ cô cứng đờ, cả thân thể như bị đóng băng, lạnh toát cả sống lưng, cô không thể nhìn được gương mặt người đó, nhưng trước mặt cô là một tấm kính phản chiếu lại bóng cô, cô nhìn vào nhưng không chỉ có bóng cô, mà sau lưng cô còn có một người nữa

Là một cô gái mặc một bộ đồ giống như cô, là bộ đồng phục của trường, hai tay cô ta bóp chặt cổ cô, miệng sát bên tai cô, mái tóc dài xả lòa xòa, rồi bụ, gương mặt thì nát ra máu me be bét, mất lời cả ra trông thật kinh

Cô thở gấp nặng nhọc, cô không thể cử động cũng không thể mở miệng kêu cứu, cô ta bóp hai tay vào cổ cô, miệng cười ma mị, đôi mắt cứ lia lung tung trông rất khiếp, cô ta bóp chặt cổ cô giờ lên cao, rồi quăng mạnh vào cánh cửa thật mạnh, cô như bị chấn động choáng váng, cô ta là học sinh của trường này sao? Sao lại hại cô, cô vừa mới chuyển đến thôi mà?

Cô ôm cổ ho sặc sụa, cô ta giờ hai tay ra, móng tay dài như muốn xé cô ra, cô mở miệng được liền nói

"Đừng mà!"

"Câm...miệng...chết...đi!"

Cô ta cứ thế bóp cổ cô giờ lên cao móng tay dài đâm vào cổ cô rướm máu, cô không thở được, mặt cô bắt đầu tím tái vì thiếu oxy

Lúc cô tưởng như sắp chết cánh cửa thang máy mở ra ở tầng 7, một người con trai đứng trước mặt cô, cô ngã xuống ho sặc sụa hít không khí, anh ta thấy thế liền chạy đến đỡ cô

"Cậu không sao chứ? Không ổn ở đâu sao?"

"Tớ khụ...khụ...Không sao...! Cảm...on cậu!"

"Cậu là học sinh mới chuyển đến sao?"

Cô gật đầu

Anh ta nhìn cô rồi nói

"Tớ là Khải Minh! Học ở lầu 7!"

"Tớ là Như Hoa! Học ở lầu 6!"

"À tớ lên lầu 9 xem sách ở thư viện? Cậu cũng lên thư viện à?"

"À tớ...lên tầng thượng hóng gió một tí!"

Anh ta nghe thấy thì bỗng nhìn cô bằng một ánh mắt kì quặc, anh ta nghi hoặc hỏi lại

"Cậu chắc chứ? Nơi đó mình nghĩ cậu không nên đến!"

Nhưng nói đến đó thì thang máy bỗng mở ra dừng ở lầu 9, anh ta bước ra rồi còn ngoái lại nói với cô

"Nếu có việc gì cứ lên lầu 7 tìm tớ nhé! Nhớ tên tớ nhé! Tớ là Khải Minh!"

Rồi cô mỉm cười vẫy tay chào anh ta, gật gật đầu

Lúc cô nhìn xuống chân thì thấy có một cây bút bị lẫn lại, cô khom người xuống nhặt lên, chắc là của anh ta làm rơi rồi, cô định khi nào có dịp sẽ lên trả anh ta, vừa ngược mắt lên thì thang máy cũng vừa mở

Là lầu 10, cô cầm cây bút trên tay bước ra khỏi thang máy, bỗng cảm giác lạnh sống lưng khiến cô nổi cả gai ốc, cô xua đuổi ý nghĩ rồi từ từ bước đi, nhưng cô lại có cảm giác rất lạ, giống như có ai đi sau lưng cô vậy, bước chân cứ đều đều theo cô, cô quay lưng lại thì tuyệt nhiên chẳng thấy ai, cô lại bước đi tiếp, cô ra đến ban công một cơn gió ủa đến khiến cô cảm thấy rất dễ chịu, cô vốn dĩ sợ độ cao nên chỉ đứng bên trong hóng gió, không bước ra ngoài

Cô nhìn thấy phía ban công có một cái gì đó giống như đôi giày thể thao của một cô gái vậy, còn rất mới, cô bước lại gần thì mới nhận ra đó là đôi giày thể thao giành riêng cho học sinh nữ trường này, cô lăm bắm trong miệng

"Giày của ai thế nhỉ?"

Một làn hơi phả vào mặt cô, lạnh lẽo và rợn người, khẽ vì vu nói

"Là...của...Tôi!"

Một bàn tay túm lấy tóc cô đập đầu cô vào lan can khiến cô đau nhói, cô giật mình thét lên

"A...."

"Sao mày dám cướp Vương Nguyên hả? Vương Nguyên là của tao! Anh ấy là của tao! Mày nghe thấy không?"

Cô nghe tên Vương Nguyên thì bỗng có chút kích động mà phản kháng

"Không đúng! Anh ấy là chồng tôi!"

Cô ta nghe thế thì điên tiết mất long lên sòng sọc bóp cổ cô, tay tát cô mấy phát thật mạnh

Miệng gầm gừ tức giận

"Không ai được cướp Vương Nguyên cả? Có nghe thấy không?"

Cô ta quăng cô mạnh vào lan can khiến cô đau đớn, cô không thể phản kháng, miệng gọi mơ hồ

"Vương Nguyên! Vương Nguyên! Về với em đi Vương Nguyên!"

Cô ta hét lên tức giận túm tóc cô lôi cô đến phía lan can rồi nhún đầu cô xuống, phía dưới sân những con người như tí hon, từ tầng thượng xuống sân quá thật rất cao, khiến cô hoa cả mắt, cô rất sợ độ cao, cô không thể mở mắt, cô thều thào nói

"Vương Nguyên là chồng tôi! Cô có quyền gì mà cướp của tôi?"

Cô ta lôi cô ngược lên bóp chặt miệng cô, mặt mày cô giờ đã bẽ bếch máu, bỗng cô ngất xỉu, cô mở mắt lơ lơ nhìn, có một chàng trai mặc áo trắng vội chạy đến bế cô lên, trong vòng tay anh ta cô dựa vào ngực anh ta nghe rõ ràng những nhịp đập của trái tim cô bỗng ứa nước mắt

Cô biết anh ta không phải là Vương Nguyên vì tim Vương Nguyên không thể đập, cô nhớ hân, ước gì người ôm cô là hân

Cô mê man gọi

"Vương Nguyên!"

Hân dừng chân lại nhìn cô, đôi mắt cô đã ứa lệ nhạt nhòa

Hân trả lời mặc dù không biết cô nghe không

"Tôi có thể thay thế Vương Nguyên của em không?"

"Vương Nguyên! Về nhà với em đi! Được không?"

"Tôi mong người em đợi sau này sẽ là tôi!"

Anh ta ôm cô chạy một mạch đến phòng y tế, nhưng đâu biết đằng sau là bóng lưng của một chàng trai mặc một bộ đồ đen, hân đưa ánh mắt lạnh lùng nhìn theo

"Em đợi tôi?"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Thứ Bảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Chương 24

Cô máu me be bết nằm trong vòng tay anh ta, đôi mắt ngấn lệ, khi anh ta bế cô bước vào thang máy, cô nhìn thấy hân, hân đứng đó nhìn cô, đôi mắt hân rất buồn nhìn cô, hân nghiêng đầu nhìn cô

Cô nhìn thấy hân đứng trước mặt cô, cô giơ tay ra nắm bắt lấy hình ảnh mờ nhạt của hân, giơ tay ra kêu hân, nước mắt trực trào

"Vương Nguyên! Vương Nguyên!"

Hân nhìn cô khẽ nhếch môi, xoay người bóng dáng cao lớn từ từ bước đi, xa dần xa dần

Cánh cửa thang máy đóng lại, đôi mi của cô cũng khép lại, tay cô buông xuôi giữa không trung, trước mắt cô là một bóng đen thăm thẳm

Hân đi được vài bước thì bỗng tay ôm bụng quỳ thụp xuống, mặt hân nhúm lại vì đau, vết thương kia đối với hân là quá nặng, hân nhìn máu trong tay hân, vì trốn xuống đây tìm cô mà hân gặp phải biết bao nhiêu nguy hiểm, bị bọn quỷ tạp chủng kia săn lùng ráo riết, lúc này cô gặp nguy hiểm cũng không thể tự tay cứu cô, chỉ có thể dùng ít sức lực cuối cùng sai khiến một chàng trai lên giải vây cho cô, hân bây giờ như kiệt sức

Một bàn tay nhẹ nhàng đặt lên vai hân nhẹ giọng hỏi

"Vũ Hạo! Cứu cô ta xong rồi bây giờ con có thể về với mẹ chưa?"

Bà ôn nhu quỳ xuống dưới ôm lấy đầu hân, vuốt ve những sợi tóc mềm của hân, đôi mắt trở nên đầy cảm phẫn

Con bé đó là ai chứ? Lại dám làm con trai bà ra nông nổi này, không vì sợ con trai bà đau lòng thì chắc chắn cô đã bị bà bóp chết

Cô bật dậy thì nhận ra mình đã nằm trong bệnh viện, khi hỏi cô mới biết cô đã nằm ở đây được 3 ngày, hôn mê sâu

Cô vừa mở mắt ra đã nhớ đến hình ảnh của hân từ từ quay mặt với cô, cô chạy nhanh ra khỏi phòng mặc cho gia nhân của nhà họ Vương kêu inh ỏi phía sau

Cô như chạy toán loạn đến trường, cả đám nữ sinh còn chưa hết xì xầm về chuyện của cô, lại còn bàn tán thêm việc chàng trai đã bế cô xuống chính là hot boy của trường, có lẽ chỉ là sau Vương Nguyên, giờ Vương Nguyên không còn thì anh ta chắc chắn là nhất

Chàng trai mà các thiếu nữ đều mơ ước, nam thần của trường Khải Minh

Cô băng bó khắp cơ thể, mặt thì đầy vết thương, những lời nói của đám nữ sinh kia cô chỉ xem như gió thoảng bên tai, không quan tâm đến

Cô chạy như bay lên tầng thượng, lũ nữ sinh kia vì ganh ghét mà không cho cô vào đi thang máy cùng nên hất cô ra, cô chỉ lặng lẽ quay lưng rồi leo thang bộ, leo mãi cũng chỉ đến tầng 5, cô lau mồ hôi rồi leo tiếp, cô vẫn ôm hi vọng Vương Nguyên vẫn còn ở trên tầng thượng, cô ngồi bệch xuống khóc nức nở, cô cúi mặt xuống gối nấc lên vì cô không còn sức leo nữa rồi, nhưng cô muốn gặp Vương Nguyên, cô nhớ hân lắm, cô phải tiếp tục leo

Rồi bỗng một giọng nói trầm thấp vang lên

"Lên lưng tớ công cậu!"

"Vương Nguyên!"

"Hửm? Tớ là Khải Minh, cậu quên tên tớ rồi à?"

Cô quệt nước mắt rồi quay mặt về nơi khác, cô cố đứng lên, nắm chặt tay vào cầu thang bước đi từ từ, giờ cô còn yếu nên đi rất chậm

Anh ta nắm cánh tay cô

"Tớ công cậu!"

"Không cần!"

Cô gạt tay lại rồi lạnh lùng đi tiếp, bỏ mặc anh ta đứng đó vẻ mặt có chút hoang mang, hân nhếch môi, cô ta lại dám từ chối anh sao? Quả là rất khác biệt! Rất tốt! Anh ta cúi đầu cười một cách ma mị

"Đề tôi xem xem em còn từ chối tôi đến bao giờ? Rất thú vị! Vợ của Vương Nguyên đúng là rất khác biệt! Minh hơi thích rồi đây!"

Cô lê đôi chân từ từ lên đến tầng 10, mồ hôi nhễ nhại rơi xuống, cô lại không còn cảm giác mệt, cô quệt mồ hôi bước ra tầng thượng chỉ mong Vương Nguyên sẽ đứng đó chờ cô, cô bất giác mỉm cười

Cô vừa mới bước ra quả thật hân đang đứng đó, gió thổi khiến tóc hân bay bay, gương mặt trắng bệch nhưng vẫn còn giữ nét đẹp trai khó phai nhạt được

Cô giờ tay miệng định gọi nhưng cô bỗng dưng dừng lại vì

Có một cô gái lặng lẽ đứng sau lưng hân giờ hai tay ôm eo hân, chính là cô gái mấy hôm trước đánh cô kia mà, gương mặt be bết máu của cô ta vẫn còn, quần áo bẩn vẫn như cũ

Cô ta mỉm cười nhẹ nhàng gọi hân

"Thiếu gia! Em rất nhớ thiếu gia!"

Hân chỉ đứng lặng lẽ quay lại, không những không chống đối mà còn giờ hai tay ra áp lên mặt cô ta, từ từ hôn lên trán cô ta, sau đó hình dạng của cô ta liền thay đổi, từ một gương mặt kinh dị giờ lại rất xinh đẹp, là gương mặt lúc cô ta còn sống sao?

Hân nói với cô ta

"Tiểu Vi! Sao em lại hại nhiều người như vậy? Như thế là không tốt đâu nhé!"

"Vi em sợ bọn họ sẽ cướp thiếu gia đi mất! Em sợ lắm!"

Hân đi đến phía ban công nhặt đôi giày mà lúc cô ta tự tử đã bỏ lại, bước đến từ từ quỳ xuống mang vào chân cho cô ta, rất nhẹ nhàng và tình tế

Cô bỗng nước mắt tràn tràn, đôi môi run rẩy, thút thít sau cánh cửa, hân liền mở miệng nói

"Khóc cái gì? Còn không mau lại đây cho anh ôm!"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Thứ Bảy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 25: Chương 25

"Khóc cái gì? Còn không mau lại đây cho anh ôm!"

Anh mạng giấy cho cô ta xong thì đứng lên thon thả bỏ hai tay vào túi áo mắt nhìn vào cánh cửa mà cô đang nấp

Cô nghe thấy nhưng lại không biết anh nói với ai, cô ngồi thụp xuống lấy hai tay bịt miệng lại vì sợ hắn sẽ nghe thấy tiếng nấc nghẹn của mình

Cô thụp đầu vào gối rồi khóc nhưng đâu biết rằng hắn đã đứng trước mặt cô từ bao giờ, hắn ngồi xuống nhìn cô rồi đưa nhón tay thon dài gõ gõ đầu cô nhẹ nhàng hỏi

"Lên đây là tìm anh phải không?"

Cô gạt mình ngược mắt lên đã ướt nhoe

Hắn giờ tay lau nhẹ nước mắt cô rồi nói

"Đừng khóc! Vì anh sẽ đau!"

Cô vì hờn giận mà không kìm nén được

"Vương Nguyên tôi ghét anh!"

Cô giờ tay đẩy mạnh vào người hắn khiến hắn ngã nhào, hắn giờ tay ôm bụng rồi mặt trở nên nhăn nhúm, cô định quay lưng đi thì đã thấy tay hắn dính đầy máu, động đến vết thương rồi! Cô như thấy bản thân quá đáng với lại rất đau lòng

Cô vội chạy đến giờ tay đỡ hắn thì cô ta đã gạt phắt cánh tay cô vội về mặt tức giận, cô suyết thì ngã, Tiểu Vi đỡ hắn dậy hỏi ân cần

"Thiếu gia! Cậu không sao chứ? Thiếu gia chảy máu rồi!"

Tiểu Vi quay sang cô hét lên

"Cô đang làm cái quái gì thế?"

Chát.....

Tiểu Vi giáng xuống một cái tát và người lãnh cái tát đó là hắn

Hắn vội vàng nắm tay cô rồi lôi lại phía sau rồi chính mình hưởng cái tát đó thay cô

Tiểu Vi gạt mình giờ tay lên sờ mặt hắn thương sót

Cô cũng hốt hoảng nhìn hắn rồi cả hai cùng đồng thanh

"Thiếu gia không sao chứ?"

"Vương Nguyên không sao chứ?"

Vương Nguyên buông tay cô ra rồi nói

"Đi đi!"

"Anh sẽ ở đây với Tiểu Vi!"

Cô nghe như chính cô đến đây để làm phiền họ vậy, Vương Nguyên là đuổi cô sao? Hắn đang đuổi cô sao? Tại sao? Tại sao lại?

Cô chạy như điên xuống cầu thang mặc cho chân đang đau dữ dội, cô đau lòng. Vương Nguyên không muốn thấy mặt cô nữa sao, hắn ghét cô lắm sao

Cô cứ nghĩ mãi rồi cứ chạy mãi rồi đâm sầm một ai đó, cô không có tâm trạng nên cứ cắm đầu chạy

Anh ta gạt tay cô lại rồi lạnh lùng nói

"Không xin lỗi anh luôn à em gái?"

Cô giật tay ra mãi nhưng không được liền tức giận mà hét

"Buông tay ra đồ lưu manh!"

"Đúng rồi! Tên lưu manh này đã bế em đến phòng y tế rồi bế em đến bệnh viện để chữa khỏi vết thương để rồi bị em chửi như thế này đây!"

Cô ngược mắt lên thì thấy Khải Minh đang nhìn cô, cô nói

"Là anh lo chuyện bao đồng đấy thôi! Tôi đâu có nhờ anh!"

"Em thật là....!"

Hắn bế cô lên rồi đi một mạch đến phòng y tế mặc cô gầy chết trên tay hắn, cô đánh hắn rồi la hét như hắn là kẻ xấu bắt cóc cô đi bán vậy

Đám nữ sinh cứ thế có một phen rửa mắt, tình tiết gây cấn chàng bế nàng cứ như trong phim

"Tôi là phụ nữ đã có chồng!"

"Tôi không quan tâm!"

"Đồ lưu manh!"

"Đúng vậy!"

"Đồ khốn nạn!"

"Vậy hãy để đồ khốn nạn này chăm sóc cho em! Khi lành vết thương rồi thì em có thể đánh tôi trả!"

Cô cúi mặt không nói gì, rồi lúc sau lại nói

"Tôi rất yêu chồng tôi! Xin anh hãy dừng lại! Tôi đã tổn hại anh ấy quá nhiều! Tôi rất hối hận!"

"Vương Nguyên phải không?"

"Vương Nguyên là chồng tôi! Anh đừng mong thay thế anh ấy!"

Cô bước xuống chạy thật nhanh, thật nhanh, vừa chạy lại vừa khóc lớn hơn

Lại đụng trúng ai đó rồi cô lại hét lên

"Vương Nguyên là chồng tôi! Là người tôi yêu nhất! Anh không thể thay thế anh ấy đâu!"

"Anh biết mà Vợ!"

Hắn nhìn cô rồi mỉm cười, đôi mắt rất hiền, cô ôm chặt lấy hắn rồi khóc nức nở

"Đừng khóc! Anh ở đây!"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Thứ Bảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Chương 26

"Đừng khóc! Anh ở đây!"

Anh xoa xoa đầu cô rồi cúi mũi vào tóc cô mà ngửi, miệng cong lên thành một nụ cười hài lòng, tay tiện thể vén mấy cọng tóc bay lòa xòa không ngăn nắp của cô, ngón tay cái đặt lên cằm cô vuốt ve cung nệm, đôi mắt cứ nhìn vào đôi môi cô

"Vợ à! Cho phép anh hôn em được không?"

Cô ngược mắt đôi mắt vẫn còn ngẩn lẹ nhìn hắn, đôi môi trở nên rung rẩy

"Vương Nguyên!"

"Ừ!"

Cô cúi đầu không nói gì, hần nhìn cô cũng biết cô nghĩ gì, hần hôn lên đầu cô ôm cô đặt nhẹ vào ngực mình rồi nhẹ nhàng nói

"Được rồi! Anh không hôn! Anh không hôn đâu mà! Vợ không cho anh nào dám hôn chứ!"

Đôi mắt hần bỗng dưng buồn đến lạ, nụ cười châm chọc cô cũng từ từ tắt ngúm đi, hần đã vô tình ba lần chảy máu, hơn ai hết hần biết cơ thể của mình, có lẽ một thời gian ngắn sau nữa cả lúc nhìn cô hần cũng không làm được

Cô trở về nhà mọi ngày, cô mong muốn hần sẽ về chung, nhưng không hiểu tại sao một mực hần lại muốn ở đó, là vì Tiểu Vi sao? Cảm giác của cô thật khó chịu, cảm giác cứ như cô ta đã cướp mất Vương Nguyên của cô vậy, phụ nữ luôn là như thế, dù có thế nào cũng không muốn bất cứ ai chạm vào người đàn ông mình yêu thương

Cô nằm trên giường không ngừng suy nghĩ đến hần, nhớ đến lúc cô nhìn thấy hần lần đầu tiên, đến tận bây giờ cô sống với danh nghĩa là vợ hần, nhớ đến hần nhìn cô, nhớ ánh mắt, nhớ đôi môi, nhớ vóc dáng, nhớ cả mùi hương trên người hần, nhớ vô cùng, trên chiếc giường này hần chưa một lần động phòng cùng cô, hần luôn biết dừng lại khi cô không cho phép

Cô nằm tưởng tượng đến hần rồi tự nhiên lại nghe thấy một tiếng khóc rất thê lương cất lên của một người phụ nữ, tiếng khóc rất nhỏ nhưng lại rất nghẹn ngào, không khỏi đau đớn

Cô men theo tiếng khóc đó thì đến được thư phòng, nơi cất sách và một số đồ đạc của hần ngày còn sống, trong góc tối cô thấy một người phụ nữ ngồi trên ghế quay lưng lại với cô, đôi vai run lên bần bật, tay lật lật một cái gì đấy, khi tiến lại gần thì đó là Vương phu nhân, là mẹ chồng cô, bà nhìn thấy cô thì chùi chùi nước mắt. Hỏi cô nhưng vẫn nghẹn

"Sao giờ này con chưa ngủ?"

"Mẹ ơi! Sao mẹ lại khóc? Có chuyện gì hả mẹ?"

Bà đưa tay chỉ vào cuốn album ảnh trước mặt rồi nói

"Mẹ nhớ Nguyên quá con ạ!"

Album ảnh là hình mà bà chụp cho Vương Nguyên từ hồi mới sinh cho đến khi hần trưởng thành

Lúc còn nhỏ hần đã dễ thương vô cùng, gương mặt lém lỉnh, miệng thì chum chím nhìn chỉ muốn hôn ngay lập tức, cô sờ vào tấm ảnh rồi mỉm cười, cô rung động thật sự

Nhưng những bức ảnh sau này khi hần tầm 10 tuổi thì lại xuất hiện thêm một bé gái cùng lứa chụp chung với hần, những tấm về sau cả hai đều chụp chung, từ tấm từ tấm một, khi đến tấm cả hai cùng học cấp 3 cô mới sững sờ nhận ra, cô gái này chính là Tiểu Vi, hồn ma trên sân thượng của trường

Cô chỉ vào tấm ảnh rồi hỏi

"Cô gái này là ai hả mẹ?"

Bà sụt sùi trả lời

"Con bé là Tiểu Vi! Là cô hầu gái mà Vương Nguyên thương yêu nhất! Lúc 10 tuổi Vương Nguyên nhặt được nó ở ngoài đường rồi đem về nhà, cho ăn uống còn bảo gia nhân chăm sóc, xin mẹ cho con bé đi học, cả hai cùng lớn lên với nhau, mẹ thấy thằng bé thích nên cũng không nói gì, vẫn nuôi con bé! Nó xinh xắn thông minh lại còn rất hiểu chuyện, nó chăm sóc thằng bé rất tốt, nó có tình cảm với thằng bé rất nhiều!"

"Khi Vương Nguyên đột ngột qua đời thì cũng là lúc Tiểu Vi nhảy lầu tự sát, cả hai cùng ra đi khiến Vương gia mất mát quá nhiều!"

Cô giờ thì hiểu rồi! Lí do gì Vương Nguyên lại thương yêu cô ta như vậy, người ta lớn lên cùng hần, chăm sóc lo lắng cho hần như vậy, yêu thương hần như vậy thì cô có là gì chứ? Một góc cô cũng không bằng!

Cô buồn bã an ủi Vương phu nhân rồi về phòng, cô khóc, khóc rất nhiều, cô đau đớn khi biết bản thân trước giờ vốn dĩ chẳng là gì

Cái đầu kia lẩn lóc lại gần cô hỏi

"Hôm đó khi trời không tốt! Vương Nguyên có chuyện gì sao?"

"Vương Nguyên! Có chuyện gì?"

"Hần xảy ra chuyện gì rồi đúng không?"

"Không có!"

"Chắc chắn có, mặt trăng hôm nay có màu rất đỏ, khi hút được máu của dòng dõi quý tộc thì mới như thế!"

"Vương Nguyên hình như chảy máu! Hình như...hình như là ba lần!"

Cô đặt tay lên tim rồi quy xuống, cô đau quá! Ba lần, đã ba lần rồi! Vương Nguyên phải làm sao?

"Vương Nguyên sẽ ra sao, nói đi!"

"Ba ngày sau khi trăng máu biến mất Vương Nguyên cũng...!"

"Vương Nguyên! Anh ấy sẽ biến mất sao?"

"Tôi đã cảnh báo cô rồi! Nhưng có điều trước giờ hần chưa từng cho bất kỳ ai chạm vào, tại sao hần lại để cô làm tổn thương chứ?"

Cô quy xuống, cô chờ đợi nhìn mặt trăng đỏ huyết ngoài cửa sổ, mặt trăng đã hấp thụ máu của Vương Nguyên

"Ba ngày! Chỉ có ba ngày! Chỉ còn ba ngày!"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Thứ Bảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Chương 27

Ba ngày thôi sao? Qua hôm nay thì chỉ còn hai ngày, hai ngày sao? Khốn kiếp! Tại sao cô có thể tổn thương hần đến mức này chứ? Rõ ràng hần có thể tránh cô tổn thương hần mà, nhưng sao hần lại để bản thân tự hứng chịu như thế chứ? Vì hần quá ngốc nghếch hay vì cô quá vô tâm?

Cô chạy ra cửa, bây giờ vừa tròn nửa đêm, cô mặc một bộ đồ ngủ trắng phát phơ chạy đi, vừa được mấy bước đã bị một bóng đen chặn lại, cô hốt hải nhìn lên thì thấy bà ta, là quý hậu, bà nhìn cô bằng đôi mắt căm phẫn, hai tay giờ ra như muốn bóp nát cô, bà ta hét

"Con ranh khốn kiếp! Mau đã động đến con trai tao bây giờ còn muốn chạy à?"

Cô quy xuống đất nhìn bà cầu xin

"Làm ơn! Làm ơn hãy cho tôi đi! Tôi muốn gặp Vương Nguyên! Tôi muốn gặp anh ấy ngay bây giờ! Tôi xin bà! Sau đó bà muốn giết chết tôi thì cũng tùy bà!"

Bà sẵn chân mà đá cô ra, ngằn mặt cười một cách đau đớn

"Giết chết mày? Vậy con trai của tao phải làm sao? Mày có nghĩ đến nó đã chịu đựng những gì chưa?"

"Nó trốn xuống đây tìm mày mà bị ba nó cự tuyệt quan hệ, lại vì mày mà hết lần này đến lần khác chịu tổn thương! Con trai quý giá mà tao không nỡ làm trầy xước mà mày có thể dùng dao mà đâm nó! Nếu nó không cầu xin người mẹ này thì mày nghĩ mày đã chết bao nhiêu lần hả? Cái loại không biết tốt xấu như mày! Con trai tao hết lòng hết dạ vì mày để bây giờ gặp phải tình cảnh vạn kiếp bất phục, trời đất không nơi dung thân thế này? Sao mày không chết thay cho nó đi hả?"

Cô quy sụp xuống khóc nức nở, chính đôi bàn tay cô đã gây ra tất cả, bà ta nói có gì sai? Bản thân cô là cái thứ ngu ngốc, không biết tốt xấu, không biết rằng Vương Nguyên đã vì cô mà hi sinh rất nhiều

Cô nắm lấy chân bà, cầu xin bà

"Chắc chắn còn cách cứu anh ấy! Chắc chắn là có! Làm ơn hãy cứu anh ấy! Tôi có chết cũng được!"

Bà nhìn cô rồi hỏi

"Có chết cũng được?"

"Đúng vậy!"

"Vậy được! Cô có giỏi thì tìm một linh hồn thiếu nữ đồng trinh và máu của con trai tôi về đây? Mà nếu cô có tìm được thì sao? Với điều kiện là cô ta phải có tình cảm với con trai tôi! Lúc đấy tôi mới cứu nó được! Tôi tìm không ra! Thì lí nào cô lại tìm ra!"

"Là tôi! Trong máu tôi có pha máu của Vương Nguyên! Tôi là thiếu nữ đồng trinh! Tôi yêu anh ấy! Bà có thể dùng tôi!"

Bà nhìn cô rồi nói

"Thằng bé cho cô uống máu của nó? Nó điên rồi sao?"

Cô tho thẩn hỏi bà ngạc nhiên vô cùng

"Có chuyện gì sao?"

"Cô uống máu nó! Cô bị thương nó cũng bị thương! Cô đau nó cũng đau! Cô bị những gì thì nó cũng đều hứng chịu, thậm chí là hơn cô cả trăm lần!"

Cô nghe xong thì mới nhận ra Vương Nguyên vì muốn biết đến sự an nguy của cô mà đã hi sinh thân thể như thế nào?

Cô đứng lên nói với bà bằng giọng cứng rắn

"Cứu anh ấy đi! Tôi sẽ làm tất cả miễn sao anh ấy bình an!"

"Nhưng...cô sẽ mãi mãi không được siêu thoát! Chịu đau đớn và biến mất hoàn toàn, không thể luân hồi chuyển kiếp

"Tôi đồng ý!"

Cô vừa mới mở miệng thì phía sau cô đã có giọng một cô gái cất lên, cô ấy bước ra từ bóng tối! Đưa ánh mắt long lanh nhìn bà, người nói không phải Như Hoa mà là Tiểu Vi, Tiểu Vi mỉm cười nhìn cô rồi nói

"Cô là Như Hoa? Thiếu gia...có nhắc đến cô! Tôi nghĩ thiếu gia rất yêu cô! Anh ấy thật sự rất yêu cô!"

"Cô là Tiểu Vi! Cô gái đã cùng Vương Nguyên lớn lên?"

"Tôi sẽ thay cô! Tôi sẽ là người cứu thiếu gia! Tôi rất thích thiếu gia! Rất thích! Nhưng...Thiếu gia lại rất thích cô, tôi không muốn cậu ấy đau lòng, càng không muốn cậu ấy chịu tổn thương!"

"Tôi là thiếu nữ đồng trinh! Là người rất yêu thiếu gia! Cô chỉ cần cho tôi máu của cô! Còn lại tôi sẽ gánh chịu!"

"Từ nhỏ thiếu gia đã nhặt tôi về nuôi! Coi như là cha mẹ tái sinh, vì muốn chạy kịp bước chân của cậu ấy! Vì muốn cùng học một trường với cậu ấy, tôi đã cố gắng từng giây phút! Cậu ấy vốn thông minh còn tôi như một đứa ngốc, tôi cố chạy cũng không sao đuổi bắt được trái tim cậu ấy!"

"Như Hoa! Tôi không muốn nhường anh ấy cho cô cũng không được! Tôi là nữ phụ! Không mong có một kết quả đẹp với nam chính, chỉ mong anh ấy được hạnh phúc! Tôi thành tâm chúc phúc cho cô, tôi mong...cô hãy thay tôi chăm sóc thiếu gia!"

Tiểu Vi rơi nước mắt đôi tay run run nắm tay cô cúi đầu

"Thiếu gia là tất cả của tôi trong kiếp này! Hãy làm ơn đừng làm tổn hại anh ấy!"

Như Hoa chỉ lặng lẽ nhìn người con gái ấy khóc, cô cảm nín

"Ngày mai...xin cô cho tôi xin ngày mai được ở bên thiếu gia lần cuối! Chỉ một ngày thôi được không?"

"Được!"

"Và đừng nói gì với thiếu gia! Hãy để tôi lặng lẽ mà ra đi!"

"Nữ chính thì nên hạnh phúc bên nam chính! Hãy để nữ phụ như tôi ra đi! Trời đã định rồi! Tôi không hối hận!"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Thứ Bảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Chương 28

Sáng nay Tiểu Vi nhờ Như Hoa đốt cho cô một bộ váy trắng, một bộ trang điểm, cô bước ra với khuôn mặt xinh xắn, nụ cười tươi tắn và đẹp đẽ, cô muốn ngày hôm nay là một ngày đặc biệt và là quý giá nhất trong cuộc đời mình, mặc dù không lâu sau cô sẽ mãi mãi biến mất, mặc dù là một nữ phụ bạc mệnh, cô quay lại nói với Như Hoa

"Chỉ hôm nay thôi anh ấy là của tôi! Sau này là của cô tất cả!"

Tiểu Vi mỉm cười rồi đi bỏ Như Hoa đứng đó, gió thổi qua tóc cô bay lòa xòa, cô mỉm cười cúi đầu, rồi rung nước mắt

"Tiểu Vi! Xin lỗi!"

Tiểu Vi đến tầng thượng, Vương Nguyên đã ngồi ở đó từ bao giờ, cô ngồi xuống cạnh hắn, cô nhìn hắn chăm chú, nhìn mắt, nhìn mũi, nhìn miệng, nhìn rất kĩ, lẽ như sau này không còn nhìn được...cô ngậm ngùi rồi ráng nở nụ cười gương

"Thiếu gia!"

"Tiểu Vi! Hôm nay...xinh đấy!"

"Thật ả?"

"Ừ!"

Cô mỉm cười nhìn hắn, hôm nay hắn vẫn như bao nhiêu ngày, luôn lạnh lùng và ít nói, thiếu gia này nào cô yêu đây mà, hắn là cả thanh xuân, là cả cuộc đời, là tất cả

Bây giờ tất cả của cô chỉ gom góp vào duy nhất ngày hôm nay, cô đang đưa đôi chân vờ như là bản thân đang vui nói với hắn

"Thiếu gia! Thiếu gia có nhớ lần đầu chúng ta gặp nhau không?"

Hắn nhìn cô, đôi môi khẽ cười, đôi mi khẽ rung động

"Nhớ! Hôm ấy anh nhặt được một báu vật!"

Hôm ấy trời mưa to, một cái cây bật gốc chắn ngang đường, chặn luôn chiếc xe mà Vương Nguyên đang ngồi, hắn lúc ấy 10 tuổi, tiểu thiếu gia đáng yêu lạnh lợi, ngoài trời mưa gió hắn nhìn qua cửa kính, thấy một bóng dáng nhỏ nhắn ngồi đó, run run vì lạnh, đôi mắt ướt đầm, hắn chớp chớp mắt rồi mở cửa bước ra, không quên cầm theo một chiếc ô, tài xế thấy liền mở lời ngăn cản nhưng đôi chân bé nhỏ đã vội chạy đi

Chạy lon ton tới bé gái ấy, ta nhanh chóng mở ô, đưa về phía bé gái, khom người hỏi nhỏ

"Về với tôi không?"

Hắn giơ tay ra hướng về phía bé gái, bé ấy run run đưa đôi tay bé nhỏ ra nắm lấy tay hắn, đôi mắt long lanh ướt đầm lệ khẽ gật đầu

Sau hôm ấy hắn dẫn cô về nhà, Vương phu nhân điều tra thì biết cô là trẻ mồ côi, do bị đám trẻ trong cô nhi viện ức hiếp nên trốn ra ngoài, thấy con bé xinh xắn đáng yêu với lại Vương Nguyên thích con bé nên bà giữ lại nuôi, còn cho theo chân Vương Nguyên đi học, Tiểu Vi cùng Vương Nguyên lớn lên, chăm sóc hắn chu đáo, từ nhỏ đã thâm thương trọn nhớ hắn, còn ước mơ được làm vợ hắn, dẫu rằng cô biết bản thân không xứng đáng

Cô lớn lên thành một thiếu nữ xinh đẹp động lòng người, còn hắn soái từ trên xuống dưới, dẫu rằng không phải yêu nhau cũng không là thứ tình cảm gì đặc biệt, nhưng cô không tham lam, chỉ cần mỗi ngày được nhìn hắn cô cũng thấy vui rồi!

"Thiếu gia! Mỗi năm chúng ta đều chụp với nhau một tấm hình! Thiếu gia còn nhớ không?"

Hắn khẽ gật đầu, mỗi năm năm nào cũng thế, cứ đến mùa xuân thì hắn và cô lại chụp chung một tấm hình, mỗi năm mỗi lớn, bây giờ cũng sắp đến mùa xuân rồi! Nhưng có lẽ là không chụp được!

Cô nuốt nước mắt, cô không rơi lệ nhìn hắn, cô muốn lưu lại hình ảnh này, chàng trai cô dùng cả cuộc đời và thanh xuân theo đuổi, rất muốn, rất muốn ôm người ấy nói ra câu

"Em yêu anh!"

Nhưng...cô biết mình là ai, cô chỉ dám nói ra trong lòng

"Thiếu gia! Em muốn nói!..."

"Có chuyện gì sao Tiểu Vi?"

"À...Thật ra Tiểu Vi muốn nói với thiếu gia là em tìm được chỗ để luân hồi chuyển kiếp rồi! Là một gia đình khá giả! Hôm nay em muốn đến tạm biệt thiếu gia!"

"Tiểu Vi! Trước giờ em không biết nói dối! Vậy tại sao?...Bây giờ lại nói dối?"

Cô bất ngờ nhìn hắn, đôi môi bỗng run, đôi mắt không tự chủ mà nước mắt rơi lộp độp

Hắn giờ tay lau nước mắt cho cô nhẹ nhàng, nhìn vào mắt cô nói

"Có chuyện gì em cũng mách với thiếu gia! Em luôn leo đèo phía sau mà nói mãi, dù cho anh có đuổi em cũng không chịu đi! Sao bây giờ lại giấu?"

"Thật ra em muốn thiếu gia dẫn em đi chơi nên mới nói thế đấy ạ! Em...muốn cùng thiếu gia dạo phố, dạo biển, ăn vặt, và...trò chuyện!"

"Được! Hôm nay thiếu gia dẫn em đi! Được không?"

Hắn đứng dậy giờ tay về phía cô, cô giờ tay ra nắm lấy tay hắn giống như cảnh hai người gặp nhau 10 năm trước vậy! Thật ấm áp

Cô vừa đứng lên trời đất bỗng tối tăm, cô biết thời khắc này đến rồi! Thời khắc cô phải ra đi, cô nắm chặt tay hắn giật lại, cúi đầu khóc nức nở

"Thiếu gia! Sau này không có Tiểu Vi leo đèo phía sau nói nhiều với thiếu gia nữa, không ai chăm sóc thiếu gia nữa, không có người canh cửa đợi thiếu gia về nhà nữa, không còn một con ngốc yêu thầm thiếu gia nữa! Thiếu gia! Làm ơn hãy hạnh phúc nhé! Em xin anh đấy ạ!"

"Em nói gì thế?"

Vừa nói xong Tiểu Vi ngã quỵ xuống, gương mặt tím tái khó coi, hắn quỳ xuống bên cạnh cô gương mặt hốt hoảng

"Tiểu Vi à? Em sao thế Tiểu Vi?"

"Thiếu...gia...Em...rất thích thiếu gia!"

"Tiểu Vi à em sao thế này Tiểu Vi? Đừng làm thiếu gia sợ mà em!"

Tiểu Vi giờ tay ra sờ mặt hắn nước mắt lăn dài trên má

"Thiếu...gia! Như Hoa rất đẹp, rất tốt! Rất xứng với thiếu gia! Em sẽ bảo vệ tất cả những gì thiếu gia thích! Em đã bảo vệ được hạnh phúc của thiếu gia rồi! Em rất vui!"

"Tiểu Vi à! Bây giờ thiếu gia đưa em đi ra biển dạo biển, tối sẽ đưa em đi dạo phố, rồi mua đồ ăn vặt cho em, rồi...rồi...rồi...Tiểu Vi à! Em có nghe thiếu gia nói gì không? Thiếu gia sẽ mua kẹo bông gòn Tiểu Vi thích ăn nhất! Được không?"

"Thiếu...gia! Em sắp không xong rồi thiếu gia! Em rất muốn, rất muốn làm những điều đó! Nhưng...Em Không thể! Như Hoa sẽ thay em! Thiếu gia hãy hứa sống hạnh phúc nhé!"

"Tiểu Vi à! Thiếu gia sẽ lựa một gia đình đáng hoàng cho em chuyển kiếp vào, em sẽ có ba, có mẹ, có gia đình, không phải chịu khổ cô nữa, chịu không?"

"Nơi ấy có thiếu gia không?"

Cô nhắm mắt lại, đôi tay buông thõng, cô nói nhẹ nhàng

"Trước giờ em chưa thỉnh cầu thiếu gia việc gì! Thiếu gia có thể...cho Em xin một điều không?"

Hắn gật đầu

"Thiếu gia có thể nói yêu em không?"

Hắn im lặng, im lặng đến lạnh người, cô mỉm cười rồi ra đi, đến cuối cùng cô cũng không thể nghe được những lời đó, cô biến thành những bông tuyết lấp lánh rồi tan biến trong không trung

Hắn rơi nước mắt cúi đầu im lặng

Tiểu Vi hi sinh vì cái gì? Chỉ vì yêu!

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Thứ Bảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Chương 29

Đến cuối cùng...Tiểu Vi cũng ra đi...Đến cuối cùng cô cũng không thể nghe được điều mà cả đời cô muốn nghe, câu nói "Anh yêu em!" Thốt ra từ miệng hắn, cô tan biến trong không trung mang theo tất cả tình yêu của kiếp này, tất cả niềm thương nỗi nhớ dành cho hắn trong kiếp này...mang theo tất cả

Hắn quỳ đó, đôi mắt nhắm chặt, gió lướt qua mái tóc hắn bay bay, đôi môi khẽ run, hai tay bấu víu vào nhau, không gian im lặng đến lạ thường, cô đứng trong kia đưa ánh mắt nhìn hắn, đôi chân run run bước đến, từng bước từng bước một, đến cạnh hắn cô giờ tay ra run run chạm vào vai hắn

"Đừng động vào tôi!"

Cô giật mình thu tay lại, đôi mắt đã ướt đẫm tự bao giờ, đôi môi run run khẽ gọi

"Vương Nguyên!"

Hắn mở mắt ra ngẩn đầu lên nhìn vào không trung, miệng nhếch lên lạnh lùng

Hắn đứng lên 1 giây cũng không thèm nhìn cô, nụ cười lạnh của hắn như muốn đóng băng cô, lạnh cả người

"Vì sao?"

Cô giật mình khi nghe hắn hỏi, cô cúi mặt xuống, biết trả lời gì đây? Biết nói với Vương Nguyên gì đây? Làm gì bây giờ đây?

Cô không biết, cô chỉ im lặng

"Cô ấy...Thật sự...Thật sự...đã đi rồi!"

Tạch....Tạch....

Nước mắt hắn lăn dài trên má, roi lịch tạch xuống nền nhà, cô đau đớn nhìn hắn, cô là người ích kỷ, nếu không muốn cứu hắn cô nào ích kỷ như vậy, là do cô khiến Tiểu Vi không thể siêu sinh làm Vương Nguyên đau lòng, là cô gián tiếp làm trái tim hắn đau đớn

"Vương Nguyên à! Là do em! Tất cả là do em! Xin anh! Xin anh trách em đi!"

Vương Nguyên gạt phắt cánh tay cô ra, cánh tay cô chơi vơi giữa không trung, đôi mắt vô hồn không cảm xúc

Hắn bước đi, bỏ lại cô đứng đó, cô quỳ thụp xuống thất vọng nhìn bóng lưng hắn xa dần

"Vương Nguyên!"

"Tôi không phải Vương Nguyên! Tôi là Vũ Hạo!"

Câu nói vang lên cũng là lúc mắt cô đen thẫm, cô hôn mê tại chỗ, lúc mở mắt ra đã thấy nằm ở phòng y tế của trường, cạnh bên là một chàng trai sơ mi trắng ngồi đó suy tư

Cô mở mắt ra mọi thứ thật mờ ảo, chỉ nghe tiếng nói

" Tỉnh rồi sao?"

"Như Hoa! Nghe anh nói không?"

"Này Như Hoa! Không sao chứ?"

"Như Hoa à!"

"Đừng động vào tôi!"

Cô hét lên khiến hắn sửng người đôi mắt tròn tròn nhìn cô, người như pho tượng đứng đó, cô ta hét vào mặt hắn sao? Thật to gan mà, được hắn bế từ tầng thượng xuống còn bị cô quát, cô ta không có mắt nhìn à? Hắn là hotboy của trường đấy! Đường đường là Lâm thiếu gia Lâm Khải Minh! Gặp thiếu nữ khác chắc đã ôm lấy hắn cảm động khóc nức nở rồi cũng nên! Còn cô ta lại thái độ như thế? Cái quái gì đây?

"Như Hoa! Em..Em..bị đập trúng đầu sao?"

"Cút....!"

Cô trừng mắt với hắn rồi bước xuống xô giày định bước ra ngoài, đi được mấy bước thì choáng váng suýt ngã, hắn giờ tay đỡ cô, cô lại một lần nữa quát

"Cút ra!"

Giờ tay gạt phắt đi không cho hắn đỡ, thế là hắn ăn ngay hai quả ớt cay, hắn nhếch môi tỏ vẻ khó chịu nói với cô

"Tại sao?"

Cô đứng lại, từ từ phun ra một câu

"Anh là đồ phiền phức! Đính vào anh thì có gì tốt lành? Nữ sinh trong trường không phải rất mê anh sao? Đi mà tìm họ!"

Hắn nhìn cô tỏ vẻ thích thú, đúng là không tồi, vợ của Vương Nguyên có khác, cá tính như vậy mới có cái hay!

Cô nói xong thì bước đi ra ngoài, bên ngoài là một đám nữ sinh đang bu lấy cái cửa để hóng hót tình hình bên trong, thấy cô ra thì sôi máu sùng sục bu lại phía chỗ cô thành một đám đen kịt

"Ê ê ra rồi kìa!"

"Con nhỏ không biết xấu hổ đó ra rồi kìa!"

"Đúng là hồ ly tinh! Dụ dỗ anh Minh! Đê tiện!"

"Xem mặt mũi kìa! Xấu quá! Còn bu lấy Khải Minh làm gì không biết! Định làm người yêu anh ấy chắc?"

"Nghe bảo vợ của anh Vương Nguyên đấy! Người chết còn không tha nữa là! Hơ loại người này thì có gì hay! Vào nhà đấy cũng vì muốn đào mỏ thôi!"

"Mới chuyển đến lại muốn làm náo loạn cái trường này rồi sao? Cô ta tưởng mình là ai?"

Mọi lời xàm xỉ đều lọt hết vào tai cô, khiến cô đau cả đầu, nhưng chỉ cau mày khó chịu nói

"Tránh ra! Nhường đường!"

Trong đám có một đứa bước ra khoanh tay trước ngực nhếch môi nhìn cô nói

"Cô là vợ của Vương Nguyên?"

"Đúng!"

"Cô là vợ anh ấy, còn tôi...Tôi là người yêu của anh ấy đấy!"

Cô ngước mắt lên nhìn bất ngờ vô cùng, cô ấy...cô ấy là...Lệ Á...là Lệ Á sao?

Lệ Á nhếch môi khom người khinh khinh nhìn cô

"Sao hả? Bất ngờ sao? Vợ Vương Nguyên còn vào cửa cấm hotboy của trường? Cô bị gì thế? Phan Kim Liên hiện đại à? Hà?"

Chát....

Một cái tát giáng xuống mặt cô, Lệ Á mỉm cười đắc chí nhìn cô ngã dưới nền

"Lâm Khải Minh là của tôi! Tránh xa anh ấy ra!"

Cô nhú mày nhìn Lệ Á khó hiểu

"Vậy còn Vương Nguyên? Cô coi anh ấy là gì?"

"Vương Nguyên? Chẳng phải anh ta chết rồi sao? Tôi chỉ quan tâm người sống thôi! Chết rồi nhắc làm gì?"

"Vương Nguyên yêu cô như vậy? Cô lại không xem anh ấy ra gì?"

"Đạo đức giả vừa thôi! Cô già cho Vương Nguyên không phải vì tiền của nhà họ Vương hay sao? Còn nói chuyện tình cảm với tôi?"

Cô nhếch môi, thì ra người Vương Nguyên yêu lại phũ phàng đến mức này! Thật không ngờ!

"Tránh đường! Tôi và Lâm Khải Minh gì đó không có bất cứ quan hệ gì!"

Hắn bước ra nghe thấy liền mỉm cười

Bước nhanh đến nắm tay cô rồi đồng loạt nói trước mặt đám nữ sinh và Lệ Á

"Tránh đường cho bạn gái anh! Tội anh hẹn nhau đi ăn cơm trưa rồi! Đúng không em

~?"

Cô tròn mắt nhìn hắn chăm chăm cổ giật tay ra nhưng lại bị nắm chặt

"Đồ khốn! Bỏ tay!"

"Em à! Đừng thế mà! Em còn giận anh à? Xin lỗi mà!"

Hắn đang nói cái gì thế? Em à? Giận? Xin lỗi? Cái quái gì thế này?"

Hắn nhìn cô mỉm cười, vợ tuồng đóng có vẻ rất đạt tiêu chuẩn, có thể ra trường hắn nên đi làm diễn viên thì hơn, hắn mỉm cười đắc chí

"Lần này anh thắng em rồi nha!"

Hắn xiết chặt tay cô nói to

"Sau này đừng phiền cô ấy nữa! Cô gái này là bạn gái của anh! Động đến cô ấy anh không nể!"

"Chết tiệt!"

Đám nữ sinh tức tối mặt đỏ bừng bừng

Cô nhếch môi nhìn hắn

"Đồ khốn!"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Thứ Bảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Chương 30

"Đồ khốn!"

Cô nhìn hắn chăm chăm, môi thì mím chặt, hàm răng nghiến như muốn nuốt chửng hắn, nhưng ngược lại hắn lại rất dừng dung với thái độ đó của cô, thật ra hắn muốn xem thử cô sẽ làm gì, có lẽ cô sẽ xuống nước năn nỉ hắn, có thể lắm chứ!

Hắn nhìn cô mỉm cười đắc chí, khẽ mấp máy

"Năn nỉ anh đi! Anh dẫn em ra khỏi chỗ này!"

Cô mỉm cười dịu dàng nhìn hắn, hắn biết ngay mà! Cô sẽ năn nỉ hắn, hắn giờ tay định vuốt ve mặt cô

"Chát...."

Đám nữ sinh đứng tròn mắt sững sốt, cô ta...cô ta...đánh Khải Minh! Là chính tay cô ta tát Khải Minh!

Cô nhếch môi hai tay phui phui vào nhau, hai ngón tay thon dài vuốt lên vai hắn, khom mặt gần mặt hắn nói nhỏ chỉ đủ hai người nghe

"Quyền rũ phụ nữ có chồng là phạm pháp đó! Sờ mó cơ thể là quấy rối tình dục! Tôi có thể kiện anh nếu tôi có đủ bằng chứng! Tốt nhất anh đừng để tôi gom đủ bằng chứng!"

Cô phui tay rồi quay lại tròn mắt nhìn đám nữ sinh, lướt qua người Lệ Á cô dừng lại

"Cái tát cô ban cho tôi! Tôi nhất định sẽ trả!"

Rồi thẳng người mà lướt, cả đám đứng đó cười khinh khinh rồi quay lại nhìn theo bóng lưng cô đi xa dần

Lệ Á một phen mặt tức đến độ mặt đỏ cả lên, còn hắn, hắn giờ tay xoa xoa bên má bị cô tát lúc nãy miệng bỗng cười cười

"Em đánh tôi! Lần sau tôi hôn em trừ vậy!"

Cứ thế hắn bỏ hai tay vào túi quần rồi don đả bước đi, cả đám đứng tảng ngẩn không hiểu gì

"Cái gì thế này? Bị tát rồi bỏ qua! Bị làm bẽ mặt rồi bỏ qua?"

"Chuyện gì thế này? Họ...tất cả họ đều điên hết rồi sao?"

Cô vừa tan học đã ưỡ ể oải bước ra khỏi lớp, cả ngày gặp chuyện giờ mệt cả người, rõ ràng là cô đâu gây chuyện với ai, làm cô mệt chết

Vừa ra đến cửa hần đã giờ tay ra chặn cô lại, một tay cầm ba lô, một tay giờ lên tường ép cô sát tường, cô giật mình định giờ tay phản ứng rồi bị hần chụp lại

"Này! Định tát tôi nữa sao?"

"Tránh xa ra! Đồ xui xẻo!"

Cô giật tay ra rồi chạy nhanh ra cổng, bỏ hần đứng đờ người như tượng

"Đồ xui xẻo? Trước giờ đã ai dám gọi tôi là đồ xui xẻo chứ? Cô....cô....hừm!"

Cô chạy ra phía xe nhà, tài xế vẫn hằng ngày đều đặn đợi cô ở đó, hôm nay lại không thấy, lát sau cô thấy tài xế chạy đến nói với cô

"Thiếu phu nhân! Xe hỏng lớp rồi ạ! Tôi phải đợi người ta sửa! Thôi thiếu phu nhân hãy đợi một chút nhé!"

"À được....ơ ơ!"

Chưa nói dứt câu tay cô đã bị ai nắm lôi đi, làm cô không kịp phản kháng

Hần quay lại nói với tài xế

"Tôi đưa thiếu phu nhân nhà các người về! Cứ yên tâm!"

"Bỏ tay! Bỏ tay!"

"Không!"

"Đồ khôn!"

Hần vẫn vô cảm lôi cô đi đến bãi đỗ xe rồi đến chỗ chiếc xe mui trần màu trắng, mở cửa nhả mạnh cô xuống ghế ngồi, khóa cửa rồi bật chìa khoá đi nhanh

Cô mệt mỏi không muốn phản kháng nữa, ngồi tựa vào ghế nhắm mắt lại ngủ mặc kệ tên điên này muốn làm gì thì làm

Cô ngủ trên ghế, đầu ngã qua một bên, khuôn mặt tái nhợt không mấy sức sống

Hần dừng lại bên ven đường rồi quay lại nhìn cô, lúc cô ngủ nhìn hiền hơn lúc thức nhiều, đáng yêu hơn, mỏng manh hơn, tay hần bắt giắc gỡ mấy cọng tóc rối bay bay trên mặt cô, trái tim hần tự dưng lại lồi một nhịp

Cô giật mình mở mắt, hần cũng giật tay lại vờ như sờ gáy rồi hỏi vu vơ

"Mệt sao?"

"..."

"Muốn ăn gì không?"

"..."

"Hay...Muốn đi đâu không?"

"..."

"Như Hoa!"

"Làm ơn...để Tôi yên được không? Tôi đã lấy chồng! Tôi là vợ Vương Nguyên! Thiếu phu nhân nhà họ Vương! Làm ơn đừng để tôi khó xử! Tôi không phải công cụ để anh chơi đùa của anh!"

"Vương Nguyên chết rồi! Chết rồi! Em muốn sống với một linh vị cả đời sao?"

"Vương Nguyên không chết! Ít nhất anh ấy sống trong tim tôi!"

"..."

Hần im lặng phóng xe đi không nói thêm lời nào, biết là nói gì cô cũng không lọt tai, thôi thì thôi vậy, lần đầu coi như thua cô, nhưng lần sau chắc chắn

thắng

Đến cổng nhà, người làm ra mở cửa, họ thấy cô ngồi trên xe một chàng trai lạ liền xì xầm to nhỏ, làm cô thấy khó chịu, đến phòng cô mở cửa ra thì trên giường đã đập vào mắt cô khiến cô giật mình

Những tấm hình chụp cô với Khải Minh, nhưng góc chụp lại trùng hợp cả hai động tay động chân, dễ khiến người ta hiểu lầm, là ai? Là ai? Ai đã chụp? Ai chứ?"

Bên ngoài có tiếng gõ cửa

"Thiếu phu nhân! Phu nhân gọi cô xuống phòng khách có việc!"

"Tôi biết rồi!"

Cô bước vội ra khỏi phòng lòng đầy thấp thỏm, sợ hãi...

"Mẹ!"

"Vương Nguyên chết chưa đầy 1 năm con ạ!"

"Con...con...xin lỗi mẹ!"

"Ngày mai! Lệ Á sẽ đến đây ở! Phòng Vương Nguyên nó sẽ ở! Còn con...Cứ về nhà mẹ để ở nhé! Thật sự...mẹ thất vọng về con!"

"Mẹ! Mẹ! Con muốn ở đây! Mẹ! Con xin mẹ! Mẹ hiểu lầm rồi ạ! Mẹ hãy tin con!"

"Vương Nguyên sẽ về! Con muốn đợi anh ấy! Được không mẹ?"

"Vị trí của con...bây giờ thay đổi rồi!"

"Vẫn là vợ của con mà mẹ!"

"Vương Nguyên!"

Cả hai người hoảng hốt đứng lên hét to

Hắn đứng trước cửa nghiêm nghị nhìn cả hai đôi mắt hơi buồn

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Thứ Bảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Chương 31

"Vương Nguyên!"

"Vương Nguyên!"

Cả hai đồng thanh hô to, cô giật mình tỉnh giấc thấy mình nằm dài trên bàn trong phòng, còn Vương phu nhân ngồi trên ghế ngoài phòng khách, bà tỉnh dậy liền đưa ánh mắt ra phía lúc này Vương Nguyên đứng, nước mắt bỗng dưng trào ra, bà nhớ thẳng nhóc này quá, đã hơn 3 tháng nó mất, bà chẳng thấy nó lần nào, bây giờ thấy được liền xúc động mà chảy nước mắt

Cả hai đều mơ thấy cùng một giấc mơ, có lẽ đó không phải là sự trùng hợp, Vương Nguyên về là muốn bảo vệ cô sao? Hay là chỉ là sự trùng hợp thật?

Cô ngồi bần thần cảm động ánh trong tay, bóp méo rồi tức giận quăng vào sọt rác

Lúc ấy tiếng gõ cửa vang lên

"Thiếu phu nhân! Phu nhân cho gọi cô dưới phòng khách có việc!"

Cô giật mình quay lại, giống như...giấc mơ lúc này...giống thật đến từng chi tiết...Vậy lúc nữa cô sẽ thấy Vương Nguyên sao? Giấc mơ nhanh quá làm cô không thể khiến cô nhớ kịp, giờ cô làm sao đây? Những bức ảnh tương tự thế này chắc chắn đã lọt vào tay của mẹ, mẹ sẽ hiểu lầm, mẹ sẽ đuổi cô đi mất! Làm ơn...Làm ơn!.... Vương Vương à! Vương Nguyên à!...

Cô bấu víu hai tay vào nhau run lên bần bật không dám xuống dưới, cái đầu kia ở đâu lù lù chui ra nói với cô

"Sợ gì chứ?"

Cô nghe thấy nhưng lơ đi, lúc này rất rối, không hơi đâu mà để ý đến chuyện khác

Nó thấy cô bơ nó nên tức giận, nhưng có gìm, nói nhẹ nhàng nhưng biết là cô sẽ quan tâm

"Lúc này... Vương Nguyên có đến đây!"

Cô quay phắt sang hỏi tới tấp

"Vương Nguyên! Vương Nguyên đến khi nào? Anh ấy đâu? Có nói gì không? Có phải gặp chuyện gì không? Hay...hay là...nói đi! Nói đi chứ! Này...."

"Hmm... Vương Nguyên có đến đây! Còn cầm mấy tấm ảnh lên xem, còn đứng ngay chỗ cô ngủ nhìn cô nữa!"

"Tôi định ra xem nhưng không dám! Hắn gặp tôi là cứ dọa đánh tôi! Hmm...nhưng nhìn hắn lạ lắm! Buồn buồn hay sao í! Lạ lùng thật, hắn ghét thì tiện tay triệt luôn! Chứ tại sao lại buồn?"

"Vương Nguyên anh ấy về thật! Không phải là mơ! Là thật! Nhưng..."

Cốc cốc cốc....

"Thiếu phu nhân! Phu nhân cho gọi ạ! Thiếu phu nhân!"

"Tôi xuống ngay!"

Cô nhanh chóng bước đi, nó nhìn theo gọi theo với

"Này Như Hoa! Tôi có tên đấy! Không phải "này" đâu!"

Cô đứng lại nhìn nó một lát

Nó nhìn lão đảo xung quanh rồi chu chu mỏ, đáng về con nít không che giấu được

"À...Ừm...Tôi tên là Tiểu Hoan!"

Cô chớp mắt nhìn nó một hồi khó hiểu làm nó thấy khó chịu nên giấy nãy lên

"Biết tên rồi thì đi đi! Đi đi!"

Mặc kệ cô nhanh chóng xuống dưới, nó lẩn lẩn ra đóng cửa lại, chu chu mỏ trách móc

"Làm gì mà bắt ngờ thế chứ? Tên mình không đẹp à? Tiểu Hoan...Tiểu Hoan..."

Nó lẩm bẩm tên nó một mình, giai điệu nó hát giống như bài hát ngày xưa lúc còn sống nó hay hát với lũ trẻ trong làng, làm kí ức ủa về nó chợt rung rung, nước mắt từ từ lăn ra, nhờ tự khi nào, nó thấy nhớ mẹ, nhớ bà, nhớ đám bạn, nhớ làng, nó lặng lẽ chui vào cái đồng hồ cô buồn thiu khóc thút thích....

Cô chạy xuống phòng khách, mẹ chồng cô đã đợi ở đó, bà ngồi nhâm nhi trà đôi mắt trầm tư nhìn xa xăm

Cô khẽ gọi

"Mẹ!"

"Vương Nguyên chết chưa đầy một năm con ạ!"

"Mẹ! Con...con..."

Giống quá! Giác mơ đó! Giống nhau

Cô không thể mở lời, cô sợ, cô rất sợ, tiếp theo là mẹ sẽ đuổi cô đi, rồi rước Lệ Á về nhà, sẽ như vậy sao?

Bà thấy cô thất thần run sợ mặt cắt không còn giọt máu

Bà mỉm cười nhẹ nhàng với cô, nắm tay cô để cô ngồi cạnh mình nhẹ nhàng nói

"Lúc này...mẹ mơ thấy thằng bé! Nó buồn lắm! Đòi mắt nó buồn lắm!"

Nước mắt bà tuông trào, đôi môi run rẩy, tay xiết chặt tay cô, từ từ nói

"Mẹ hiểu tính nó! Nó muốn gì thì đều phải làm bằng được! Nó nói con là vợ nó! Thì là vợ nó! Có như thế nào cũng là vợ nó! Mẹ...vì nó mà bỏ qua lần này! Những thứ đó con tự hủy đi nhé! Cũng đừng để lão gia biết! Thiên hạ độc mồm độc miệng, con cũng đừng để họ bàn tán quá nhiều! Không tốt! Con hiểu chứ?"

"Con hiểu ạ!"

Bà sụt sùi chùi chùi nước mắt rồi từ từ đứng lên, chuẩn bị bước vào phòng

"Vương Nguyên nó thích con đấy! Mẹ biết con là một cô gái đặc biệt!"

Bà ngoác tay cô người hầu lại dắt bà đi vào phòng, bỏ cô đứng đó cứ lăm bằm mãi câu

"Vương Nguyên thích mình? Thật sự là thích mình sao? Thật sao?"

Bà đi đến cầu thang thì ra hiệu cho người hầu lui, bà tự lên cầu thang, vừa đi vừa lấy khăn chấm nước mắt

Lên chút nữa thì bà trượt chân suýt ngã, nhưng trong giây phút đó lại có một bàn tay giơ ra nắm lấy tay bà, đôi tay nhẹ nhàng đỡ bà, bà bám vào cầu thang nhìn xung quanh nhưng không thấy ai, bà khó hiểu nhưng cũng bước đi, vào phòng bà mệt mỏi nằm xuống giường nhắm mắt thờ dài

Hắn đứng đó nhìn bà triu mến, miệng nhếch lên cười thú vị

Tay giơ ra kéo tấm chăn đắp cho bà, vuốt ve mái tóc đã phai màu vì nhớ nhung hắn

Hắn khẽ thủ thỉ yêu thương với bà, giọng nũng nịu như một đứa con nít

"Sao mẹ lại nói con thích cô ấy thế kia? Ngại lắm đấy!"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Thứ Bảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Chương 32

Vương Nguyên đứng dậy luyến tiếc nhìn mẹ, dẫu rằng nhớ mẹ, muốn gần mẹ nhưng hắn lại không thể, một linh hồn nếu ở gần con người quá lâu âm khí sẽ truyền qua người đó, khiến âm thịnh dương suy mà mắc bệnh, với lại mẹ hắn già yếu còn nguy hiểm hơn, nhiều lần muốn vào giấc mơ gặp mẹ, ôm mẹ, nhưng lại sợ mẹ sẽ lưu luyến hoài không thôi nên đành ngậm ngùi vậy, muốn bà theo thời gian mà quên hắn đi, nhưng hắn đâu biết, nỗi đau của một người mẹ mất đi con trai, đau đến muốn chết đi sống lại mấy lần, đau đớn lắm!

"Mẹ à! Con xin lỗi mẹ! Xin lỗi mẹ! Xin lỗi mẹ nhiều lắm!"

"Con bất hiếu! Con mong mẹ tha lỗi cho con!"

Hắn từ từ ra khỏi phòng, khép cửa lại còn lưu luyến mà ngoái nhìn cái nữa

Trong giấc mơ bà thấy Vương Nguyên ngồi cạnh đầu giường thủ thỉ nói xin lỗi bà, xin lỗi bà mãi, bà đau lòng nhưng không thể ôm hắn, nói chuyện với hắn, bà chỉ lặng lẽ rơi nước mắt trong mơ

Bạn đã bảo giờ tin vào trục giác chưa? Đã bao giờ bạn cảm nhận được một điềm dữ nào chưa?

Mẹ và con hình thành một sợi dây liên kết rất mạnh mẽ, chỉ cần người con bị tổn thương hoặc gặp rắc rối chắc chắn người mẹ sẽ có cảm giác, rất thật, ngày Vương Nguyên bị tay nạn...bà cứ thấp thỏm trong lòng, không ngủ được, bà cứ đi ra rồi đi vào, tìm cứ đập loạn cả lên, bà rót nước nhưng không hiểu sao tay cứ run liên hồi, trượt tay đổ cả ly nước xuống sàn, thủy tinh vỡ vụn, bà chạm vào máu bật ra, tiếng điện thoại liên reo lên, bà lo lắng không dám bắt máy, làm lỡ một cuộc đến cuộc thứ hai mới bắt máy, tay bà run, giọng nói cũng run

"Alô!"

"Xin lỗi phải gia đình Vương thiếu gia không ạ? Gia đình đến...nhận...nhận dạng một người bị tai nạn giao thông ạ!"

".....tút.....tút.....tút..."

Búp.....

Điện thoại trên tay rơi xuống võ vụn, tim bà cũng vỡ vụn, không phải đâu! Không phải con trai bà đâu! Không đâu! Không phải mà!

Bà cứ gào thét trong lòng không thể nào tin được, lúc sáng nó ra khỏi cửa còn ôm bà một cái, hôn lên má bà một cái, bà còn vuốt tóc nó, còn cười với nó, nó nói...nó nói...đúng rồi! Nó nói!

"Mẹ! Tạm biệt mẹ! Cảm ơn mẹ!"

"Cảm ơn mẹ? Cảm ơn vì điều gì?"

"Mẹ! Con...đi đây! Đừng khóc nhiều quá đây!"

"Thằng khỉ này! Hôm nay tự dưng lại cảm ơn mẹ? Lại xài hết tiền rồi đúng không? Tối mẹ chuyển cho con!"

"Mẹ!...nếu được tối con về ăn cơm với mẹ!"

Hắn mỉm cười cúi đầu xuống cho bà xoa, bà cười tí mắt, lúc hắn đi còn vẫy tay chào bà, bà cười cười hạnh phúc đến bất tận, thằng con trai bà yêu thương hơn cả mạng sống

Sáng còn nói lời yêu thương bà, bây giờ lại thế này, thế giới chỉ trong 1 giây ngắn ngủi mà sụp đổ

Lúc bà đến Vương Nguyên đã tắc thở, nằm lạnh tanh trong bệnh viện, con trai của bà, con trai...của mẹ...đừng mà...đừng mà....

"Vương Nguyên à! Con trai à! Con trai của mẹ! Về nhà với mẹ thôi con, lạnh lắm! Về nhà thôi con! Con trai à, về nhà ăn cơm thôi! Mẹ đợi con về!"

"Hức hức"

"Vương Nguyên à... Vương Nguyên của mẹ à! Tại sao lại như thế hả con? Tỉnh lại đi mà, con trai...con mẹ...tại sao lại lạnh thế này? Há? Ừ ngoan mẹ ôm con! Sẽ không lạnh nữa! Sẽ không đâu!"

Vương lão gia đau lòng lời bà ra cổ trần tỉnh bà

"Thằng bé...nó chết rồi bà à! Bà nghe không?"

"Không phải! Các người nói dối, các người gạt tôi! Con tôi còn sống, nó còn sống, nó còn nói tôi nay về cùng tôi ăn cơm! Là con trai tôi nói thế!"

Bà vẫn cứ mê mê hồ hồ gọi tên hắn, còn thân xác lạnh lẽo vô hồn kia nào có trả lời, chỉ lặng lẽ nằm im, khóe mắt nhắm chặt nặng nề, không còn sự sống

Linh hồn hắn đứng ngoài cửa nước mắt bỗng tuôn trào, từ từ hắn quỳ xuống hướng về phía bà mà lạy

"Cảm ơn mẹ và...xin lỗi mẹ! Con bất hiếu!"

"Vương Nguyên à!....."

Bà chợt tỉnh giấc trong đêm, mồ hôi nhễ nhại, con ác mộng lại ủa về, nước mắt bà tuông lũ chả, Vương Nguyên con trai tôi! Trả lại con trai cho tôi!

"Con nợ mẹ một thằng con trai! Vậy con xin trả lại mẹ một nàng dâu! Được không mẹ?"

Hắn nằm cạnh cô, xem cô ngủ, nghe tiếng thở nhẹ nhàng của cô, ngoài trời đang mưa, cô co rút trong tấm chăn dày, hắn chống tay chớp mắt nhìn cô kĩ càng

Ngoài trời sấm chớp đùng đùng khiến cô giật mình, bất ngờ hắn giang tay ôm trọn cô vào lòng ngực, cô ôm chặt hắn ngủ như không biết chuyện gì, hắn ôm cô, vuốt tóc, hôn lên trán cô nhẹ nhàng mềm mại thủ thủ

"Vợ ngủ ngoan nào! Anh yêu em!"

Bạn đang đọc truyện *Có Dâu Thử Bầy* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Chương 33

Sáng sớm những tia nắng ấm áp đầu tiên chiếu vào phòng cô, xuyên qua tấm rèm màu trắng bay thướt tha trong gió, mi cô chớp chớp, một mùi hương quen thuộc thoang thoảng bay qua mũi cô dịu nhẹ, mùi thơm nhẹ nhàng này có phải là...mùi của anh? Hay nhớ nhưng anh quá mà sinh ảo tưởng, cô ôm cái gối bên cạnh nước mắt chảy thành dòng.

Cốc cốc cốc

"Thiếu phu nhân! Mời xuống ăn sáng"

"Tôi biết rồi!"

Cô chân trần bước xuống xỏ dép, đứng kéo nhẹ tấm rèm ra, gió mon man thổi vào gương mặt mịn màng của cô, mái tóc dài lòa xòa bay nhẹ nhẹ

Ngón tay cô mon man cánh hoa mỏng manh, ngón tay nhỏ bé khều khều chiếc lá, chậu hoa cô trồng nay đã nở hoa rồi, cô thường tưởng tượng viễn cảnh chiều chiều cô lại cùng Vương Nguyên ngồi uống trà chiều bên ban công, cùng nhau trò chuyện, cùng ngắm hoàng hôn, cùng nhau sống qua ngày

Nhưng...bây giờ anh đang ở đâu?...đi đâu mới tìm được anh? Có ai nói cho cô biết không?

"Vương Nguyên! Rốt cuộc...anh đang ở đâu?"

Cạch...

Tiếng mở cửa vang lên, cô cất giọng nhỏ nhẹ

"Vú nuôi! Bà xuống dưới trước đi! Cháu xuống ngay đây!"

"Con dâu ai đòi lại để mẹ chồng đợi cơm dưới nhà thế kia?"

Cô giật mình quay lại thì mới nhận ra người vào phòng là Lệ Á, ả ta mặc đồng phục của trường, vẫn cách trang điểm đó, đậm và sắc sỡ

"Đây là phòng của tôi! Mong cô tự trọng!"

"Hmm khách đến nhà lại không xuống tiếp đón! Lại còn giọng!"

Cô không quan tâm liền xoay người bước đi liền bị ả ta nắm lại, thì thầm vào tai cô

"Rác rưởi mãi mãi là rác rưởi! Sao lại so sánh với vàng bạc được hả? Hay cô tưởng cô đại lại được như hoa hồng? Dẫu cô có cố gắng đến mấy cũng không thể bằng tôi được đâu!"

Ả buông tay cô ra, tay liền sờ vào những nụ hoa, cô quay lại nhìn rồi nói

"Buông ra! Tay cô bẩn như vậy đừng động vào nó!"

.....choang.....

Bình hoa bị cô ta một tay mà quật làm văng xuống sàn vỡ tan, còn bị cô ta dùng giày mà dẫm lên, cô hét hoảng chạy đến giơ tay ra ngăn chặn, nhưng bị ả một cẳng mà đá đi, làm cô té nhào

Nghe trên phòng tiếng đổ vỡ Vương phu nhân liền sai ông tài xế đang đứng trước cửa chạy lên xem, bà thì được hầu gái dắt tay lên sau, đến phòng đã thấy Lệ Á tay chân máu me chảy ra, đầu thì tóc rối bù, nước mắt giàn dụa, mảnh vỡ của lọ hoa văng lung tung, bà không hiểu điều gì đang xảy ra thì Lệ Á đã gào thét lên chạy đến ôm tay bà mà thút thít

"Như Hoa...cô ấy..."

Bà nhìn Như Hoa rồi hỏi từ từ nhẹ nhàng

"Như Hoa...chuyện này..."

"Mẹ! Mẹ à! Mẹ...thật ra cô ta...Con không...con..."

Lệ Á thừa lúc Như Hoa không nói nên lời nên gào lên

"Bác gái à! Huhu cháu chỉ lên phòng gọi Như Hoa xuống ăn sáng thôi, nhưng vừa vào đã bị cô ấy mắng, cháu...cháu đâu làm sai gì, chỉ hỏi bình hoa cô ấy trồng sao mà khéo thế, sờ một chút mà cô ta đã xô ngã cháu, mảnh vỡ đâm vào người cháu chảy máu, bác xem này! Chú tài xế...cũng thấy ạ!"

Ả quay sang ông tài xế rồi nháy mắt một cái

Ông ấy liền nhanh chóng đáp lời

"À...À...Lúc này tôi vừa lên đã thấy...thấy Thiếu phu nhân nắm đầu cô Lệ Á vật xuống sàn ạ! Tôi đã ngăn cản lại!"

Vương phu nhân mặt mũi đen lại, nhìn cô vẫn từ tốn mà hỏi

"Như Hoa...nói mẹ nghe đi! Họ nói có thật không?"

"Không! Họ nói dối! Chú à! Sao chú lại nói dối? Chú...chú nói đi chứ!"

Lệ Á quát cô, còn xô cô ra

"Còn nữa! Hôm trước tôi thấy cô lên xe của Khải Minh về nhà, cô nói đi! Hai người có gian tình gì? Cả trường ai cũng đồn ầm cả lên rồi, còn giấu mặt đi đâu được hả? Bác gái cho cô xe đi học, còn mướn cả tài xế chở cô đi, đúng là không biết điều, bác gái xem..."

Bà lúc này đã giận đến đỏ mặt, nhưng thái độ từ tốn không đổi

"Như Hoa...mẹ muốn nghe con nói! Nói đi con!"

"Mẹ à...hôm ấy...xe bị hỏng lốp...chú tài xế bảo là phải đợi, con đứng đợi nhưng...nhưng cậu ta...à không...bạn cùng trường chở con ạ! Mẹ tin con đi, mẹ..."

"Hôm ấy xe không hư thưa phu nhân! Tôi đợi thiếu phu nhân ở cửa nhưng thiếu phu nhân lại bảo đi với bạn nên sai tôi về trước ạ! Hôm ấy tôi đâu có nói như thế"

Cô như bị giáng xuống một cú đấm

"Chú à, hôm ấy!"

"Thôi đủ rồi!"

Vương phu nhân hét lên khiến tất cả im bật, cô sững sờ

"Mẹ tin con đi mà!"

"Mẹ tin con! Vậy...lấy gì làm niềm tin đây?"

Ngoài trời rào rào những giọt mưa, cơn mưa to nặng hạt kéo đến, cô gào thét khóc trong mưa, cô bị nhà họ Vương tổng đi trong mưa, cô quỳ trước công cầu xin bà tha thứ, cơn mưa cứ kéo dài, còn cô cứ quỳ cứ gọi như gào thét trong tiếng mưa lộp độp.....

"Mẹ ơi con không sai! Vương Nguyên em không sai!"

Một chàng trai cầm một chiếc ô lại đứng chỗ cô che cho cô

"Cô gái à! Họ không cần em thì còn có tôi cần! Họ bỏ rơi em thì cứ đi theo tôi! Tôi gì phải như thế hả?"

Cô ngước mắt lên nhìn, mắt nhòe đi vì nước mắt, cô ngất đi, hất quăng cả ô rồi bế cô lên đi trong mưa

Lệ Á trong nhà nhìn ra liền hải lòng mà mỉm cười, nhưng đột nhiên Khải Minh lại xuất hiện, lòng ghen tuông lại nổi lên cô bóp tay đậm chân thìn thịn

"Bác gái xem xem! Cô ta lại đi với trai nữa kia!"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Thứ Bảy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Chương 34

Khải Minh bế cô trên tay, đôi mi cô nhắm chặt, hắn đang bước đi thì dừng chân lại đưa ánh mắt sắc lẹm nhìn vào căn nhà đó, nơi Lệ Á đứng, 1 giây lờm cô khiến cô ta giật bắn mình, chỉ biết làm lùi mà đi vào nhà, hắn lại nhìn cô trên tay hắn đã rũ rụi đi rồi, gương mặt trắng bệch không chút sức sống

Tài xế từ trong xe chạy ra mang cả ô bật lên che cho hắn, mở luôn cửa xe để hắn thả cô vào

Hắn gương mặt lạnh lùng

"Về nhà!"

Tài xế đạp ga phi thẳng trong mưa chạy một mạch về Lâm gia, vừa xuống xe hắn đã bế cô lên nhà, chân đạp cửa phòng rồi đóng cửa lại, mặc cho mẹ và hầu gái kêu inh ỏi phía sau

Lúc cô mở mắt ra thì đã đến tối, đầu vừa đau bụng lại đói, choáng váng mặt mày, cô dùng tay gõ vào đầu mình cố nhớ chuyện gì đã xảy ra

Rồi kí ức tuông trào về, cô chạy ra khỏi phòng, vừa đến cầu thang đã bị hắn nắm ngược lại

"Đi đâu?"

"Buông tay!"

"Không buông!"

"Chát....."

Hắn một tay xoa mặt, một tay giữ tay cô miệng nhếch lên, cô ta đánh hắn hai lần rồi, quả là to gan lắm

Hắn nhếch môi lôi cô vào phòng, quăng cô lên giường, tay cởi luôn cái áo khoác quăng xuống đất, miệng cười ma mị, hai tay chống lên giường nhìn cô với ánh mắt sắc bén

"Muốn đi đâu? Anh đưa em đi"

"Anh...Anh muốn làm gì?"

Cô thật lùi lại phía sau tay run lên cầm cập, hai tay chống xuống giường cứ thế mà thật về phía sau

Hắn thấy cô cứ lùi nên nắm lấy hai chân cô kéo về phía mình làm cô la hét tán loạn

"Á...."

"Không được la, mẹ anh vào đây!"

"Cứu tôi với! Cứu tôi!"

"Ha ha nói đùa thôi! Nhà có ai đâu mà kêu! Có mỗi anh đây kêu cái gì?"

Cô như chấn động, hắn rút cuộc muốn làm gì? Hắn muốn gì đây?

Cô đưa tay giữ lấy cổ áo, tư thế phòng vệ rất cao, sợ hắn sẽ làm bừa, cô thà chết chứ không để hắn phá hoại thanh danh

Nhưng cô chợt nhận ra, trên người đang mặc một bộ đồ lạ lắm, đồ của cô đâu rồi? Chẳng lẽ hắn cởi ra, chẳng lẽ...chẳng lẽ...cô không còn nghĩ được gì nữa, cô nóng giận ngồi phắt dậy đánh phình phịch vào ngực hắn mà chửi

"Đồ khôn nạn, ai cho anh cởi đồ tôi! Đồ vô liêm sỉ, đồ tiểu nhân! Đồ...Hức....Hức...Hức...Hức"

Cô khóc ngất lên không nói được gì nữa, tay cứ đâm vào người hắn vừa chửi rửa rồi lại nấc lên

Hắn đau quá mà nhẫn nhịn, nhưng vẫn cứ ngồi mặc cho cô đánh, xong lúc sau thì giữ tay cô lại mới nói

"Này! Anh cởi đồ em khi nào?"

"Anh...Hức...Hức...nói dối! Anh không cởi vậy sao đồ tôi đâu? Chẳng phải nhà chỉ có mỗi một mình anh sao?"

"Anh không cởi thật mà! Là cô hầu gái thay đồ cho em! Cô ấy anh cho về rồi! Thật mà!"

Cô nghe thì nín khóc ngay, đưa ánh mắt long lanh nước ngược mặt lên nhìn hắn

"Thật không?"

"Thật!"

"Anh nói dối tôi sẽ giết anh!"

"Hmm...Anh đâu muốn chết chứ!"

Hắn đưa tay ra gạt đi mấy giọt nước mắt long lanh, cô quay mặt đi không cho hắn động, giây phút ấy tim hắn lại lỡ đi một nhịp, tay cứng đờ, hơi thở chút hấp tấp

Lạ nhĩ, lúc cô khóc lại đáng yêu như vậy, không biết làm cách nào cưỡng lại đây? Thật muốn sờ hai cái má hồng hồng với đôi mắt long lanh kia, nhưng bị cô phủ mất rồi

Hắn nắm tay cô lôi cô đứng lên

Cô la lên giật tay lại nhưng không được

"Đi đâu? Làm gì nữa thế?"

Hắn cứ lôi cô đi mặc dù cô cố chống cự và hét inh ỏi, đến chân cầu thang cô bỗng choáng váng không đi nổi mà khụy xuống

Hắn hay tay bé xốc cô lên chân dài thẳng tắp bước xuống cầu thang đi thẳng xuống bếp, chân kéo ghế ra rồi đặt cô xuống

Cô định đứng lên thì hắn lạnh lùng nói

"Ngồi xuống!"

Cô ngồi xuống như hắn nói, hắn quay lưng đi bước đến bên nồi cháo đã nghi ngút khói, múc ra một to nhỏ, đến bên cô ngồi cạnh, múc ra một muỗng đặt lên miệng cô từ từ nói

"Há miệng ra! Ăn đi!"

Cô lắc đầu nguầy nguậy không chịu ăn, hắn đặt to cháo lên bàn, hai tay nắm lấy hai tay cô, mặt sát mặt cô

"Không ăn anh hôn đây!"

Cô cúi đầu lí nhí

"Ăn! Tôi ăn! Tôi ăn mà!"

Hắn mỉm cười hài lòng múc cháo dứt cô ăn, ăn xong mới thở hắt ra đứng lên vươn vai tỏ vẻ mệt mỏi

"Em lên phòng anh ngủ đi, mưa rồi coi chừng cảm lạnh! Anh đi tắm đây!"

"Tôi...Tôi muốn về!"

"Về? Về đâu? Họ đã đuổi em đi! Giờ còn muốn về?"

"Nhưng...Tôi không có nơi nào để đi!"

"Ở đây! Nhà tôi đủ rộng cho em ở!"

"Không muốn!"

Cô bước đi thì bị hắn giữ lại, bế cô lên rồi nhốt cô trong phòng, hắn đứng phía ngoài nói vọng vào

"Không cho phép ra ngoài!"

Cô đập cửa rầm rầm, la hét muốn ra ngoài nhưng hắn khóa trái cửa rồi, cô ngồi xuống khóc, kêu gọi Vương Nguyên

"Vương Nguyên ơi! Em muốn về nhà đợi anh!"

Cô đứng lên đập cửa tiếp, rầm rầm...rầm rầm

"Không đau tay à?"

Cô đứng dừng lại, phía sau lưng có ai đó ôm cô từ phía sau, mặt chúi vào cổ cô hôn nhẹ nhàng, hai tay vòng chặt qua eo cô lộ rõ gấn tay

Mùi hương này, hương thơm này chính là của Vương Nguyên

Cô xoay người lại thì đúng là hắn, hắn đứng nhìn cô không nói gì nghiêng người về phía cô, hai tay đặt trên eo cô bóp nhẹ, hắn hôn cô, đôi môi hắn quện vào môi cô, tay phải giữ gáy cô, tay trái luồn vào váy cô vuốt ve cặp đùi trắng trẻo,.....

Hắn rời môi cô khẽ nói bên tai cô

"Về nhà thôi! Ở đây không thoải mái!"

Chương 35: Chương 35

"Về nhà thôi! Ở đây không thoải mái!"

Hắn mỉm cười hài lòng nhìn cô, đôi môi cô đã bị hắn hôn đến đỏ ửng, cổ cũng lờm chờm vài vệt đỏ do hắn để lại, đôi mắt cô mơ màng nhìn hắn nhu mì đến nao lòng

Ngón tay hắn nhẹ nhàng vuốt ve đôi môi cô mon trớn, hắn liếm môi một cái không tự chủ mà đè sát hai tay cô vào sát cửa, đôi sát môi cô hôn một cách mạnh bạo, cô vì bị hắn hôn lâu không thở nổi mà dùng tay đẩy mặt hắn ra, cô thở gấp gấp

"Vương... Vương Nguyên! Sao lại..."

Chưa nói kịp câu thì người cô đã bị hắn nhấc bổng lên, cô áp mặt vào cổ hắn thở gấp, hắn vừa đi vừa nói

"Như Hoa à... Anh... anh muốn... có được không?"

Cô đỏ mặt cúi vào cổ hắn hỏi khẽ

"Muốn... muốn cái gì?"

Hắn đặt cô xuống giường nhẹ nhàng, cô nhìn quanh thì mới nhận ra đây là phòng của Vương Nguyên, rõ lúc này vẫn ở nhà của Khải Minh bây giờ lại về đến nhà rồi

Cô chớp chớp mắt nhìn quanh thì mới chắc chắn đã về đến nhà mình

"Đừng động đây! Không nhầm đâu! Là phòng của chúng ta!"

"Vương Nguyên à! Sao bây giờ mới về hả? Anh có biết!"

"Biết gì...?"

Cô ngồi trên giường còn hắn quỳ dưới sàn, đưa tay kéo dây áo của cô xuống, đôi môi mỏng nhẹ nhàng đặt lên xương quai xanh của cô khiến cô nổi cả gai ốc

Cô co người lại theo phản xạ, thế là bị hắn mắng

"Em ngồi yên không nổi à? Hay... nằm vậy!"

Hắn nở một nụ cười nham hiểm rồi hai tay đẩy cô ngã xuống giường, hắn đứng lên từ từ leo lên giường, hai chân quỳ giữa người cô cúi mặt hôn cô, tay còn hờ hững sờ eo cô, xuống đùi, rồi bóp cả mông cô, khiến cô ngại chín mặt, quay mặt đi thì hắn bóp cầm cô kéo lại, môi nuốt môi cô, đôi mắt mơ hồ nhắm tịt, còn mở lời thì thào

"Không được tránh!!!"

Hôn đắm chìm, ướt át, lưỡi thăm dò vào khoang miệng cô, như chưa từng bỏ sót giây phút nào, hắn hôn đến cô say mê theo từng hơi thở của hắn, cô từ từ biết phối hợp, cả hai hôn đến quên cả trời đất, lưỡi thăm dò hờ hững bây giờ mới chịu lấy ra, hắn còn lưu manh liếm môi cô một cái, chụt lên cầm cô một cái nhẹ nhàng cung nệm

Môi hắn thả từ cầm cô xuống cổ, xuống xương quai xanh, xuống vai rồi chợt dừng lại

Nhìn tổng thể một lượt rồi nói

"Bộ đồ này đáng ghét thật! Hay là... anh giúp em cởi nó ra! Được không? Hà bà xã?"

"Vương Nguyên à! Em... sợ... sợ lắm!"

"Sợ gì hả? Sợ anh ức hiếp em à?"

"Sợ đau! Có đau không?"

"Không! Sẽ nhẹ thôi! Ngoan đi!"

Cô nhắm mắt lại không dám nhìn hắn, hắn mỉm cười hôn lên trán cô, tay kia cởi phăng đi bộ đồ cô mặc quăng xuống sàn, chỉ còn mặc mỗi một bộ đồ lót trên người, đôi mắt hắn bắt đầu lia khắp người cô

Người cô không mập không gầy, vẫn coi như điện nước đầy đủ, không thiếu gì! Chỉ là có chút xanh xao, có lẽ là đang không khỏe

Đôi tay hư hỏng lại mon trón cơ thể cô, sờ đến đâu cô lại rùng mình đến đấy! Hắn hôn lên ngực cô, hai tay đặt trên lưng cô, một tay khẽ giờ ra vuốt ve mái tóc dài của cô, rồi trượt xuống tháo cái móc cài áo ngực, 1 giây nó đã bị hắn lột ra vứt thảm thương, cô vừa mở miệng

"Đừng!"

Tay hắn đã nhanh chóng lột luôn cả quần quăng ra

"Không đừng! Thì làm sao?"

"Em chẳng phải là vợ anh sao? Anh sẽ nhẹ mà! Đừng sợ!"

Hắn cứ thì thầm vào tai cô, còn nham nhở cười nhe ra mấy cây răng trắng đều, đẹp trai đến điên đảo, cô như muốn đứng tim, giây phút này hắn đẹp trai đến không tưởng tượng được!

Cô vươn hai tay ra ôm lấy cổ hắn, cô quỳ gối trên giường, tự dung lại cắn nhẹ môi dưới mỉm cười với hắn, còn vươn người ra hôn lên cổ hắn, nhẹ nhàng thì thầm

"Anh hứa nhẹ rồi nhé!"

Hai tay cô đưa ra cởi cúc áo của hắn, hai tay mỏng manh còn vuốt ve gương mặt đẹp trai không tì vết, ngón cái đặt lên môi hắn, đôi mắt nhìn chăm chăm xương quai xanh của hắn, quyến rũ không chịu nổi

"Đừng nhìn nữa! Lại đây!"

Cô đưa tay ra vuốt ve mái tóc mềm mại của hắn, hắn ôm chặt cô, môi hắn chiếm môi cô, cổ cô, ngực cô, eo cô

"A

...đau quá!"

"Đồ khốn anh dám lừa em! Đau quá!"

"A...nhẹ rồi!..."

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Thứ Bảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Chương 36

"Đồ khốn! Anh dám lừa em, đau quá!"

"A...nhẹ rồi!"

Cô nhắm mắt hai chân quỳ đạp mạnh mẽ, hai tay bầu vú vào vai hắn mà la hét

"Suyt...nhỏ tý nào! Lát mẹ nghe thì làm sao?"

Hắn đặt ngón tay lên môi cô vẻ mặt nghiêm trọng

Hắn vẫn cúi đầu, hai tay nắn nắn bóp bóp chân cô, xoay đến xoay lui, gương mặt càng khó khăn nói

"Đi đứng kiểu gì để trật chân thế này? Mắt em để dành trang trí cho đẹp à?"

"Em ngã cầu thang! Tại cái cầu thang không chịu né! Sao anh lại mắng em?"

"Được được! Không mắng em! Mắng cái cầu thang là được chứ gì? Em nói thì anh nghe vậy!"

Tay vẫn nắn chân cô, ánh mắt ôn nhu đến cực điểm, thăm soi xem làm sao vừa hết trật chân lại khiến cô không đau, tặc lưỡi một cái rồi mới chồm dậy hôn cô, nụ hôn chưa lâu cô đã nghe một tiếng "rắc" gương mặt thanh tú nhăn lại, không kêu được chỉ ư ư trong miệng

Hắn rời môi cô, xoay xoay chân cô hỏi nhẹ nhàng

"Còn đau không?"

"Ừm...hình như hết đau rồi! Hình như hết thật rồi này!"

Hắn đứng lên giờ hai tay ra đón lấy người cô nhấc bổng lên, bỏ ngay ngắn trên giường, hắn lặng lẽ nằm phía sau lưng cô, ôm cô từ phía sau mặt vui vào gáy cô nhắm chặt mắt lại

Tay không quên kéo lấy cái chăn khoác lên cho cả hai, cô chớp chớp mắt, hắn đã lột hết tất cả rồi, chỉ còn một chút nữa, giống như bánh đã dâng đến miệng mà hắn không thèm ăn vậy, cô xoay người đối mặt với hắn, cả hai ôm nhau quấn quýt trong cái chăn kia, cô hỏi thủ thủ

"Không...Không...làm gì nữa sao?"

"Làm gì? Ngủ đi chứ!"

"Lột hết ra rồi nằm ngủ thế à? Anh...Không phải con trai à? Hay vẫn chưa dậy thì xong thế?"

Bị cô như tát nước lạnh vào mặt, hắn cay đắng hỏi lại

"Chưa dậy thì xong? Em có thấy ai chưa dậy thì xong mà được như anh không? Anh không phải không muốn làm...chỉ là...chỉ là kiềm chế thôi! Người em đậm mưa cảm lạnh chân còn bị đau thế kia! Làm gì còn tâm trí? Anh không sót cho em mới lạ đó!"

"Vậy...hết cảm, chân hết đau, chúng ta tiếp tục được không?"

Hắn giờ tay búng lên trán cô một cái rồi kêu

"Đừng nghĩ đến mấy cái đen tối ấy nữa! Ngủ ngon!"

Cô giờ tay ra xoa xoa trán, uiii

Hắn kéo tay cô xuống, hôn lên trán cô, vòng tay ôm cô chặt hơn, cằm đặt trên đỉnh đầu cô

Sáng sớm hôm sau, Khải Minh bước ra từ phòng ngủ, trên tay cầm chìa khóa phòng cô, định bụng sẽ mở cửa phòng thả cô ra, nhưng đến cầu thang thì hắn sực lại, cái cầu thang biến mất khỏi ngôi nhà hắn, hắn đứng trợn mắt lên miệng lắp bắp

"Cái...cái cầu thang đâu...đâu rồi?"

Vừa mới nói xong thì lão tài xế từ ngoài sân chạy vào mồm hét inh ỏi

"Cậu...chủ...Cậu chủ! Cậu chủ...có chuyện gì thế ạ? Sao cái cầu thang lại nằm ngoài sân thế ạ? Nhà mình có cướp à cậu?"

Hắn nghe đến chạy tức tốc ra sân, thấy cái cầu thang nằm trông trơ ngoài sân hắn nghiêng răng thốt lên

"Fuck! Ai đã làm việc này? Khốn thật!"

Sực nhớ đến Như Hoa hắn vội vàng chạy tìm đường lên phòng cô, chạy đến chưa kịp tra chìa khóa đã thấy cánh cửa phòng nằm bẹp dưới sàn, mặt hắn bắt đầu biến sắc, nghiêng răng thốt lên

"Kiểm tra camera giám sát cho tôi! Tên khốn nào vào chứ?"

"Dạ! Tôi nghe rồi ạ!"

Hắn đứng cung tay đâm vào tường, đặng đặng sát khí

Dưới kia vọng lên giọng nói của lão tài xế

"Cậu chủ! Camera bị làm sao ấy ạ! Chỉ toàn màu đen!"

"Cái gì?"

"Gọi cảnh sát đến đây cho tôi! Nhanh!"

Sáng sớm Lâm gia đã một phen náo động

Nhà họ Vương sáng sớm đã người người ra vào chuẩn bị đồ ăn sáng. Vương phu nhân cho hầu gái lên phòng Vương Nguyên gọi Lê Á xuống ăn sáng, hôm qua ả thấy trời mưa nên đã diện cố ở lại ngủ một đêm, chủ yếu là muốn ở lại gần tình anh trai Vương Nguyên là Vương Thiên, nhưng hôm qua Vương Thiên không về nhà làm ả ta tức điên lên, đành an phận ngủ

Đến sáng ả mở mắt ra đã hốt hoảng hét to khiến cả đám người làm nghe thấy, ả ta không biết vì sao lại leo lên đến cái cây kia, còn đầu tóc cứ như bị đánh ghen về, vừa rối vừa bẩn, ả bị treo người trên cây nằm lệt sập, mới mở mắt đã muốn đứng tim

"Á...cái quái gì thế? Chuyện gì thế này? Ai? Cứu tôi với!"

Ả ta cứ hét mãi không cách nào xuống được, cả đám người hầu tùm lại gốc cây ngó lên xầm xì bàn tán, không cách nào đem ả xuống

Vương phu nhân cũng chạy ra xem, nhãn mặt không hiểu chuyện gì xảy ra, cho gia nhân leo lên đem ả xuống, còn hỏi

"Sao con lại leo lên đấy?"

"Không! Không có! Con ngủ trong phòng Vương Nguyên! Con không biết!"

Bà chạy lên phòng Vương Nguyên mở cửa ra đã thấy Như Hoa đang ngủ rất ngon lành trên giường, bà gọi hỏi cô cho ra lẽ

"Như Hoa! Như Hoa! Sao con lại ở đây? Ai đưa con về? Rồi còn..."

Cô còn mơ ngủ nên nói giọng còn mơ màng

"Vương Nguyên đưa con về!"

Cả nhà nghe thế liền thất kinh, Lê Á leo lên cây ngủ, Vương Nguyên đưa Như Hoa về, cả hai đều bị tâm thần hết rồi sao?

Sáng sớm cô còn ngủ hân đã nhẹ nhàng giúp cô thay đồ, còn kéo rèm cửa không để ánh nắng phá giấc ngủ của cô, cúi người hôn lên trán cô thầm mỉm cười thù thì

"Anh trả thù giúp em rồi đây! Đừng có bảo anh không thương em!"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Thứ Bảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Chương 37

Sáng nay cô vẫn đến trường như mọi khi, nhà họ Vương cho cô ở lại nhưng... vị trí cô đã thay đổi rồi! Cô không còn được nâng niu như trước, không kẻ đón người đưa như trước, bây giờ cô phải làm cả việc của người làm, không còn được họ a dua nịnh bợ nữa, thái độ chuyển 180° rõ rệt, chỉ vì còn muốn ở lại nhà Vương Nguyên nên cô có bị đối xử thế nào cô mặc kệ, cô còn lời hứa với Tiểu Hoan cô còn chưa thực hiện được

Cô nghe Tiểu Hoan bảo ở khu đất trong trường là nơi vùi lấp cánh tay phải của nó, cô đi học cũng chỉ là muốn điều tra về nó, có lẽ sẽ khó vì không thể đào bới cả trường lên để tìm được, cô phải điều tra kĩ càng và bí mật, không thể để ai nghi ngờ, và lại chuyện xảy ra cách nay đã lâu, giờ vùi lấp ở đâu làm sao mà biết

Hôm nay đến trường không như mọi khi, cô thay vì được tài xế đưa đi thì lại tự bắt xe buýt đi một mình, giờ lại đổ mưa, trời như trút nước không dứt, cô nhìn cửa sổ thật lâu rồi hít một hơi sâu tự mỉm cười tự tin rằng bản thân làm được

Tiểu Hoan từ phía sau lần lại thở hắt ra chán nản nói

"Đã lâu như vậy còn chưa tìm ra sao? Tôi không biết có nên tin một cô ngốc như cô không nữa!"

Cô ngưng ngừng cười và là

"Tiểu Hoan à! Thật sự tôi đã cố gắng lắm rồi! Trường rộng như vậy thật sự cũng khó tìm lắm! Cho chị xin ít thời gian nữa đi mà!"

Nó ngạc nhiên tròn mắt lên hỏi

"Chị? Chị cái gì? Cô có biết tôi đã bao nhiêu tuổi rồi không? Tôi sinh trước cô tận 300 năm đấy! Ở đó mà chị chị!!! Ông bà cô còn phải gọi tôi bằng cụ đây biết chưa cô nương hỗn xược...Hừ...."

Cô ngồi thộp xuống nhìn chăm chú nó làm nó giật mình lùi lại phía sau chu chu mỏ hỏi

"Làm gì đây? Nhìn gì? Muốn gì? Tôi...tôi Không sợ cô đâu nha!!!"

Thật ra nó cũng đáng yêu lắm! Má phính này, mắt to, miệng nhỏ, chỉ là người hơi bần chút thôi, cô mỉm cười xoa đầu nó nhỏ giọng

"Một thằng nhóc 7 tuổi lại ăn nói với chị gái 20 tuổi như thế à? Không ngoan đâu nhé!"

Cô đứng dậy chạy một mạch ra cửa, nó chu chu mỏ nói với theo

"Trời mưa đây! Không mang ô à? Đây....!"

Cô đã chạy xuống dưới, chợt nó lẩn lẩn lại chỗ cái ô cần lên rồi nhảy lên cửa sổ hét to

"Ê...ô è...Ư' Oa...(sud= Ê...ô nè Như Hoa)

Cô giờ tay lên nó nhả ra, ô rớt xuống tay cô, cô chạy nhanh không quên nói cảm ơn, cô chạy nhanh kéo muện xe buýt, nó nhìn theo miệng chép chép lắc đầu

"Vương Nguyên thích cô ở chỗ nào tôi cũng không biết!"

Nó nói xong liền nhìn qua nhìn lại sợ lỡ hân nghe nó nói xấu thế nào cũng xử đẹp, nó sợ hân lắm nên đành chép chép miệng coi như chưa nói gì

Cô lên xe buýt an toàn khỏi cơn mưa, rõ ràng là trời lúc sáng còn trong, giờ lại mưa lớn thế này, thời tiết nhất thường quá, cô ngắm những giọt nước mưa lăn trên cửa kính, để ý kĩ mới thấy nó long lanh đẹp đẹp, mi cô chớp chớp, cô mỉm cười đưa ngón tay sờ sờ chúng đầu rằng cách chúng một lớp cửa kính đây, cô chợt mở to mắt ra, tay đưa lên dụi dụi

Cô thấy một người con gái mặc một bộ váy ngủ màu trắng đứng ở một góc cây, cúi mặt xuống đất không rõ mặt mũi thế nào, người ướt sũng, bỗng cô ta ngược mắt lên, cặp mắt sâu hóm như thụt vào trong, miệng nhếch lên, gương mặt nhợt nhạt thiếu sức sống, ánh mắt cô ta nhìn đắm đắm vào cô làm cô giật thót quay mặt đi nơi khác tránh ánh mắt đó

Cô giờ tay đập đập vào trái tim mình tự hỏi

"Không biết là người hay ma nữa! Giật cả mình!"

Xe buýt bỗng dừng ở trạm để khách lên, cô như thói quen nhìn ra cửa, toàn học sinh với vài người phụ nữ đi chợ, người ướt ướt do mưa, bỗng từ từ phía xa một cô gái cúi gằm mặt từ từ đi lên xe, cô chợt giật mình khi nhận ra là cô gái lúc này, cô ta chậm chậm bước lại phía cô, giương như không ai thấy được sự tồn tại của cô ta, thôi vậy là...ma rồi! Cô ta từ từ bước lại phía cô, còn trống một ghế, cô ta đến ngồi vào đó, vẫn tư thế cúi mặt, tóc dài xõa ra, cô ta tỏa ra một hơi lạnh đến rùng mình, người ướt đầm nước đọng lại dưới chân một vùng lớn, tay chân xanh mét trắng bệch, hai tay cô ta nắm chặt vào nhau, cô quay sang nhìn nhìn, rồi lại quay mặt đi, cô ta từ từ ngược mặt lên quay sang cô cái cổ cứng đờ kêu rắc rắc làm gai óc cô nổi lên, cô cắn môi nuốt nước bọt căng thẳng, trời lạnh nhưng cô lại vã mồ hôi như tắm

Cô ta nở một nụ cười nhạt nhẽo, nụ cười rạch ngang mặt, miệng càng lúc càng rộng ra, rộng ra, rộng ra đến mép tai, mở to ra những chiếc răng nanh đưa ra, cái đầu cô ta rụt một cái rớt xuống cái bụp lẩn long lóc trên xe

"A....."

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Thứ Bảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Chương 38

"A...."

Tiếng thét thất thanh của cô vang lên làm người trong xe không khỏi tò mò mà ngoái lại nhìn, họ nhìn cô với một ánh mắt khó hiểu, giống như kiểu "Cô gái này bị điên à?"

Cô giật mình thức dậy mới chợt nhận ra thì ra từ nãy giờ chỉ là nằm mơ, ngoài trời mưa to nhưng cô lại toát mồ hôi hột, cô giờ tay quệt mồ hôi trên trán rồi thờ hắc ra một cái nhẹ nhàng, rồi quay sang cúi đầu xin lỗi mọi người vì hành động khiếm nhã của bản thân

"Xin...Xin lỗi ạ! Xin lỗi ạ!"

Mọi người thấy thế cũng không nói gì, rồi chuyện đâu lại vào đấy, chiếc xe cứ xuyên trong màn mưa mà chạy, cô nhìn chăm chăm vào chiếc ghế kế bên mình, chỗ cô gái ấy đã ngồi lúc nãy

Cô thấy chỗ ấy vẫn còn đọng lại dưới chân ghế một vũng nước to, thật sự cô không thể chắc chắn rằng lúc này là mơ

Cô gặp ma rồi! Chắc là ma dữ, âm khí nặng nề đến lạ

Cô nhìn ra cửa sổ xe ánh mắt lướt qua những hàng cây ven đường, một lần nữa hình bóng cô gái lúc này lại hiện ra, cô ta đứng bên vệ đường giờ tay vẫy vẫy với cô, miệng nở một nụ cười lạnh, lạnh đến từng dây thần kinh của cô, cô chợt rùng mình quay mặt đi nơi khác

Lúc bước xuống xe thì mưa cũng bắt đầu tạnh hẳn, cô xếp ô lại rồi cầm trên tay, vừa đi vừa nhớ đến hình ảnh lúc này, nụ cười lạnh lẽo ấy làm cô ám ảnh mãi không thôi

Lúc ra về, cô đợi tất cả học sinh trong trường về sắp hết mới lần mò đi tìm cốt cho Tiểu Hoan, vì sợ mọi người phát hiện nên cô cứ lén la lén lút như ăn trộm, cô đi dọc khuôn viên trường, hành lang, khu giải trí, cũng không có động tĩnh gì, Tiểu Hoan đưa cho cô một viên đá, nếu cô ở gần cốt của nó thì tự động viên đá sẽ phát sáng, càng gần nó sẽ càng sáng, nhưng đi mãi cả hai chân rồi vẫn chưa tìm được, dù phát sáng một lần cũng không có

Cô chán nản bước đi gần khu nhà vệ sinh, định vào rửa mặt cho tỉnh táo, thì viên đá trên tay cô phát ra chút ánh sáng, cô mừng rỡ nhìn viên đá cười thích thú, cô lần lần theo vào nhà vệ sinh, viên đá càng lúc càng sáng, cô đi hẳn vào trong, đã hơn 19 giờ, học sinh trong trường về gần hết, tự nhiên cô lại thấy lạnh, rùng mình một cái rồi cũng xua tay phớt lờ đi, bây giờ tìm cốt của Tiểu Hoan quan trọng hơn, có lẽ nơi này có một hoặc vài cái vong gì đấy, nhưng...đánh liều vậy!

Cô cứ đi theo hướng viên đá phát sáng mà đi vào luôn một phòng trong số các phòng, là phòng đầu tiên..

Cô vào thấy trước mặt là bức tường thì mới chịu đứng lại, nhìn xung quanh một lượt

"Râm...."

Cánh cửa phòng bỗng bị một cái gì đó mạnh mẽ đóng lại, nhốt cô bên trong, cô cố giơ tay bịt miệng lại để tránh hét lên, cô chỉ ư ư trong miệng, bóng đèn bên ngoài bỗng chớp nhoáng liên tục, phát ra những âm thanh loẹt xoẹt làm cô run cả người, cô tiền sử mắc bệnh tim nên khi kích động cơ thể sẽ trở nên kiệt sức khó thở, cô lục trong cặp tìm thuốc nhưng ánh sáng chớp nhoáng cộng với tay cô đang run nên tìm hoài cũng không ra, cô gấp gáp thở, rồi tìm thuốc, lúc chiếc cặp trên tay cô rơi xuống đất cũng là lúc mọi thứ trở nên im lặng

Đèn không còn chớp, không phát ra âm thanh loẹt xoẹt, không khí im ắng đến lạ, thay vào đó là một tiếng hát cất lên

Cô chăm chú lắng nghe thì mới cảm giác như ai đang đứng trước cửa hát vậy, giọng hát ngọt ngào nhưng cứ văng vẳng làm cô nổi cả tóc gáy, không thể nào một học sinh bình thường lại vào nhà vệ sinh mà hát như thế được, chắc chắn rồi, là ma...

Cô khom người nhìn xuống khe hở ở dưới cửa, từ từ từ từ lặng lẽ nhìn xuống, chậm rãi nhìn ra ngoài

Cô bịt miệng lại mắt tròn trũng

"Cô ta...cô ta không có chân!"

Cô ta vẫn ở trước cửa hát, những giai điệu nhẹ nhàng mà cứ rộn rợn, một lúc sau bỗng có tiếng gõ cửa

"Cộc...Cộc...Cộc..."

Rồi tiếng cười hanh hách ngoài cửa, giống như một con thú dữ đang vờn chơi với một con thỏ yếu ớt vậy, tiếng cười thích thú, đắc chí và...ghê rợn

Cô lùi lại phía sau không muốn đối mặt với những gì đang diễn ra ngoài kia

Rồi tiếng cười lại vang lên dữ dội, tiếng gõ cửa nhẹ nhàng bây giờ đã thành đập cửa rầm rầm, cô lại đưa ánh mắt nhìn xuống khe hở ở dưới cửa một lần nữa

Cô thấy một đôi mắt đen om đang nhìn chằm chằm vào cô, cô ta, cô ta treo ngược người lên và nhìn cô từ phía dưới

"Ha ha ha... ha ha ha..."

Bạn đang đọc truyện *Có Dâu Thứ Bảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Chương 39

Ánh mắt ấy...đen om, lạnh lẽo, tiếng cười the thé vang lên giữa màn đêm, cô từ từ khom người xuống nhặt chiếc cặp lên, trong đó có bùa hộ mệnh của

cô và nước thánh cô xin từ trên chùa về, bây giờ chỉ có những thứ đó mới cứu được cô lúc này, cô giờ tay ra từ từ về phía cái cặp, nó rơi ra nằm ngay mép cửa mà ngoài cửa thì lại có sự nguy hiểm chực chờ sẵn, cô đưa tay đến đầu ánh mắt đen ồm ồm kia lại lia theo đến đó, nó cứ phát ra âm thanh hi hi làm cô cứ giờ tay rồi rút tay, mồ hôi cô nhễ nhại ánh mắt cứ đăm đăm nhìn xuống mép cửa, một lát sau tự dưng nó lại lướt đi đầu mắt, để lại cái khe hồng trống rỗng, cô thở hắt ra tưởng đã thoát nạn, mở cặp ra lấy lá bùa đeo vào tay, cô bỗng nghe trên đầu cô phát ra âm thanh cười he he

Cô ngược mắt lên thì lại thấy nó nằm vắt vẻo ngang qua cánh cửa nghiêng đầu qua lại ánh mắt trừng trừng, mép miệng chảy ra máu ướt đầm như nhuộm kính tròn

Cô lùi lại thì bị nó giờ tay ra nắm lấy, miệng cười ha ha, nó quăng mạnh cô một cái khiến cô bay cả người ra ngoài, cô nằm vật xuống sàn tay ôm chặt bụng, mặt nhăn nhó đau đớn, lá bùa văng ra xa tầm tay cô, nó thấy cô cứ vuron tay ra có lấy lá bùa, nó nhếch lên rồi cầm lá bùa lên 1 giây nó bốc lửa cháy rụi

Cô há hốc mồm nhìn nó, nó đốt cả lá bùa hộ mệnh của cô rồi, cô sống đến giờ cũng vì được bảo vệ bởi lá bùa, con yêu nữ này quả là rất mạnh, cô bò thụt lùi về phía sau, thở gấp gấp, nó không có bàn chân, chỉ còn hai cái chân lủng lẳng giữa không trung, từ từ lướt lại phía cô giống như mèo vờn chuột, cứ chậm rãi nhưng không kém rùng rợn, ánh mắt lạnh tanh nhưng đôi môi lại cứ cười một giọng cười thật kinh khủng

"Đừng mà! Tiểu Hoan à! Vương Nguyên à!...."

Đôi môi cô run run như bật khóc, miệng không tự chủ mà gọi tên hai người họ, tay cô cứ chà sát vào sàn nhà, chân từ từ đẩy cơ thể về phía sau, thoáng chút lưng cô đã chạm đến cánh cửa lớn phía ngoài, nó hiển nhiên đóng chặt, cô giờ tay về phía sau bí mật lấy hũ nước thánh cô xin từ trên chùa về mở nắp trực tuyến tạt thẳng vào mặt nó

Giống như bị axit tạt vào mặt người vậy, nó la hét inh ỏi, hai tay ôm mặt, gương mặt xui bọ lên kinh khủng, cô nhân cơ hội đó mà trốn đi ra ngoài, ba chân bốn cẳng xách ba lô chạy thật mạnh

Cô ôm cặp cầm đầu chạy, hôm nay cô về trễ nên xe buýt cũng hết chuyến rồi, nhìn đồng hồ đã hơn 22 giờ tối, cô đưa ánh mắt nhìn sang hai hàng cây ven đường, hôm nay lạ quá, thường ngày xe người qua lại tấp nập, hôm nay lại vắng tanh, không một bóng người, nhìn mãi cũng chỉ có mình cô thơ thẩn một mình đi ngoài đường

Gió hi hút thổi, lá cây bay xào xạc, từng cơn gió lạnh ủa đến làm sống lưng cô lạnh toát, hôm nay đã là ngày 15/7 âm lịch rồi

Cô tròn mắt kinh ngạc, đã đến ngày ấy rồi, ngày ma quỷ được lòng hành tự do trên nhân thế, ngày này hằng năm cô đều vào chùa để lánh nạn, nhưng bây giờ cô lại lang thang thế này, đúng là đại nạn sắp ập xuống đầu

Cô ôm cái cặp trên tay run run, bùa và nước thánh đã dùng hết rồi, bây giờ gặp quỷ thì chắc nó sẽ câu hồn cô đi mất, cô nhanh chân chạy về nhà, mong thần giữ cửa sẽ bảo vệ không cho quỷ dữ vào nhà, nhưng đường về nhà còn xa quá, cô đang đi thì bỗng nghe tiếng cười khúc khích trên một cái cây cao gần đó, cô nhìn lên thì không thấy gì, chỉ có gió làm cây nghiêng qua lại xào xạc

Cô bước một bước nữa, trước mắt một đôi chân trắng muốt thông xuống đứng đưa qua lại

Cô đưa ánh mắt lên nhìn thì thấy một cô gái với đôi mắt màu đỏ nhìn cô, cái lưỡi dài thông xuống muốn đụng mặt cô, nó từ từ quẩn quanh người cô nhấc lên, răng nanh dài nhe ra định phập vào người cô, bỗng một bàn tay thon dài giờ ra

"Chát..."

Một cái tát giáng vào mặt nó làm nó té xuống đất, vong hồn trong 1 giây tan thành mây khói, một bàn tay giờ ra nắm lấy cô kéo cô lại, cô nằm trọn trong vòng tay hắn, còn chưa khỏi hết sợ giờ nhìn xuống dưới chứng sợ độ cao lại tái phát, hắn giờ tay áp vào mặt cô quay sang người hắn

"Sợ thì đừng nhìn! Ôm anh này!"

Cô nghe thấy giọng hắn mừng rỡ giờ tay ra ôm trọn lấy hắn nấc lên

"Vương Nguyên à..."

"Ừ...nghe này..."

"Đừng đi nữa mà! Đừng đi mà!"

"Hôm nay sinh nhật vợ mà! Không phải sao? Anh về với em rồi còn gì?"

15/7 âm lịch, đúng rồi! Là sinh nhật cô, sinh nhật vào đúng ngày âm tháng âm thế này, cô trước giờ đã được ai tổ chức sinh nhật đâu, cũng sắp quên luôn rồi, cô ôm hắn chặt hơn, hít hà hương thơm của hắn, đã lâu rồi không người giờ thấy nhớ vô cùng

Hắn nắm tay cô đặt lên môi hôn, mở mắt ra mới thấy tay cô trắng trẻo bầm tím cả lên, hắn nhủu mày hỏi cô

"Ai làm?"

"Cái...cái con quỷ trong trường! Nó dữ lắm! Em sợ!"

Hắn bế cô lên nhảy tót xuống gốc cây, miệng đặt lên trán cô nụ hôn nhẹ nhàng bảo

"Ngủ đi! Anh đi đánh nó cho em!"

"Động đến vợ anh mà được à?"

Hắn nhếch mép, đôi mắt lạnh lùng nhìn về phía trước bước đi

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Thứ Bảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Chương 40

Hắn lạnh lùng bước đi, đôi mi khẽ lướt qua mặt cô, khuôn mặt gầy nhom của cô làm tim hắn xót xa vô cùng, lại còn lấm lem bùn đất, làm hắn chỉ muốn bóp chết cái tên nào đã động tay vào cô, đang đi tự nhiên hắn dừng lại cô từ từ mở mắt ra khẽ hỏi

"Có chuyện gì sao?"

"Không! Chỉ là...anh nhớ em!"

"Vậy đừng đi nữa! Chúng ta về nhà mình đi! Em cũng nhớ anh!"

"Được! Về nhà thôi! Về ôm vợ thôi!"

Hắn mỉm cười ngẩng cao mặt mà nói, cô cũng siết chặt vòng tay mỉm cười chúi mặt vào ngực hắn

Hắn vào phòng, liếc mắt một cái đèn trong phòng đã tự bật lên, hắn vẫn cứ nhẹ nhàng như thể đặt cô lên giường, còn cung nệm chạm vào cảm cô cô cái nhẹ

"Anh lấy đồ em tắm!"

Giờ tay mở cửa tủ lấy ra một bộ đồ ngủ đưa cho cô, sẵn tay còn vén mấy sợi tóc rối của cô, nhẹ nhàng hôn lên trán cô một cái, đôi mi cong dài của hắn khẽ lay động, nở một nụ cười nham nhở nhìn vào người cô, tuy hơi xộc xệch nhưng đối với hắn là cực phẩm, chẳng thứ gì qua nổi

Cô ngửi thấy mùi nguy hiểm nên giờ tay che ngực lùi về phía sau hỏi

"Anh nhìn gì thế?"

"Nhìn ngực em!"

Cô chớp chớp mắt ngả người về phía sau hơi ngạc nhiên, hắn đánh thức cô bằng một câu nữa

"Có gì mà em ngạc nhiên! Tắm chưa? Hay là muốn anh tắm giùm em?"

Mười ngón tay hắn giờ ra ngoe nguẩy giữa không trung nụ cười rõ gian xảo

"Không...Không...!"

"Không? Ý là không từ chối chứ gì?"

"Được rồi! Anh dẫn em đi tắm!"

Cô há hốc mồm sợ quá chạy vội vào phòng tắm, làm hắn đứng bên ngoài cười bật thành tiếng, chống hai tay lên hông nhìn vào phòng tắm nói to

"Tắm nhanh kẻo bệnh! Tắm lâu anh vào đấy! Nhắc nhẹ nhẹ em đấy bà...xà à...!"

"Sẽ tắm nhanh mà! Nhanh mà!...Đừng...Đừng có vào đấy!"

"Được được! Không vào!"

Hắn cầm khăn đứng đợi ngoài cửa, cô ra hắn nhẹ nhàng lau tóc cho cô, còn hôn lên tóc một cái

Cô cầu nhàu

"Tóc còn ướt!"

"Anh thích!"

Cô ngồi lên giường về mặt mặt mỗi, gương mặt tái nhợt thiếu sức sống, hần nhìn đắm đắm vào cô làm cô sợ sợ

Hần gần giọng hỏi

"Lí do gì không ăn uống đầy đủ? Có biết anh lo không? Hay muốn anh phạt hả?"

"Phạt kiểu gì?"

"Kiểu này...!"

Tay phải hần giữ cái khăn vẫn lau tóc cho cô, tay trái giữ cằm cô nghiêng đầu nhìn chăm chăm vào môi cô, từ từ áp môi mình vào môi cô nhẹ nhàng, cảm nhận sự run rẩy từ cô phát ra, hần vẫn dùng sự ôn nhu đẩy mà hôn, hôn đến đắm chìm, một lần rồi lại một lần liếm mút nó, đã lâu rồi nên nhớ lắm, muốn hôn lâu nữa nhưng lại luyến tiếc mà buông ra

"Lần sau anh còn thấy em gầy thế này là trừng phạt nặng hơn đây nhé!"

Cô cúi đầu khẽ gật gật, môi còn dư vị của hần để lại, liếm môi một cái rồi khẽ hỏi

"Vương Nguyên à...trừng phạt nặng hơn là như thế nào?"

Hần bỗng dừng khựng lại suy nghĩ, vốn dĩ nói thế để dọa cô thôi nhưng cô lại mở miệng hỏi làm hần không biết trả lời như thế nào, nên lặng đi một chút rồi mới mỉm cười đáp

"Trừng phạt mạnh hơn, có lẽ là như thế này...!"

Hần cắn môi dưới nở nụ cười khiêu khích, đẩy nhẹ cô xuống giường rồi quỳ gối ngang hông cô, hai tay mở hai cúc áo trên cổ hở ra xương quai xanh quyến rũ

Khom xuống hôn lên cổ cô, một tay nâng gáy, một tay lại bóp chặt cái eo nhỏ của cô, liếm nhẹ cái cổ trắng rồi kéo cái quai áo xuống

"Ư...Vương..."

"Suyt....gọi Vũ Hạo đi! Ngoan!"

Cô bậm môi ưỡng ngực lên người uốn éo theo cái tay hư hỏng của hần, cái tay hần vừa thon vừa dài, lại vừa mềm, bóp trên rồi lại còn bóp dưới khiến cô mặt đỏ bừng bừng, đỏ vì kích thích không còn vì ngại nữa, cô thích hần như vậy, hần muốn thịt cô cũng đâu có lí do gì từ chối

"Gọi đi...gọi đi!"

Hần cứ thì thầm bên tai cô giọng như nài nỉ cô

Cô cũng dần dần chìm vào trong cơn mê, đôi mắt nhắm chặt người cứ như muốn bốc hỏa mềm nhũn ra mặc cho hần vừa bóp vừa nắn

Đôi môi nhỏ nhắn khẽ gọi

"Vũ Hạo... Vũ Hạo à... Vũ Hạo...!"

Tiếng gọi yêu mị của cô làm hần như muốn tan chảy, nở một nụ cười tươi hé lộ hàm răng trắng tinh đều thẳng tắp

Hần ghé vào tai cô khẽ thủ thỉ, hôn nhẹ lên môi cô, lời nói cũng từ đó phát ra

"Anh...yêu...em..."

"Em...cũng yêu anh! Vũ Hạo!"

"Cho anh nhé! Được không?"

Cô giờ tay ra ôm cổ hần, những ngón tay thon dài mon men vào từng chân tóc của hần, khẽ mỉm cười

"Không cho thì sao?"

"Không cho? Đã thế này mà em còn không cho? Chắc...Chắc...Vợ à

!"

"Thế này? Là thế nào?"

"Đã chào cò rồi mà em còn không cho? Vợ à...! Đừng vậy mà!"

"Không cho đấy!"

Hắn nhếch mép nở một nụ cười đều

"Không cho thì cướp!"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Thứ Bảy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Chương 41

"Không cho thì cướp! Thế nào? Cho hay không?"

"Luu manh, vô sỉ!"

Cô quẫy đạp hai chân dữ dội mặt đỏ bừng bừng hai tay che trước ngực

"Vô sỉ? Thôi thì vô sỉ vậy!"

Hắn nhếch mép cười ha hả rồi đề cô xuống giường, đôi môi mỏng cong lên để lộ cái đồng tiền trên má, đúng là đẹp trai không chịu nổi

Trái tim cô thốn thức nhưng vẫn cứ không chịu nằm yên

Hắn vừa đặt môi lên cổ cô thì cô đã lên tiếng nói

"Vũ Hạo!"

Hắn trong 1 giây thì dừng lại

"Hửm?..."

"Thật ra... Thật ra...em...đến tháng rồi! Bà di đến rồi! Thật sự xin lỗi...nhưng Không thể được!"

"Đến tháng rồi! Là...kinh nguyệt à?"

Cô đỏ mặt gật đầu

Hắn chán nản buông rơi đôi tay, thở hắt ra một cái, nhún đôi vai rồi cổ nặn ra một nụ cười gượng gạo nói nhỏ

"Không sao! Anh nhịn cũng được! Quan trọng là em thôi! Chắc là em khó chịu lắm!"

Hắn bước đến đặt tay lên đầu cô xoa xoa an ủi

"Có khó chịu không? Hay là muốn ăn gì không?"

Cô chu chu mỏ nũng nịu

"Có! Đau bụng này, mỏi lưng, buồn ngủ, chóng mặt, còn buồn nôn,...nói chung rất khó chịu

"Nhiều vậy sao? Làm gì để hết khó chịu bây giờ? Anh là con trai nào biết mấy chuyện như thế này!"

Hắn nhìn cô ánh mắt bối rối không biết nên làm gì, nhìn thấy thế cô muốn phì cười lắm nhưng lại nhịn

"Em đau bụng, hay anh xoa bụng cho em!"

Hắn vội bước đến ngồi phía sau cô, giờ tay ra ôm trọn lấy cô vào lòng, bàn tay mềm mại mịn màng của hắn đặt lên bụng cô xoa xoa, nhân lúc đó hắn

còn lợi dụng chúi đầu vào cổ cô hôn lấy, luyến tiếc vô cùng

Tay hắn xoa xoa, lát sau lại luồn lách vào áo cô, lên một chút, lên một chút nữa, tay hắn nắm lấy cái tròn tròn, mềm mại bóp nhẹ

"A...."

"Làm gì đấy!"

Cô vùng vằng đẩy tay hắn ra, hắn bóp...bóp ngực cô, hắn vẫn ôm chặt cô, mặt vẫn chúi vào cổ cô thì thầm

"Một chút nữa thôi!"

"Nhưng...nhưng..Em đang đến tháng!"

"Biết rồi! Anh có làm gì em đâu! Chỉ bóp một cái thôi mà!"

"Ừ...nhưng...!"

"Thôi! Một chút thôi!"

"Một...Một chút thôi nhé! Đừng làm bậy đấy!"

"Anh làm bậy chắc em cản được?"

Hắn giờ tay ra, trước mắt cô lấp lánh cái gì đó sáng sáng, hắn đeo vào cổ cô, thì thầm bên tai

"Tặng em! Sinh nhật vui vẻ!"

Cô cảm sợ dây chuyền trên cổ, nó dính một viên đá màu trắng tinh khiết, lấp lánh và thuần khiết

"Đẹp quá!"

"Thích không?"

"Thích!"

"Sợi dây chuyền sẽ thay anh bảo vệ em, bùa của em mất rồi phải không?"

Cô xoay người lại, mím môi nhìn hắn mỉm cười

"Em sẽ bảo vệ nó thật cẩn thận!"

Hắn búng lên trán cô một cái rồi khẽ cười

"Đồ ngốc! Tặng nó cho em là để nó bảo vệ em, không phải để em bảo vệ nó! Chỉ cần em khỏe mạnh là được!"

Đồng hồ trên tường chỉ đúng 12 giờ đêm, hắn hôn lên trán cô nhẹ nhàng rồi nói

"Bà xã...Anh đi đây!"

"Anh đi đâu?"

Vừa dứt lời chỉ còn làn khói đen ở lại, còn hắn biến mất trong không trung, cô bất ngờ chạy loanh quanh phòng gọi

Tiểu Hoan từ cái đồng hồ lắc chui ra giọng trầm trầm nói

"Hắn đi rồi! Gọi gì nữa, ồn quá đi!"

"Đi...đi đâu? Tiểu Hoan anh ấy đi đâu?"

"Làm sao tôi biết! Tôi chỉ biết nếu hắn ở lại thì lát thế nào hắn cũng hút sạch máu của cô, đừng quên hắn là quỷ hút máu đó!"

"Hút máu? Đã lâu anh ấy không hút máu nữa rồi mà! Sao giờ lại?"

"Thì lần trước cô lấy máu hắn cứu chị cô đó! Mất đi thì phải bù đắp lại chứ! Cứ ngày 15 hằng tháng hắn sẽ hút máu một lần! Đúng hôm nay đây!"

"Máu gì?"

"Máu người! Hồi ngu thế? Phí lời!"

Cô thần thờ lắc đầu không tin, cô bàng hoàng, cô nhất định không tin

"Không đâu! Anh ấy sẽ không hại người!"

"Không hại người? Nực cười! 6 cô dâu trước đều có kết cục không tốt! Cô đừng quên! Ngốc nghếch thật!"

Cô ngồi thụp xuống khóc, nước mắt cô rơi lã chã, thật sự hắn sẽ đi hút máu người ta sao? Thật sự hại người vô tội sao?

"Cái tên leo mép này!"

Hắn đầu lù lù xuất hiện giờ tay xách lỗ tai Tiểu Hoan lên khiến nó la hét

"Ây...ây da...đau...!"

"Nhân lúc tao không ở đây dám nói xấu tao à tiểu tử thôi!"

Hắn ném mạnh nó xuống sàn rồi quay qua cô ôm cô vào lòng

"Anh không có mà! Không có thật!"

"Vậy điều Tiểu Hoan nói có đúng hay không? Nói đi!"

"Thì...thì đúng! Nhưng anh không hại ai cả!"

"Đúng là anh cần máu, nhưng không hút máu người! Máu bọn con người kia ai mà thèm, anh chứ có phải đám tiểu quý như tiểu tử thôi kia đâu!"

"Vậy! Anh hút máu ai?"

Hắn đứng tăng ngẩn không trả lời, cô đâm vào ngực hắn rồi khóc nức nở

"Đây! Rõ ràng anh nói dối mà!"

Tiểu Hoan bò lù lù lại nói to

"Hắn tự hút máu hắn kia kia! Tự mình hại mình! Tay hắn còn vết cắn kia!"

Cô vội chụp lấy cánh tay hắn xem, trên tay rõ ràng một vết cắn sâu còn rướm máu, cô đau xót khóc nức lên

"Sao lại làm bản thân đau thế này?"

"Đừng khóc! Anh không làm em đau là được!"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Thứ Bảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Chương 42

Cô giờ tay ra nắm lấy tay hắn nước mắt lưng tròng nức nở

"Sau này đừng làm bản thân đau nữa nhé! Nhé!"

"Sau này sẽ không! Không để em phải khóc! Đừng khóc! Anh sẽ đau lòng!"

Đôi tay thon dài của hắn giờ ra lau đi những giọt nước mắt trên má cô nhẹ nhàng, tay ôm lấy đầu cô nhẹ nhàng hôn lên trán cô, đôi môi hắn cong lên, đôi mi dài khẽ rung động

"Bà xã này! Sau này anh sẽ ít khi về nhà! Em ở nhà nhớ cẩn thận! Tháng bảy là tháng cô hồn, không nên đi khuya, đi học xong thì nên về thẳng nhà! Đừng ở trường sau 6 giờ chiều, mặt trời xuống bóng âm khí sẽ vượng, em lại hợp với người âm, họ sẽ đeo bám lấy em đấy! Anh không thể ở đây lâu! Anh phải đi! Bà xã ngoan ngủ đi, mai còn đi học, với lại trong máu em có pha chút máu của anh! Tạo nên mùi hương thu hút quỷ ma theo, nên đừng để bản thân bị thương chảy máu đấy! Sẽ nguy hiểm."

Cô nắm chặt hai tà áo sơ mi của hần bầu vú vào không buông, đôi môi rung rung

"Đừng đi mà Vương Nguyên! Đừng bỏ em ở lại mà!"

"Suyt...."

"Sau này không được gọi là Vương Nguyên nữa! Nếu không mẹ anh sẽ giận!"

"Thôi anh đi đây! Em ngoan đi!"

Hần biến mất trong không trung, tay cô chơi vơi, nước mắt lưng tròng, ngồi thộp xuống thờ hắc ra

Tiểu Hoan lần lại chỗ cô khẽ hỏi

"Này! Tìm được cốt chưa?"

"Chưa! Sắp gặp thì gặp quý, suýt thì bị nó giết rồi!"

"Ở đâu?"

"Trong nhà vệ sinh! Nó trông ghê lắm! Dữ nữa! Lần sau tìm cơ hội vào sau vậy!"

Tiểu Hoan trầm ngâm một lúc rồi nói

"Bị ám rồi! Sau này cô đừng vào đó lúc 12 giờ trưa nhé! Nó giết cô đấy! Vả lại vào thì đừng soi gương, người trong gương chắc chắn không phải cô đâu! Có nghe tiếng động lạ ở phòng cuối cùng hay tiếng khóc tiếng cười gì cũng mặc kệ, nó dụ dỗ cô vào đấy! Nó hay trốn dưới bồn cầu, thường nó chỉ ngoi nửa mặt lên để quan sát thôi, cô mà vào là nó lòi cô xuống luôn đấy! Nghe chưa?"

Cô gật đầu lia lịa, tay nắm chặt sợi dây chuyền hần tặng, nó lấp lánh làm Tiểu Hoan chú ý, nó chẹp chẹp miệng cảm thán

"Ây cha... Vũ Hạo thiếu gia cũng phóng khoáng thật đấy! Tặng cả Linh Ngọc cho cô, Chắc Chắc mẹ hần mà biết thế nào cũng bị bà ấy quở trách cho mà xem!"

Cô ngơ ngác nghiêng đầu nhìn tỏ vẻ rất thắc mắc lời Tiểu Hoan nói, nó nói tiếp

"Linh Ngọc là viên ngọc định hôn của Vũ Hạo đó, chỉ dòng dõi quý tộc mới có, hần lấy cho cô rồi thì sẽ rất yếu, không cẩn thận sẽ bị quý khác xử đó! Quý hậu mà biết chắc bà ta điên mất! Bà ta dữ lắm!"

Cô ngồi thộp xuống nhìn sợi dây chuyền đang sáng lên rồi suy nghĩ về những lời hần đã nói

"Sợi dây chuyền này sẽ bảo vệ em!"

Không ngờ hần hi sinh vì cô nhiều như thế! Không ngờ hần yêu cô nhiều như thế! Cô vui đến rơi nước mắt, mỉm cười lòng hạnh phúc

"Vũ Hạo..."

Cô ngồi ăn trưa ở căn tin trường, vẫn lẻ bóng một mình, không bạn bè hay một người thân, cô cứ cầm đầu mà ăn

Cô nghe bàn bên có mấy cô nữ sinh cũng ăn trưa ngồi nói chuyện với nhau

"Này! Mà biết gì không? Ở trường mình có ma đấy! Trong nhà vệ sinh đấy!"

"Lại điều rồi! Tao chả tin có ma, có mà ma sống ấy! Ha ha tao không phải con nít, bớt bớt đi mày!"

"Tao nói thật, hôm tao vào đấy, đang ngồi thì nghe tiếng hát, còn có tiếng cười nữa! Mà tiếng cười nó ghê lắm! Tao nghĩ cũng bình thường cho đến khi bước ra ngoài, tao thấy toàn tóc là tóc, tóc dài lắm, mà trường mình tao không thấy ai tóc dài thế đâu mày! Tao tò mò lại xem từng phòng thì không thấy có ai cả, nhưng phòng cuối cùng lại khép hờ, tao bước lại thì nghe tiếng gạt bồn cầu, cứ gạt hoài, vừa gạt vừa cười mày ạ! Tao sợ quá chạy ra kêu chú bảo vệ, nhưng vào thì không thấy tóc đâu! Phòng cuối cùng mở toang, không thấy ai cả, kì lạ thật!"

"Ôi giờ! Ai hù mày rồi đấy! Chứ chả có ma quỷ gì đâu, tao không thấy có gì mà mày phải sợ cả, chết nhát vừa thôi! Gặp tao ấy hả, tao vào phòng tao lôi đầu cái đũa trốn trong đấy ra mà vả cho vài phát! Cái tội lừa người! Ha ha ha"

Nói vừa dứt lời thì tự nhiên lại lạnh hết xương sống, cô rùng mình một cái rồi cảm giác ai đó vừa khều mình một cái, cô quay lại thì không thấy ai, cô bạn kia thì mặt xanh mét nói thì thầm

"Thôi mày cứ bỏ bỏ cái mồm, coi chừng ăn họa đấy con!"

"Tao cóc sợ! Có giỏi thì ra mà nhát tao này! Tao thách!"

Cô buông đũa xuống, ngược mắt lên nhìn về phía họ

Phía sau cô gái kia là một cái bóng đen đứng lù lù, tóc dài đến đầu gối cúi mặt xuống, nhưng cô thấy rõ ràng miệng nó nhếch lên như đang muốn nói với cô rằng

"Rồi tội mày sẽ chết giống như tao! Ha ha ha!"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Thứ Bảy* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Chương 43

Hai cô nữ sinh kia ăn xong thì bật dậy bỏ đi, cô cũng đứng dậy, đôi mắt cô nhìn theo họ, bỗng hai người thủ thủ với nhau

"Ê này, tao sợ lắm! Thôi đừng đi! Hay bỏ đi mày"

"Sợ cái gì mà sợ! Tao không tin trên đời này có ma quỷ, mày không đi thì tao đi, để tao xem đứa nào dám giở trò? Tao biết tao tát cho vỡ mồm chứ đùa!"

Nói xong cô ta tự nhiên lại ôm lấy đầu kêu đau, cô gái kia bỗng tái mặt nắm tay bạn mình hoảng hốt

"Đẩy thấy chưa? Tao bảo rồi mà! Đừng nói lung tung nữa, coi chừng đấy!"

Cô ta gạt phắt cánh tay ra rồi hét to lên

"Đồ chết nhất! Mày sợ thì đừng đi để tao vào!"

Sau đó cô bỏ mặc bạn mình đứng đó rồi bước đi, một mạch đi đến phòng vệ sinh

Như Hoa đứng lên chạy theo, cô trừng mắt lên hốt hoảng vì thấy cô gái kia đi vào nhà vệ sinh, cô giờ đồng hồ lên, kim chỉ 11 giờ 55...cô chạy theo cố gọi cô ấy quay lại, vì đến 12 giờ trưa sẽ rất nguy hiểm, cô ta chỉ là một cô gái chân yếu tay mềm thì làm sao mà thoát được

Và lại, và lại con quỷ kia đang ngồi ngay trên đầu của cô ta, nó nắm lấy tóc cô ta như chơi một con rối, đôi mắt nó trắng ngầu quay lại nhìn cô nở một nụ cười lạnh lẽo, rồi quay xuống nhìn cô ta bằng ánh mắt sắc lẹm dã man như muốn giết chết cô ta

Như Hoa giờ tay ra gọi với theo

"Đừng đi! Nguy hiểm lắm! Làm ơn đừng đi mà, đứng lại!"

Cô ta như bị ai bịt kín tai lại không nghe được gì, bước thẳng vào nhà vệ sinh đóng chặt cửa lại, Như Hoa chạy đến đập cửa rầm rầm nhưng không cách nào khiến cô ta thức tỉnh, cũng không thể mở cửa vào, cô coi đồng hồ lần nữa thì chính xác là 12 giờ trưa, cô đập cửa vừa hét vừa la khiến mọi người chú ý, nhưng trong lúc cô im lặng lại nghe bên trong lại vang vọng ra tiếng hát lãnh lút, hát xong thì lại nghe thấy tiếng cười khanh khách, tiếng bước chân giống như chân trần đi dưới sàn nghe chập chập, tiếng gạt bồn cầu, tiếng nước chảy, và cuối cùng là tiếng thét thất thanh, cô chạy nhanh ra kêu chú bảo vệ, nhờ cả chục học sinh nam vào cùng tổng cửa mới mở được, cả đám người ngã nhào vào trong, không thể tưởng tượng được

Sàn nhà vệ sinh bê bết máu, tóc vương vãi khắp mọi nơi, vết máu kéo dài đến cửa phòng cuối cùng, cô hốt hoảng che miệng từ từ từ bước đến phòng vệ sinh cuối cùng và hét lên rồi ngã khụy xuống run bần bật

Mọi người chạy nhanh lại xem thì cũng không kém, cô nữ sinh ấy chính xác là đã chết, chết một cách thật dã man, tóc cô ta bị cắt hết, đầu bị cắt đến nỗi để lại từng vết thương dài máu tuông không ngừng, quần áo cô ta bị xé hoặc bị cắt bằng vật gì đó rất sắc nhọn và bén, người chỉ chút vết thương, cô ta nằm với tư thế cầm đầu vào bồn cầu, nửa mặt bị nhét dưới bồn cầu đầy máu, lúc bảo cảnh sát, cả trường không ai dám lại gần, cô do hoảng hốt nên khó thở phải vào phòng y tế nằm.

Lúc khám nhiệm tử thi, cảnh sát thấy lưỡi nạn nhân đã bị cắt, mặt nhiều vết cào xé, hai mắt trợn ngược lên miệng há rộng ra giống như trước khi chết đã thấy được điều gì rất khủng khiếp vậy, học sinh nữ toàn trường bị một phen khiếp sợ, người ngất xỉu, người thì khóc la

Nhưng cảnh sát không thể tìm ra nguyên nhân tử vong của nạn nhân, chỉ ghi sơ xài vài câu

"Chết do mất máu quá nhiều"

Họ điều tra nhưng không thấy bất kỳ ai khả nghi trong vụ này, vì theo lời kể thì lúc xảy ra vụ án thì nạn nhân đang ở một mình trong phòng vệ sinh, không một ai trong đấy, và lại giết chết một người đã ngoan như thế trong vòng chưa được 5 phút thì còn không thể tưởng tượng nổi, họ đau đầu không biết giải quyết như thế nào

Đành cho cả trường nghỉ học trong 1 tuần để điều tra vụ án

Nhà báo đến chụp ảnh rất nhiều, phóng viên cũng đến rất đông, náo loạn cả ngôi trường, nhà vệ sinh nữ bị bao vây niêm phong cách li không cho bất kỳ ai vào

Như Hoa mơ màng trong phòng y tế, đôi mắt cô nặng trĩu không mở ra được, cơ thể như bị tảng đá đè lên thở không nổi, cô thở gấp cố mở mắt ra nhưng không được, trong cơn mơ cô nghe có tiếng cười khanh khách bên tai cô, tiếng hát ban nãy lại vang lên, ma mị và âm u, cô giờ tay ra định bịt tai lại nhưng vô ích, cô không thể cử động, cô như bị đóng băng, khi cô hết sức mở mắt ra

Trước mắt cô là một người phụ nữ tóc dài mắt trắng đục ngồi trên bụng cô, há miệng ra nở một nụ cười quỷ dị nhìn cô nghiêng đầu về phía cô, một nụ cười rạch ngang mặt

"Ah ha ha....ha ha..."

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Thứ Bảy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Chương 44

Nó nghiêng đầu về phía cô, nở một nụ cười rạch ngang mặt

Nó giờ tay ra, móng tay dài ngoằn định bóp lấy cổ cô, còn cô bây giờ không thể cử động, cũng không thể nói, chỉ biết trợn mắt lên mà hoảng sợ, cô nhủ mày lại đợi chờ cái chết sắp đến

Bỗng nó rú lên thảm thiết, tay nó vừa chạm vào sợi dây chuyền trên cổ cô thì rút tay lại đau đớn, nó điên cuồng hét lên rồi biến mất, lúc đó cô mới có thể thở được, giống như được giải thoát, cô thở gấp gấp ho sặc sụa, tay ôm ngực vô tình lại nắm trúng sợi dây chuyền, nó phát sáng lấp lánh, cô mới chợt nhớ ra rằng chính nó đã bảo vệ cô.

Cô vừa đặt chân xuống đất định đi ra ngoài thì cánh cửa bỗng bật tung

Khải Minh từ đâu hót hải chạy lại thở gấp gấp nói với cô

"Đi...đi nhanh...đi nhanh lên..."

"Đi đâu?"

"Lệ Á cô ta điên rồi! Cô ta sắp đến đây rồi! Cô ta nói là muốn giết em!"

Cô giật mình, cô ta điên thật sao, thường ngày tuy có chút danh đá, nhưng thuộc về loại người nhát gan, không thể nói muốn giết người là giết được

Vừa nghĩ đến đó Lệ Á đã từ đằng xa mặt mũi đầy sát khí tiến lại gần, trên tay còn cầm một con dao nhọn, đôi mắt long lên sòng sọc, đôi môi găm gù cúi đầu chạy lại

Nhưng không đúng! Trên vai của Lệ Á là con quỷ đỏ, nó không giết được cô nên sai khiến Lệ Á giết cô, tay Lệ Á bị tóc của nó quấn vào, điều khiển như một con rối, nếu thật sự Lệ Á bị quỷ sai, vậy bây giờ cô ta không thể khống chế bản thân được, chắc chắn sẽ giết chết cô

"Ha ha ha chết đi!"

Lệ Á cô ta giờ cao con dao lên rồi phóng lại phía cô nhanh như chớp, cô hốt hoảng trở tay không kịp nên thét lên

"Dừng lại!"

"Xoẹt...."

Một âm thanh vang lên, Như Hoa từ từ mở mắt ra, Khải Minh cậu ấy đứng trước mặt cô, từ từ từ từ quỳ xuống, máu chảy lênh láng cả một mảng gạch, cậu ấy ngã xuống người cô, cô hốt hoảng ôm lấy rồi nấc lên

"Khải Minh à! Không sao chứ? Khải Minh à! Trả lời tôi đi mà!"

Cảnh sát vội ập đến, Lê Á ngất xỉu, cảnh sát giải cô ta đi, mọi người bu lại xào xáo, tiếng xe cấp cứu vang lên, mọi người chuyển Khai Minh lên xe, cô giờ hai tay ra, đã thấm đẫm máu, cô quay lại nhìn, con quỷ kia nó đang đứng đó, nhìn cô nở một nụ cười lạnh lẽo, cô nghiêng rằng không thể chịu đựng được nữa

Cô hét lên

"Tại sao chứ? Tại sao?"

Mọi người quay lại nhìn cô vẻ mặt khó hiểu, cô ta hét lên cái gì vậy? Không phải bị thần kinh đấy chứ?"

"Tao đã bảo với mày rồi! Tao sẽ giết chết hết chúng mày! Sẽ sớm thôi!"

Nó từ từ nhả ra từng từ, từng lời nói khiến cô điên cả người, nó sẽ thực sự giết chết hết mọi người sao? Cô không cho phép

"Tao không cho phép mày! Ác quỷ như mày phải xuống địa ngục! Đó mới là nơi dành cho mày!"

Ngôi trường bị niêm phong 1 tuần, cảnh sát cực lực điều tra, nhưng tất cả đối với họ chỉ là một con số không

Không có bất kỳ manh mối nào, hoặc thậm chí mẫu ADN họ nhận được trong quá trình điều tra cũng thật kì lạ

Mẫu thử tóc họ gom được trong nhà vệ sinh đấy, lúc nạn nhân chết, trên cổ có quần một ít tóc, cảnh sát đã đem thử nghiệm, kết quả làm họ bất ngờ

Mẫu thử tóc cho họ biết đó là ADN của một cô gái, nhưng trùng hợp chính là cô ta đã mất tích cách đây 10 năm, lục lại hồ sơ mất tích 10 năm trước, cô ấy bị tình nghi là bị bắt cóc, vì trong khoảng thời gian ấy họ không tìm ra xác hay bất kỳ thông tin gì về cô ta, chỉ gom được một ít tóc của cô ấy trong phòng, và cô ấy mất tích một cách bí ẩn, cảnh sát phỏng đoán cô ấy đã chết, gia đình cô ta cũng đã chấp nhận con gái họ đã chết, nhưng kẻ gây ra là ai? Mục đích gì? Họ thật sự không điều tra ra được

Bây giờ mẫu tóc ADN của cô ấy lại trùng với tóc trên người nạn nhân, hai chuyện này rõ ràng là không thể giải thích được, cảnh sát rơi vào bế tắc, họ không nghĩ rằng cô gái mất tích kia đã quay lại và ám sát nạn nhân, vì...một người đã chết không thể giết người một cách man rợ như vậy, nhưng nếu là con người...thì không ai có thể trong vòng 5 phút lại khiến nạn nhân bị thương đến 90% cơ thể mà không để lại sơ hở gì, ít ra trên người phải dính lại chút máu chứ! Nhưng kiểm tra tất cả học sinh không một ai dính một giọt máu nào, thật đau đầu

Đến tối, cô quay lại trường, đôi mắt long lên đầy căm phẫn, chân bước nhanh đến khu vệ sinh, bóng lưng cô khuất trong bóng tối, màn đêm thật lạnh lẽo, cô găm gờ

"Tao sẽ giết mày! Ngay đêm nay!"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Thứ Bảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Chương 45

Cô đi vào khu vệ sinh, đôi mắt lia khắp nơi tìm tung tích của nó, khu này là khu dễ dàng tìm thấy nó nhất, cô đã quyết định rồi, nếu cô không ra tay giết nó thì sớm muộn gì nó cũng giết hết học sinh trong trường này, nó là cái quái gì chứ? Sao lại có thể giết người một cách dã man đến như vậy?

Cô càng nghĩ càng muốn phát điên, một nữ sinh chết trước mặt cô, phải chi cô có thể can ngăn kịp thời thì cô ấy đã không chết trong đau đớn và sợ hãi như vậy, cô luôn trách cứ bản thân mình, bây giờ cô không muốn bất kỳ một ai trong trường này bị tổn hại nữa, cô biết...Nó rất mạnh, muốn trừ khử nó là một điều không tưởng, nhưng cô không làm thì ai sẽ làm đây? Cô chuẩn bị sẵn tâm lí rồi, cô có chết cũng phải lôi nó theo xuống địa ngục

Cô cầm lấy sợi dây chuyền trên tay, lần trước nó sợ hãi khi chạm vào sợi dây chuyền của cô, cô sẽ dùng sợi dây chuyền này để giết nó.

Cô vào thì mới nhận ra, rõ lúc sáng cảnh sát bao vây niêm phong khu này rất đông, bây giờ lại không thấy một bóng người, cô thắc mắc nhưng cũng xua tay bỏ qua, khi đến cánh cửa nhà vệ sinh rồi cô mới thấy thật sự sợ hãi, cảm giác này thật sự rất khó để diễn tả, cô vừa sợ, vừa căm phẫn, vừa muốn khóc, tại sao lại là cô chứ? Tại sao những điều tồi tệ khó khăn đều là cô gánh chịu, cô và chị cô sinh đôi nhưng chỉ cách nhau 30 phút, chỉ 30 phút ngắn ngủi lại thay đổi cả một cuộc đời con người, chị cô sinh trước lúc 23h30 ngày 14/7 âm lịch, còn cô lại là 00.00 ngày 15/7 âm lịch, trớ trêu thật, hôm cô được sinh ra trời giông bão không ngừng, hôm ấy suýt nữa mẹ cô chết vì sinh khó, bà ta luôn quan niệm rằng cô chính xác là ngôi sao chổi giáng xuống gia đình bà, cô bị ghẻ lạnh, đối xử bất công, bây giờ cô chỉ muốn giết chết con quỷ kia, giết nó để bảo vệ mọi người, cho dù gia đình cô có tệ bạc thế nào, cô vẫn yêu thương họ, và giết chết con quỷ kia cũng là để bảo vệ chị gái mình, Như Ngọc...

"Ra đây đi!..."

Cô hét lên giữa màn đêm lạnh lẽo, cô không thể kìm lại dòng nước mắt đang chảy ra, cô dùng tay hết sức đập cửa, đập đến tay đau rát sưng tấy cả lên, cô dùng cả cây sắt để đập cửa miêng không ngừng gào

"Ra đây đi! Đồ ác quỷ, ra đây! Ra đây tao sẽ giết mày, ra đây,...."

Cô thở hổn hển, mồ hôi chảy ra nhễ nhại, phía sau lưng cô từ từ vang lên một tiếng cười ma mị, cô trừng mắt lên rồi từ từ từ từ xoay người về phía sau, đôi môi cô run run, nó đứng trên đầu tóc xòa dài, đôi mắt đen thẫm thẫm nhìn cô, đôi môi cười giống như nó đang thật sự rất vui.

Cô nhìn về phía nó hét lên

"Xuống đây! Xuống đây tao sẽ tự tay tiễn mày xuống địa ngục!"

Nó ngả mặt lên trời cười to hơn, nghiêng ngả đến khoái chí, cô tức đến bật cả nước mắt.

Đấm tay vào không trung biết không thể làm gì được nó, nó mới từ từ khom người xuống cười với cô

"Mày muốn cắn tao à? Mày nghĩ mày là ai?"

Nói xong nó giơ tay lên, trên tay xách một người đang ngất xỉu, người ấy là cảnh sát được phân công canh gác ở trường trong quá trình điều tra

Cô hốt hoảng giơ tay ra nói với lên

"Đừng mà! Làm ơn đừng mà! Làm ơn đi mà! Họ vô tội! Tha cho họ đi...có giết thì giết tôi đây này!"

Vừa nói xong bỗng nó thẳng tay vút luôn nhân viên cảnh sát xuống đất, là lần 2, cô bị hai tai lại thét lên

"Á....."

Máu từ người nhân viên cảnh sát kia chảy ra không ngừng

Nó cười ha hả, nó giơ tay lên và xách lên một người nữa, cũng trong tình trạng bất tỉnh, cô quỳ xuống, nước mắt lẫn dài cầu xin nó

"Làm ơn đi mà! Đừng hại họ! Họ chỉ là những con người bình thường, làm công ăn lương, họ chỉ được phụ trách gác ở đây, họ còn gia đình, họ còn cuộc sống, làm ơn tha cho họ đi! Tôi cầu xin cô!"

Nó nhếch mép

"Đàn ông là một lũ thói tha rách nát, cô tiếc nuối cho họ làm gì? Đàn ông trên đời này có mấy ai tốt hả? Tao sẽ giết hết, giết hết

Nó điên cuồng quăng xuống, 3 người...4 người...5 người...rồi 10 người...

Một đám người nằm chất chồng lên nhau, máu chảy lênh láng, mùi tanh xộc lên mũi làm cô có cảm giác buồn nôn, nó còn khẽ nói

"Tao sẽ giết hết nữ sinh trong trường này! Tao sẽ cắt tóc của chúng! Không một đứa nào có được mái tóc đẹp hơn tao! Dài hơn tao! Còn mày! Với 10 mạng người mày sẽ bị nhốt trong tù mãi mãi, mày sẽ không thể ngăn cản được tao đâu! Ha ha ha!..."

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Thứ Bảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Chương 46

Nó ngừng đầu cười ha hả, cô bây giờ có thể làm được gì.

Từ phía sau lưng cô một giọng nói trầm trầm âm âm cất lên, hần đứng sau lưng cô thon thả hai tay bỏ vào túi quần

"Ai cho phép cô sỉ nhục cô ấy! Cô ấy là gì sao? Là vợ tôi đấy! Sao hả? Cô ý kiến?"

"Còn nữa! Đàn ông được phân chia ra làm 2 loại, tốt và xấu! Cô đừng có vun ra những lời khó nghe như thế! Cái gì mà đàn ông trên đời này đều là rác rưởi hả? Nếu thật sự thì vẫn còn tôi không rác rưởi đây! Đừng có mà quơ đũa cả nắm thế chứ cô gái! Cô không tin đàn ông vậy tùy cô, tại sao lại dạy hư vợ tôi hả? Muốn ăn đòn phải không?"

Hắn giơ tay lên định xử lý nó thì bỗng dừng nghe Như Hoa nắc lên từng tiếng, hắn vội bỏ tay xuống, bước đến bên cô, từ từ ngồi xuống, miệng nhếch lên

Hai tay hấn giờ ra nhẹ nhàng quệt đi hàng nước mắt trên mặt cô

"Được rồi! Được rồi! Bọn người kia chưa chết đâu! Đừng khóc nữa!"

Lúc nghe xong cô mới ngẩng mặt lên, rồi không khóc nữa, đôi mắt chớp chớp không hiểu ý hấn, hấn mới bật cười

"Anh ở đây! Làm sao để nó lộng hành được chứ?"

Hấn lấy sợi dây chuyền trên tay cô ra rồi đeo vào cổ cô, miệng lẩm bẩm

"Sợi dây chuyền này lần sau không được tháo ra nữa! Tháo ra rất dễ bị nhiễm bẩn, sẽ nguy hiểm"

Nói vừa xong hấn chợt quay người lại thì thấy nó đã biến mất, hấn khẽ nhúm mày lo lắng

"Chết rồi! Nó chạy đâu mất rồi!"

Hấn bật dậy nắm tay cô lôi đi

"Đi nhanh! Nó trốn rồi!"

Cô quay lại nhìn đám nhân viên cảnh sát

"Còn họ thì sao?"

"Yên tâm đi! Cảnh sát sẽ đến ngay!"

Hấn và cô vừa chạy ra khỏi trường, có vài chiếc xe cảnh sát chạy đến tiếng còi ỉng ỏi vang trong đêm khuya

Chạy được một quãng mới nắm tay hấn giật lại thở gấp

"Vương Nguyên! Chúng ta đến bệnh viện đi!"

"Em bị thương à?"

"Không! Khải Minh...Cậu ấy bị thương, giờ đang nằm trong bệnh viện, không biết con quỷ xấu xa đó có vào bệnh viện không? Lỡ cậu ấy gặp nguy hiểm thì phải làm sao?"

Nói đến đây mặt hấn bỗng đen xì lại

"Khải Minh? Cậu ấy? Hơ...hai người...thân nhau từ lúc nào vậy? Quan tâm lắm sao?"

Cô biết hấn bây giờ lại nổi cơn ghen rồi, nhưng cô không biết giải thích làm sao, chỉ biết là bây giờ có thể Khải Minh đang gặp nguy hiểm

"Nguyên à...Không phải như anh nghĩ đâu! Cậu ấy là vì cứu em nên mới bị thương! Người ta là cứu vợ anh nên mới bị thương đấy! Làm người sao có thể quên ơn người ta như thế chứ!"

"Hơ hơ...Em quên rồi sao? Anh đâu phải là người! Nên chắc không cần nhớ ơn gì đâu! Vả lại ai nhờ hấn lo chuyện bao đồng! Yếu mà bày đặt ra gió!"

Cô nắm lấy tay hấn giật giật nôn nóng

"Nguyên à...xem như em cầu xin anh! Được không?"

"Đủ rồi! Vì một thằng con trai mà cầu xin anh! Em cũng quá quắt rồi!"

Cô ứa nước mắt, không đi biết đâu nó sẽ hại Khải Minh thì chắc cô sẽ ân hận suốt đời, vì cô mà ra tất cả, cô giật mạnh tay ra

"Anh không đi em đi một mình!"

Rồi chạy nhanh đi

Hấn tức giận hét lên

"Đứng lại! Em mà bước thêm một bước, chính tay anh đi giết hấn đó! Em tin không?"

Cô nghe thì giật thót cả người, Vương Nguyên nói chắc chắn sẽ làm, cô tiến không được lùi cũng không xong

Chỉ biết đứng yên rồi nấc lên

"Sao anh lại ép em?"

Hắn vẫn lạnh lùng, không nói một lời từ từ bước đi lại phía cô, bế xốc cô lên rồi bước đi xuyên trong màn đêm

"Về nhà thôi!"

Vừa về đến phòng hắn mạnh tay thả cô xuống giường, mặt mũi đờ đờ sát khí, tay nhanh chóng mở mấy cái cúc áo ra rồi quăng luôn cái áo sơ mi xuống sàn

Hắn đè cô xuống giường hôn cô một cách mạnh bạo, không còn ôn nhu như trước kia, mà bây giờ là cưỡng chế, tùy hắn định đoạt, cô giờ tay phản kháng, nhưng do nụ hôn sâu của hắn mà tâm trí trở nên mê muội, trời đất như hư ảo, hắn biết là cô thích, trên môi bỗng nở một nụ cười nhẹ.

Bây giờ thì sự mạnh mẽ không còn, sự dịu dàng lên ngôi, hắn dịu dàng cởi hết quần áo trên người cô xuống, tiếng thờ gấp của cô khiến hắn khó chịu trong người, vợ chồng hắn đã lấy nhau lâu như vậy rồi! Đã bao giờ được thân mật như thế này đâu, bây giờ trời có sập thì cũng không ngăn cản được

"Cởi ra! Cởi ra hết! Cởi hết!"

"Nguyên à! Cởi ra!"

"Ừ...Anh cởi cho em!"

Trong cái ánh sáng lơ mơ của đêm khuya, trong phòng vang lên những âm thanh nhu mì của cô, tiếng thờ gấp, cả hai rơi vào khoái lạc, một lần rồi một lần liên tiếp mạnh mẽ hắn xâm nhập vào người cô, chặt chẽ và thoải mái, làm cô vừa đau vừa thoải mái, không thể cự tuyệt mà bầu vùi vào người hắn

Triền miên dục vọng của cả hai dâng lên, một đêm thật sự không thể quên được, hắn mạnh mẽ, cô nhu mì thướt tha, tình yêu càng sâu đậm hơn bao giờ hết

Cô mệt mỏi nằm vật xuống giường, hắn ôm cô từ phía sau lưng, chúi đầu vào cổ cô thì thầm

"Anh là chồng em! Là người yêu em nhất! Không được để mắt đến người đàn ông nào khác! Nếu không anh sẽ phạt!"

"Ngoài anh ra tất cả đàn ông trên đời này là cậu! Nghe thấy chưa?"

Bạn đang đọc truyện *Có Dâu Thứ Bảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Chương 47

Sáng sớm tinh mơ, ánh nắng chiếu vào tấm rèm cửa, gió khẽ đung đưa, ánh sáng chiếu qua khe màn làm mi cô khẽ giao động, tay chân cô bỗng một phen đau nhức, hạ bộ cũng đau, kí ức bỗng ùa về, thì mới nhớ ra đã làm những việc "xấu xa" gì, miệng cô nhoẻn cười, quơ tay cột vớ chum tóc rồi bước ra cửa sổ, ngắm nhìn bên ngoài, bỗng đứng phía sau ai đó khụ khụ hai tiếng

Quay người lại thì mới nhận ra đây là Tiểu Hoan, nó nhìn cô tặc lưỡi

"Chắc Chắc...tôi chưa 18 đấy! Anh chị có biết không?"

Cô đỏ mặt rồi lấy tay che mặt lại ấp úng nói

"Ai đã làm gì đâu! Nói gì thế không biết?"

"Ấy ấy! Đã làm việc xấu còn giả vờ! Hơ hơ bọn người lớn các người đúng là có nhiều trò để chơi thật đó!"

"Này! Trẻ con thì phải biết nghe lời người lớn chứ! Đừng có mà nói bậy bạ!"

Cô chạy nhanh vào phòng tắm, đóng cửa lại rồi che mặt cười một mình, còn nhớ lại những gì Vương Nguyên nói lúc tối mà lòng rạo rực

Tiểu Hoan ở bên ngoài chép chép miệng thầm cảm thán

"Đã nghiệm lại còn ngại! Thích thì nói thích đi! Sỉ diện cái gì chứ? Người lớn lúc nào cũng khó hiểu!"

Rồi nó lặng lẽ chui vào cái đồng hồ cổ, không thèm quan tâm đến cô nữa, nói nhiều quá mắc công cô lại mách hắn thì có phải đời nó tàn không, phải biết

thức thời chứ

Lát sau tiếng chuông điện thoại vang lên, cô rú rít chạy ra, vừa mở máy đã nghe thấy tiếng bên kia vọng qua

"Này Như Hoa! Em định để anh trong đây một mình đấy à? Em không có lương tâm gì cả!"

"Khải...Khải Minh...? Là Khải Minh à?"

"Cả giọng anh em cũng quên luôn rồi sao?"

Giọng hân đầy thất vọng, kèm theo tiếng thở dài

"Khải Minh sao...sao anh lại biết số điện thoại của em?"

"Chuyện đó không quan trọng! Bây giờ chuyện quan trọng hơn là anh đang đói! Sắp chết vì đói rồi đây! Nấu cái gì cho anh ăn đi!"

"Nhưng...nhưng mà...chẳng phải nhà anh có rất nhiều người làm hay sao? Còn mẹ anh, còn bao nhiêu là nữ sinh thích cậu đấy còn gì?"

"Không nhưng gì hết! Tôi không thích họ! Tôi thích em thôi! Em không vào cũng được! Vậy tôi không ăn nữa, tôi có mệnh hệ gì thì xem em có cần rút lương tâm không?"

Mà nói nhỏ nhé! Tôi thích ăn cháo tôm! Thề nhé!"

"Tút...tút...tút..."

Nói đến đó hân cất ngang điện thoại, cô chỉ biết ứ ớ chưa kịp từ chối thì đã bị tắt, giờ không đi cũng không được! Chắc là Vương Nguyên không biết đâu! Thôi thì đi vậy

Cô mặc một bộ váy trắng dài, xỏ đôi gót, đội thêm một cái nón rộng, tay cầm một hộp đồ ăn, xải chân ra khỏi cửa, không quên đã xin phép mẹ chồng trước khi đi, bước ra khỏi cổng cô hô to với bà vú

"Vú ơi cháu đi đây! Hôm nay vú xinh đẹp quá đi!"

Bà vú đang cắt tỉa mấy cành hoa, bỗng ngẩng mặt lên bất ngờ thắc mắc rồi cũng mỉm cười

"Thiếu phu nhân hôm nay cũng xinh lắm!"

"Dạ...."

Cô vừa chạy vừa nhảy, vui vẻ mà đi, bà vú nhìn theo rồi mỉm cười, vừa thương lại vừa tội cho cô, cô xinh đẹp lại đáng yêu, gả cho Vương Gia cũng được xem là có phúc, nhưng không may thiếu gia nhà họ đã qua đời, lúc còn sống Vương Nguyên cũng rất yêu thương bà, là bà chăm hân từ nhỏ, tuy hơi bướng bỉnh nhưng đôi lại rất tốt bụng, hay ăn chơi nhưng không hề làm xấu đi hình ảnh gia đình, thiếu gia được xem như là viên ngọc quý của Vương Gia, còn Vương Thiên...Hân ăn chơi gái gú lại còn không xem ai ra gì, rõ là hai anh em nhưng lại trái ngược nhau

Hôm nay cô chịu ra đường rồi cả nhà ai cũng vui, cứ tưởng cô sẽ bị trầm cảm mà nhốt mình mãi chứ, không thể nghĩ đến có một ngày cô trở nên vui vẻ mà ca hát như thế, xem như là chuyện vui

Lại là chuyến xe buýt đấy, hằng ngày cô đi học, trên xe mọi người xôn xao bàn tán chuyện liên quan đến trường cô gần đây, họ cứ kể thêm người bớt, nói luyên thuyên không ngớt lời

"Này...cháu tôi nó học ở trường đấy! Ôi thôi con bé học sinh kia nó chết thảm lắm, đầu còn cắm vào bồn cầu luôn, người bị rạch nát hết, tóc bị cắt sạch, vết thương sâu tận da đầu cơ, ôi thôi khiếp lắm!"

Một bà lại tiếp lời

"Đây đây! Chuyện này mới ghê đây! Thằng bé cháu nhà tôi làm pháp y đây! Nó bảo trên cổ con bé quấn một ít tóc, xét nghiệm ADN mới bắt ngờ nhé! Tóc đấy của một con bé mất tích cách đây 10 năm rồi! Ghê chưa? Mất tích lâu rồi mà giờ không biết chui ở đâu ra mà giết người ta đấy! Trời ạ! Khùng khiếp quá!"

Các bác các mẹ cứ bầu vào mà bàn tán, cô thì ngẩn mặt ra miệng lẩm bầm

"Cô gái mất tích 10 năm, cô ta có phải là cô gái kia không?"

Xe dừng ở trạm, cô bước xuống, chạy vào bệnh viện, khi vừa đến cửa thang máy thì cũng may thang máy vừa mở ra, nhưng bên trong không có người, cũng tốt, không có người lên nhanh hơn, cô bước vào thì gọi cho Khải Minh

"Alo...phòng số mấy vậy? À tôi biết rồi! Tôi đến rồi! Có đem cả cháo nữa!"

Cô cúp máy rồi mới nhấn số

Thang máy chuẩn đóng lại, thì tự dưng lại mở ra, cô đảo mắt ra bên ngoài nhưng không thấy ai, cô gọi to

"Có ai chờ thang máy không ạ?"

Không thấy ai và cũng không ai trả lời, cô nhấn nút đóng cửa

Lúc cửa sắp đóng, một cô gái đứng trước cửa cúi mặt xuống đất, qua khe cửa cô thấy nó cười với cô còn nói

"Tao sẽ đợi mày ở trên kia!"

Bạn đang đọc truyện *Có Dâu Thứ Bảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Chương 48

"Tao sẽ đợi mày ở trên kia!"

Khi cánh cửa thang máy vừa khép lại, một làn hơi lạnh phả vào mặt cô, cái cảm giác sẽ có một con quỷ đứng ở trước cửa thang máy đợi cô, cái cảm giác chỉ biết đứng đó và chờ đợi, không thể chạy, cũng không thể trốn, chỉ biết khi cánh cửa mở ra, một thứ gì đó thật khủng khiếp sẽ tóm lấy cô, một thứ gì đó mà cô không thể biết trước được

Cô đưa ngón tay rung rung lên bấm một con số khác, không phải là số lầu Khải Minh đang ở, cô không muốn dẫn con quỷ đó đến làm hại cậu, cô bấm bừa một số, thờ gấp gấp, thang máy từ từ di chuyển, cô cảm thấy giống như có ai đó đang nhìn mình vậy, cô xoay quanh nhưng vẫn không thấy gì, trong thang máy chỉ còn một mình cô

Thang máy mở cửa ra ở tầng 9, một người phụ nữ mang thai đang đứng đợi, cô mở mắt trừng trừng, giờ tay ra hiệu cho người phụ nữ ấy đừng vào, nhưng cô ấy không để ý, bước vào thang máy cùng với cô, phía sau lưng người phụ nữ ấy là một cái bóng đen, tóc xõa dài, cúi đầu xuống, đôi chân không chạm đất, từ từ ngước mắt lên, đôi mắt trắng dã khiến cô muốn thoát tim, người phụ nữ kia vào rồi bấm số tầng, còn cái bóng đen kia vẫn đứng trước cửa không vào, miệng nó gầm gừ gầm gừ, không hiểu sao nó lại không vào, có lẽ nó sợ phụ nữ có thai ư? Hay vì một lý do nào đó?

Cô xoay người bắt chuyện với cô ta

"À chào cô!"

Cô ta liền cúi đầu chào lại

"Chào ạ! Có gì không ạ?"

Khi cô ấy xoay người qua cô mới để ý, trên vầng trán cô ta tỏa ra ánh hào quang rất chói lọi, người tràn ngập sinh khí, nếu đoán không lầm chắc chắn cô ấy ăn ở rất có đức, và lại còn là người có tâm lòng từ bi, chắc hẳn là người có tu hành, căn tu rất sáng, cô mới mỉm cười

Người ta bảo không sai, là người ăn ở tốt không sợ ma quỷ gõ cửa nửa đêm

"À! Cũng không có gì! Tôi thấy chị mang thai còn xách nhiều đồ, tôi muốn xách phụ! Chị không ngại cứ đưa tôi!"

"À cũng không nặng lắm đâu! Chỉ là một ít quần áo và bánh trái thôi! Tôi đem vào cho lũ trẻ trong khoa nhi!"

Cô ấy nở một nụ cười nhẹ, rất dịu dàng và hiền hậu

Rồi tiếng cửa thang máy cũng mở ra, cô ấy cúi đầu chào cô

Như Hoa lại bấm lại tầng như cũ, cô phải lên xem Khải Minh thế nào rồi, không biết có gặp chuyện gì không

Khi lên đến cô chạy một mạch ra, không quay đầu nhìn lại, nhưng khi cô chạy lại nghe vang lên tiếng bước chân của hai người, giống như chạy song song nhau, chạy nhanh thì nó cũng nhanh, cô đi chậm lại thì nó lại chậm rãi lại, cô dừng hẳn nó cũng nín lặng, tiếng thở của cô từ từ chậm lại, giờ không còn nghe thấy gì, hành lang không một bóng người, khu này là khu vip, cái tên Khải Minh chết tiệt đó lại chơi sang mà bao luôn cả khu, để bây giờ cô đơn độc đứng ở đây, không một ai qua lại, cô nuốt nước bọt rồi mới rảo bước đi, giờ chỉ còn nghe tiếng bước chân mỗi mình cô

Thay vào đó là một giọng hát cất lên, thủ thỉ, nhỏ nhẹ và nhẹ nhàng, giống như một cơn gió nhẹ, tiếng hát cứ như thổi vào tai cô, mồ hôi bắt đầu chảy ra, tay cầm hộp cháo bây giờ đã ướt mồ hôi, cô nhắm mắt mà đi, một đoạn nữa thôi là đến phòng Khải Minh rồi, một chút nữa thôi

Tiếng giầy cô nện xuống nền kêu lộp độp, khu hành lang vắng tanh, các phòng đều đóng chặt cửa, sao giờ này bác sĩ y tá không thấy một ai thế này, bệnh viện gì mà lạ thế không biết

Cô chạy nhanh đi, chạy nhanh thật nhanh, chạy ra rồi chạy vào, lạ thật đấy! Không thấy ai thật sự, cô gọi thử xem có ai trả lời không

"Xin hỏi...có Ai không ạ?"

Không ai trả lời cô, chỉ có sự im lặng bao trùm, càng lúc mờ mờ cô đổ ra càng nhiều, càng lúc càng thấy sợ

Sao cô đi mãi mà không thấy ai thế nhỉ, hay là lên nhầm lầu rồi?

Cô móc điện thoại ra rồi ấn số gọi Khải Minh

"Alo"

"Alo Khải Minh!"

"Như Hoa! Em đang ở đâu vậy?"

"Em...em đang ở lầu 5 đây! Lầu mà anh nằm ấy!"

"Sao lạ thế? Anh đang ở lầu 5 đợi em đây! Ngay cửa ra vào thang máy đây!"

"Cái gì? Sao lúc này em bước ra lại không thấy anh?"

"Khải Minh à! Sao bệnh viện này lạ thế? Em không thấy ai cả, không thấy bác sĩ hay y tá gì cả!"

"Như Hoa à! Em nói gì vậy! Bệnh viện này là bệnh viện lớn, bác sĩ bệnh nhân tấp nập mà!"

Cô xoay quanh nhìn rồi nhỏ giọng hỏi

"Bệnh viện anh nằm có phải là Y Vũ không?"

"Bệnh viện anh nằm là bệnh viện Thạch Lam! Bệnh viện Y Vũ đã bị bỏ hoang từ lâu rồi mà!"

Cô chợt quỳ xuống, thở gấp, vậy là bị con quỷ đó dẫn đến đây rồi, vậy người phụ nữ trong thang máy kia là ai? Bệnh viện bỏ hoang thì làm sao có người?

"Trời ơi!"

"Alo Như Hoa? Alo...."

"Alo..."

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Thứ Bảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Chương 49

"Alo!"

"Như Hoa!"

"Alo, Như Hoa à!"

Khải Minh gọi cô nhưng bên đầu dây bên kia lại không nghe tiếng trả lời, thấy vẫn chưa cúp máy nên hấn áp tai vào nghe thêm một lần nữa

Không nghe thấy giọng cô, chỉ nghe thấy tiếng gió rít bên kia, và tiếng xào xạc giống như tiếng lá cây va chạm vào nhau khi có gió lớn

Miệng hấn thắm lẩm bẩm

"Bệnh viện Y Vũ? Bệnh viện Y Vũ?"

Hắn liền lao nhanh ra khỏi bệnh viện rồi bắt taxi, kêu gấp chạy đến bệnh viện Y Vũ ngay lập tức

Khi tài xế nghe thế liền đạp thắng xe rồi mới nghỉ hoặc hỏi lại

"Cậu à? Cậu đến bệnh viện đấy làm gì? Nếu không có gì nghiêm trọng thì tôi khuyên cậu đừng đến! Nó bị bỏ hoang lâu rồi! Nghe bảo rất nhiều chuyện xảy ra ở đấy! Kinh lắm nên thôi tôi không dám chở cậu đi đâu!"

"Tôi trả tiền gấp đôi!"

Khải Minh lạnh lùng trả lời

"Nhưng...Nhưng mà"

"Gấp 5..."

"Thật ra tôi không dám..."

"Gấp 20 được chứ?"

Tài xế liền suy nghĩ lại, rồi nói

"Vậy tôi chở cậu đến đó thôi, cách một quãng nhé! Tôi không dám lại gần đâu! Được không?"

"Tôi sẽ tự mình đi bộ lại! Ông yên tâm chở tôi đến đó!"

"Được! Vậy bây giờ tôi đưa cậu đi!"

"Đi nhanh đi!"

Lòng Khải Minh bây giờ như lửa đốt, ngồi trên xe mà mắt cứ ngóng về phía trước, hỏi dồn

"Còn xa không?"

Tài xế lắp bắp không khỏi run run

"Thật ra...Bệnh viện ấy không xa! Chỉ là..."

"Chỉ là như thế nào?"

"Chỉ là...Bệnh viện ấy bị ma ám rồi! Không phải ai muốn đến cũng đều đến được! Nhưng nếu đến được thì chắc chắn là lành ít dữ nhiều!"

"Ma ám sao?"

"Đúng vậy! Nếu không bị ma ám vậy cậu nghĩ tại sao nó lại bị bỏ hoang? Vội lại tôi nghe nhiều người tài xế cùng nghề với tôi kể lại rồi!"

"Như thế nào?"

Khải Minh bán tính bán nghi hỏi lại, bản thân hắn trước giờ không tin vào chuyện ma quỷ lắm, chỉ là hỏi vì thắc mắc

"Hôm trước mấy ông bạn tài xế chúng tôi họp mặt ăn nhậu với nhau! Bọn họ có kể sơ sơ vài chuyện cho tôi nghe, nói bệnh viện Y Vũ có ma, tôi họ chạy xe trên đường về, thấy tôi thì định không chạy nữa, thì có một khách bắt xe, nói muốn đến bệnh viện Y Vũ, ông ấy bảo bệnh viện bỏ hoang đến làm gì? Cô gái mới trả lời...đến để thăm con! Ông ý thấy lạ nên hỏi, Bệnh viện hoang làm gì còn hoạt động mà con cô ở đó? Cô ấy mới trả lời, Lúc trước tôi phá thai ở đó! Ông ấy mới nghĩ cô ta đến để cúng kiến hay tưởng niệm đứa con của mình đây mà! Nên cũng gật đầu rồi chạy đi. Nhưng khi đến nơi cô ấy mở cửa xe rồi đi một mạch vào rồi không trả tiền, ông ấy mới gọi cô ấy quay lại trả tiền, nhưng lại không thấy ai trả lời, bực mình ông ấy xuống xe rồi đi vào, nhưng vào lại thấy cảnh tối với lạnh, bệnh viện hoang lâu ngày nên nhìn cảnh đóng rong rêu, cũ nát nhìn sợ lắm! Ông ấy mới tặc lưỡi rồi đi ra, coi như hôm nay gặp xui bị quýt tiền, nên thôi đành bỏ ra, nhưng ra đến xe lại nghe giọng nói người phụ nữ ấy gọi vọng lại bảo,

Anh ơi! Tôi chưa gửi tiền mà sao anh về vậy? Ông ấy cũng thấy mừng mừng, nghĩ là cô ấy thấy ngại nên ra trả tiền, rồi ông quay lại, thì thấy cô ấy mặt mũi be bét máu ôm trên tay một đứa trẻ, nhưng đứa bé lại không còn nguyên vẹn, tay chân đâu cô gì đều bị đứt rồi ra hết rồi! Cô ta thì người toàn máu me còn cười nữa, nói với ông ấy.

Con của tôi này! Trông nó có dễ thương không? Không hiểu sao cô ấy nở một nụ cười trông đáng sợ như thế nữa! Lúc ấy ông ấy coi như là chệch chân tại chỗ không đi nổi, chỉ há hốc mồm mà nhìn thôi!

Cô ta mới bước lại, ông ấy thấy rõ ràng trên người cô ta chảy ra rất nhiều máu, trông kinh thật sự, ông ấy mới ba chân bốn cẳng mà chạy, không dám nhìn lại phía sau mở cửa xe đạp ga vọt thẳng, người thì thờ hòng hộc, mồ hôi thì nhễ nhại, sợ đến phát khiếp, biết là bản thân gặp ma rồi nên nào dám nhìn lại phía sau, sợ nó đuổi theo, nhưng sự đời đâu có dễ như thế! Nó là quỷ luôn rồi! Gặp coi như là xui mấy kiếp! Lát sau tiếng cô ta lại vang lên, cô ta ngồi luôn trong xe, chồm người về phía trước mà nói,

Tôi trả tiền lại này! Ông ấy thấy có chùm tóc xoắn xuống, tay trắng bệch cầm một tờ tiền vấy vấy trước mặt ông, ông ấy lạnh cả gáy, đập thảng rồi bỏ xe chạy luôn, đến đồn cảnh sát rồi mới báo cho cảnh sát biết, cũng may lúc cảnh sát lại thì xe vẫn còn! Ông ấy đến giờ vẫn sợ! Cảnh sát thì mấy ai tin chuyện này, chỉ đến để xem thử, ông ấy cứ còn run chỉ tay về phía trước

Cảnh sát đi kiểm tra xe thì không thấy gì, mọi thứ vẫn bình thường chỉ tìm được một tờ tiền âm phủ bị nhào nát trên xe, sau hôm ấy ông ấy bệnh cả tháng, giờ mới khỏi nhưng không dám chạy xe nữa!"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Thứ Bảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Chương 50

Khải Minh ngồi phía sau nghe ông ta kể như thế thì mới nhếch mép lên, ông tài xế thấy thế liền mở miệng nhắc nhở

"Cậu đừng coi thường thế giới tâm linh! Chỉ là cậu chưa gặp nên chưa biết thôi! Mình không thấy không có nghĩa là họ không tồn tại, đôi khi khoa học phát triển thật nhưng đã một ai khẳng định trên đời không tồn tại ma quỷ chưa? Cậu cho dù không tin cũng đừng xúc phạm đến họ! Chàng trai trẻ!"

Khải Minh tiếp lời

"Không phải tôi không tin! Nói cho ông biết! Nhà tôi theo tính ngưỡng Phật Giáo, ba mẹ tôi và cả chị gái tôi cũng thế! Trước giờ ba mẹ tôi đều hay làm việc thiện, tôi cũng không phá phách hại ai! Tôi không nghĩ ma quỷ gì đó sẽ hại tôi! Tôi tin Phật Giáo, và tin cả tâm linh! Nhưng tôi hoàn chưa chạm mặt lần nào! Thú thật cũng muốn nhìn thấy một lần!"

Khải Minh móc tiền ra đưa cho tài xế rồi nói

"Đi nhanh đi! Tôi có việc gấp!"

Tài xế nhét tiền vội vào túi rồi thăm lăm bấm

"Cậu à! Tôi thấy! À..."

"Chuyện gì?"

"Tôi nhớ không lầm thì bệnh viện Y Vũ nằm không xa đâu! Ước tính chạy 20 phút thì đến, nhưng rõ tôi chạy đúng đường nhưng không hiểu sao vẫn không thấy! Tôi nghĩ hay là chúng ta dừng đi nữa! Tôi nghĩ chúng ta bị ma quỷ bịt mắt rồi!"

"Nhưng tôi phải đến đó! Tìm cách đi chứ! Ông đã nhận tiền của tôi rồi!"

"Nhưng...tôi tìm không ra! Hay tôi trả tiền lại cho cậu vậy!"

"Không được! Tôi phải đến! Cô ấy đang gặp nguy hiểm! Chắc chắn là cô ấy sợ hãi lắm! Ông tìm cho ra cái bệnh viện Y Vũ đó cho tôi!"

"Nhưng cô ấy là ai sao lại đến đó?"

"Ông nói nhiều thật! Cô ấy là vợ tôi! Được chưa?"

Tài xế liền rối loạn mà nói

"Nhưng tôi không thể tìm ra! Làm ơn đừng ép tôi!"

Khải Minh suy nghĩ một hồi thì mới mở miệng nói

"Đưa xe tôi lái! Nhanh!"

Tài xế lưỡng lự một lát rồi cũng chiều lòng mà đập thảng xe dừng lại bên lề đường

Khải Minh bắt đầu lên xe cảm vô lăng, đôi mắt nhìn thẳng về phía trước

"Đường đi như thế nào?"

"Chạy thêm 5km rẽ phải nhưng vòng qua vòng lại hơn 2 lần mà không thấy"

"Ok để tôi thử!"

"Cậu chắc chứ? Nếu đi không gặp thì tôi và cậu nên bỏ cuộc! Không nên đùa với những thế lực siêu nhiên đâu!"

Khải Minh gật lên

"Ông chết nhất thể! Còn có tôi ở đây!"

"Hazz thật ra tôi cũng còn gia đình, mẹ già con thơ, tôi có mệnh hệ gì thì họ sống làm sao?"

Ông tài xế liến buồn buồn thở dài

"Yên tâm! Giúp đỡ tôi chắc chắn ông sẽ không thiệt thòi!"

Nói vừa xong hắn thấy cho ông một cái thẻ tính dụng ngân hàng

"Cầm lấy! Mật khẩu là...

0610100779

"Trong đây có một ít tiền đủ để ông trang trải cuộc sống! Tôi không phải thương hại ông đâu! Tôi chỉ muốn ông lo lắng cho gia đình tốt hơn thôi! Nếu có thẻ thì buồn bán cái gì đó ở nhà đi! Chứ chạy taxi hoài cũng không tốt lắm! Dù sao ông cũng đã đứng tuổi rồi! Mưa gió làm sao mà chịu nổi!"

Ông cầm lấy rồi xúc động nhìn cậu

"Cảm ơn cậu! Chàng trai trẻ! Cậu còn trẻ mà lại tốt bụng như vậy! Mặt mũi lại đẹp trai sáng sủa thế này! Thật hiếm có!"

"Không cần phải cảm ơn tôi! Có cảm ơn thì tìm ba mẹ của tôi ấy! Họ sinh ra tôi và dạy dỗ tôi đấy!"

"Cậu chắc chắn sẽ gặp may mắn! Vợ cậu chắc hẳn là người phụ nữ may mắn!"

"Vợ tôi? À...cô ấy xinh lắm! Cô ấy tên là Như Hoa! Ông thấy tên vợ tôi đẹp không?"

"Vâng! Đẹp lắm! Mà cậu còn trẻ thế đã lấy vợ rồi sao?"

"Không được sao?"

"Chắc còn đi học mà nhỉ?"

"Tôi học đại học! Mà cô ấy chưa phải vợ tôi! Tôi kêu trước!"

"Chưa phải mà đã gọi người ta là vợ rồi à? Cậu thú vị thật!"

Hắn nghĩ đến cô miệng bất giác mỉm cười

"Sau này tôi nhất định sẽ cưới cô ấy! Chẳng phải ông bảo tôi vừa đẹp trai vừa tốt bụng hay sao?"

"Đúng vậy! Tôi có con gái nhất định gả cho cậu!"

"Đấy! Ông còn thích chả lẽ cô ấy lại chê tôi hay sao? Chắc chắn sẽ gả cho tôi làm vợ tôi!"

"Ha ha vậy chúc cậu thành công nhé! À mà nhìn kia!"

Ông ta chỉ tay về bên phải, nói với hắn

"Đấy! Hình như là đến bệnh viện Y Vũ rồi! Bên phải đường kia kia!"

"Được rồi! Tôi thấy rồi!"

Khải Minh đạp thắng xe tấp vào lề đường cách chỗ bệnh viện 100m rồi dừng hẳn

Hắn vội vàng bước xuống xe, nói với ông tài xế

"Tôi tự mình đi bộ vào! Ông có thể về được rồi!"

Tài xế bước vào xe rồi nói với theo

"Chàng trai trẻ! Cảm ơn cậu! May mắn nhé!"

Hắn vừa đi vừa vẫy tay chào

"Về đi! Cảm ơn ông! Chú tài xế!"

Khi bước chân đến cổng, một hình ảnh rừng rợn xuất hiện, nơi này vắng tanh, không thấy có chút sức sống, tồi tàn và cũ kỹ nhìn thoáng qua đã thấy lạnh cả người

Khải Minh quay đầu lại xem ông tài xế đã đi khuất chưa, sao ông ta bảo sợ nhưng này giờ vẫn chưa nghe thấy tiếng xe đạp ga đi nên thắc mắc quay lại, nhưng thoáng chốc đã không thấy chiếc xe và lão tài xế đâu, hắn bắt giắc trên tay còn cầm cái ví, mở ra mới thấy cái thẻ tính dụng ngân hàng vừa cho ông ta còn nằm trong ví, hắn ngạc nhiên lấy ra xem thì trên đó vẽ một hình chữ thập màu vàng ánh lên ánh sáng, trên trời hôm nay không mưa nhưng không hiểu sao lại xuất hiện cầu vồng...

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Thứ Bảy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Chương 51

Khải Minh tặc lưỡi rồi sờ sờ gáy, chẳng hiểu gì, có lẽ ông ấy đã đi rồi do hắn không để ý chăng? Nghĩ đến đó thôi thì đưa ánh mắt nhìn vào cái bệnh viện Y Vũ này

Nhìn sơ đã thấy sợ rồi, cũ kỹ và lạnh lẽo, hắn nhếch mép quẹt mũi một cái rồi bước vào trong, bước chân rất chắc chắn, nhưng trên một phòng nào đó đang có một bóng người đang nhìn về phía hắn, miệng nhếch lên nhẹ, ngón tay thon dài giờ ra vẽ vẽ lên tấm kính phủ đầy bụi

"LÂM KHẢI MINH!"

Viết xong cái tên rồi cũng biến mất

Như Hoa lê đôi chân đầy máu đi lên cái cầu thang đã cũ, cô do bất cẩn mà bị một mảnh kính vỡ đâm vào chân, máu chảy đầm đìa, lê đến đâu máu lại rỉ ra đến đó, nhưng cái cầu thang như vô tận, đi mãi cũng không có ai

Cô vừa khóc vừa gọi

"Vũ Hạo à! Anh ở đâu?"

"Anh à! Hức hức....!"

Phía sau lưng cô vang lên một giọng nói

"Đếm đi! Đếm đi!"

Cô quay lại thì một cái bóng đen lù lù tóc xòa dài xuống, đôi mắt trợn ngược lên nhìn cô, miệng cứ bảo đếm đi, đếm đi....

Cô liền lê đôi chân máu từ từ thụt lùi về phía sau

Cô lên một bước, nó liền đếm 1

Cô lên bước nữa thì nó đếm 2

Từ từ rồi 3,4,5,6,7,8,9,10,11,12....

Cô không hiểu rốt cuộc là nó đếm cái gì nữa, khi bước chân cô chính thức đặt lên bậc thang số 13, nó ngẩng mặt rồi cười lớn làm cô giật mình, một cảm giác lạnh sống lưng đến từ phía sau, trực giác mách bảo cô hãy nhìn lên trên đầu

Cô ngẩng đầu lên thì một sợi dây thừng to, thắt một vòng tròn thông xuống đầu cô, sợi dây không biết mắc vào đâu, nó cứ lơ lửng trong không trung, vô định

Nó thông xuống định thắt cổ cô, cô nắm lấy sợi dây chuyền chạy thụt mạng, khi nắm lấy sợi dây chuyền thì chân cô cũng hết đau hẳn, nhưng sao sợi dây kia cứ như có ai cầm rồi rượt đuổi theo cô vậy, nó cứ bay theo cô, rồi ụt một cái cô ngã lăn ra

Sợi dây nhanh chóng mắc vào cổ cô, phút chốc nó xiết chặt lấy cổ cô lôi ngược cô về phía sau, lôi lê thân thể suốt một đoạn, cô cầm lấy sợi dây thừng trên cổ đôi chân quây đạp ho sặc sụa

Càng tháo nó ra nó càng xiết chặt, khiến bản thân cô không thở được mà mặt mũi không còn tí máu

Theo truyền thuyết bên Nhật kể rằng...nếu bạn vừa đi vừa đếm bậc cầu thang, khi đếm đến số 13 thì đó cũng là lúc ác quỷ sẽ giết chết bạn, vì không hề có bậc thang số 13 tồn tại, thường các kiến trúc sư chỉ xây một dãy cầu thang 12 bậc hoặc ít hơn, không có bậc 13, nhưng nếu xui xẻo, bạn cứ thử đi nhé, ở bậc số 13 sẽ có một con quỷ đứng đó đợi bạn!

Khải Minh lên gọi cô, đi khắp nơi cũng không thấy Như Hoa đâu, móc điện thoại gọi thì không bắt được tín hiệu, hấn tức giận nắm tay vào không trung chửi thề một tiếng, bỗng từ phía sau nghe một tiếng thét, là Như Hoa

Hấn chạy thụt mạng về phía ngược lại, đi ngang thấy dưới sàn máu tươi rỉ khắp nơi, đôi môi hấn run run gọi

"Như Hoa! Như Hoa à...! Em ở đâu Như Hoa?"

Rồi theo vệt máu mà chạy, chảy máu thì chắc bị thương không nhẹ rồi!

Tim hấn đập mạnh, hấn sợ, sợ cô bị thương sợ cô đau, sợ đến tay cũng run cả lên

Chạy được một quãng thấy cô ngồi dưới đất vùng vẫy, hai tay tự bóp cổ mình, mặt xanh xao, hấn vội vàng gỡ bỏ tay cô ra

"Như Hoa à! Như Hoa à!"

Rồi vội vàng ôm cô vào lòng

"Không sao rồi! Không sao!"

Cô thở gấp, như sắp chết đến nơi, hai tay bầu vịu vào Khải Minh như chết đuối gắp phao

Khải Minh sờ lên cổ cô hỏi

"Sao em lại tự bóp cổ mình thế kia?"

"Khụ khụ...Khải...Minh...à! Đi...Chúng ta đi thôi! Đi tìm cô gái kia!"

"Cô gái kia? Là ai?"

"Có một cô gái có thai! Cô ấy cũng ở đây! Ở đây rất nguy hiểm, cô ấy sẽ chết mất!"

Khải Minh bế xốc cô lên rồi dịu dàng nhìn cô nói

"Em nằm đây đi! Anh đưa em ra khỏi đây!"

Cô nằm thim thíp mệt mỏi mà lơ mơ đôi mắt

Khải Minh bế cô trên tay không ngừng chạy, chạy xuống cầu thang kêu rầm rầm, mồ hôi nhễ nhại ra, đôi mắt cương nghị, cái bệnh viện lớn như vậy, tìm đến bao giờ chứ?

"Chết tiệt!"

Hấn dừng chân lại rồi thở hổn hển, Như Hoa biết Khải Minh rất mệt, bế cô còn chạy như thế thì ai mà không mệt, cô mở miệng

"Bỏ em xuống rồi anh đi tìm cô ấy đi!"

"Đừng nói nữa! Không đòi nào anh bỏ em lại! Em là đồ ngốc à?"

"Sẽ mệt lắm!"

"Nằm im, kệ anh! Anh tìm cô gái kia cho em là được chứ gì?"

Phía sau tiếng bước chân từ từ chậm rãi tiến lại

"Khải Minh! Khải Minh là em phải không?"

Khải Minh quay lại ngạc nhiên gọi

"Chị hai! Sao chị lại ở đây?"

Như Hoa hốt hoảng chỉ tay lên người cô ta rồi lắp bắp nói

"Nó...nó...nó đang ở sau lưng cô!"

"Ai? Là ai?"

"Con quỷ đó! Đừng mà!"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Thứ Bảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Chương 52

"Nó! Phía sau! Phía sau..."

Như Hoa trợn mắt lên tay chỉ chỉ phía sau cô gái kia, Khải Minh nhìn mà mặt ngẩn cả ra, làm gì có ai như là Như Hoa nói, cô ấy mê sáng hay sao?

"Chị hai! Sao chị lại ở đây? Chị đến đây làm gì?"

Chị hai của Khải Minh, Lâm Khải Mi

Cô ấy từ từ quay lại, mặt đối mặt với một bóng đen, nó giờ móng vuốt dài ra ngoe ngoẩy trước mặt cô ấy, Khải Mi gương mặt bình tĩnh, tay còn vuốt ve cái bụng bầu, từ từ nhả ra từng từ

"Cô muốn gì? Nói đi!"

Khải Minh trợn mắt lên ngạc nhiên lần 2, hỏi lắp bắp

"Chị...chị hai à! Chị nói chuyện với ai vậy?"

Khải Mi đưa ngón tay lên môi ra dấu im lặng với Khải Minh, rồi quay lại nói chuyện với cái bóng đen kia tiếp

"Cô nói gì đi chứ?"

Cái bóng đen kia đưa tay lên tự sờ sờ vào bụng mình rồi cúi đầu nói nhỏ

"Con tôi! Con tôi!"

Khải Mi thấy thế liền hỏi

"Cô đang mang thai sao?"

Cô ta liền gạt đầu, tay xoa xoa bụng mặt buồn rười rượi

"Tôi...Tôi có lỗi với nó!"

Khải Mi sắp làm mẹ, cũng hiểu phần nào cảm giác mang trong mình một sinh linh bé bỏng, cô liền tiến lại gần hơn mà hỏi

"Cô nói đi! Có phải có chuyện gì không?"

"Tôi...Tôi...không xứng đáng làm một người mẹ! Tôi có chết cũng cảm thấy ân hận, tôi...thành quỷ cũng không tha cho hần!"

Nó gào thét lên khiến Khải Mi giật mình

"Hần? Là...ba của đứa trẻ trong bụng cô sao?"

"Hần không xứng đáng làm ba của con tôi! Hần là một thằng đàn ông đồi bại, khốn nạn nhất trên đời này! Hần đã khiến tôi phải chết một cách tức tưởi, còn cả đứa con chưa kịp nhìn thấy ánh mặt trời này! Hần sẽ phải chết!"

"Hần ta là ai? Cô có thể nói cho tôi biết không?"

"Hần ta! Là con trai của một gia đình giàu có, 10 năm trước...Tôi vẫn còn là một thiếu nữ, tôi vô tình là điểm nhắm của hần, trong thời gian cấp sách đến trường, hần tiếp cận và gạ gẫm tôi, trái tim thiếu nữ chưa một lần yêu, tôi bắt đầu rung động trước những lời nói ngọt ngào đường mật của hần!"

"Ngày đêm tôi yêu hần! Nhớ hần, đến điên cuồng hoang dại, một ngày...hần nói với tôi! Hần muốn cùng tôi bỏ trốn, hần nói gia đình hần không cho phép

chúng tôi qua lại, tôi tin, cô biết đấy! Tôi yêu hắn đến nỗi tôi có thể chết vì hắn, tôi đã bỏ nhà ra đi trong đêm, trên người chỉ mang theo một bộ quần áo, tôi đã nuốt nước mắt từ bỏ cả gia đình, từ bỏ cả tương lai chạy theo tiếng gọi của tình yêu

"Khi tôi đến thì đó là một ngôi nhà trên một khu đất rất lạ, xung quanh toàn cây cối rậm rạp, tôi không biết đó là đâu! Và khi đó tôi nhận ra...hắn dụ dỗ tôi đến đó chỉ để làm mấy trò chơi tiêu khiển của hắn và lũ bạn biến thái của hắn!"

"Chúng nhốt tôi trong phòng, toàn chuột và gián, ẩm ướt và dơ bẩn, hắn mặc sức để lũ bạn khốn nạn của hắn cưỡng bức tôi, đánh đập tôi! Xem tôi còn không bằng một con chó, hết tên này rồi lại tên khác dầy vò thân xác của tôi! Cả ngày lẫn đêm"

"Hắn uống say liền lôi tôi ra mà đánh, đánh rồi chửi, hắn đã cá cược với lũ bạn rằng tôi có thể ngủ với 10 thằng đàn ông trong một ngày, bọn họ thay nhau mà câu xé tôi, tôi khóc, tôi gọi ba mẹ anh chị đến để cứu tôi! Nhưng tôi thừa biết rằng là vô ích, tôi đã yêu nhầm người, tin nhầm người!"

"Tôi đã quỳ xuống và cầu xin hắn, tôi nói...Tôi đã mang thai, trước khi bỏ nhà theo hắn, nhưng sao...Tôi chỉ nhận được một cái nhếch môi đầy khinh bỉ"

"Mày ngủ với cả chục thằng chưa đã hay sao mà còn nói mớ thế hả? Thai nghén gì cái loại điểm như mày! Hay tao kêu tụi nó vào chơi với mày cho đỡ buồn?"

"Tôi hỏi hắn tôi đã làm gì nên tội? Hắn mới trả lời...vì tôi là niềm ao ước của nam sinh trong trường, hắn muốn tôi phải tàn lụi đi để em gái hắn hả giận! Ừ thì cho em gái hả giận, suy nghĩ của hắn tàn đến mức này hay sao? Tôi cũng là một con người mà! Với lại tôi đang mang thai con của hắn!"

"Đến lúc tôi đã cạn kiệt sức lực, tôi đã chết dần chết mòn trong căn phòng tối tăm kia, tôi đã khóc rất nhiều, tôi đã hứa với lòng rằng sẽ ôm đứa con chưa kịp sinh ra này quay trở lại trả thù!"

"Hắn và lũ bạn kia lôi xác tôi đến một công trường gần đó, chôn vùi tôi dưới lớp đất xi măng lạnh lẽo kia, nặng nề và lạnh, tôi không thấy đau nữa, không thấy tổn thương nữa, chỉ có thù hận!"

"Tất cả đám người đó đã chết, tôi đã giết từng người một, nhưng...còn hắn, tôi không giết hắn được, ba mẹ hắn là thầy pháp, họ gặp tôi là đánh tôi, đuổi tôi! Họ bảo vệ con trai họ nhưng không hề suy nghĩ đến người khác

"Tại sao hả? Rốt cuộc tôi đã làm sai những gì? Yêu một người là sai sao? Hay vì tôi quá ngu ngốc?"

Như Hoa vội tiếp lời

"Yêu một người là không sai! Nếu như...Người ấy không biết trân trọng, thì cô cũng không sai! Mà là họ sai!"

Trên tầng thượng kia một bóng người nhìn xuống phía cô mỉm cười khẽ hỏi dẫu rằng cô không nghe được

"Thật không?"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Thứ Bảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Chương 53

Trên tầng thượng kia một bóng người nhìn xuống phía cô mỉm cười khẽ hỏi dẫu rằng cô không nghe được

"Thật không?"

Đôi môi hắn nhếch lên, đôi mắt rực lửa lia về phía Khải Minh như muốn bóp chết hắn ta ngay lập tức

Dòng chữ "LÂM KHẢI MINH"

mà hắn vẽ trên tấm kính giờ hắn nhìn thật kĩ, rồi một ngón tay thon dài giờ ra rạch một lần ngang cái tên đó

Đôi môi run run, khóe mắt như điều hâu hung tợn và đáng sợ

"Mày...định làm cái gì hả? Thằng nhóc này?"

Hắn nghiêng răng rồi một đường bước thẳng, định bụng sẽ xuống dưới kia và xé xác cái tên đã dám bẻ vợ hắn trên tay

Vừa bước đi được vài bước đã thấy chân có gì nặng nặng, quay đầu lại thì mới thấy có một người ôm lấy chân hắn mà rên hu hu

"Trời ơi! Thiếu gia ơi tôi lạy thiếu gia mà! Làm ơn đừng có xuống dưới có được không?"

"Cái lão già này! Hôm nay lại còn dám cản đường tôi à! Có tin tôi đập cho một phát không hả?"

Hắn vánh mồ lên mà quát, chân cứ rút lên rút xuống, nhưng cũng không thể thoát khỏi cái vòng tay chắc chắn kia, ông ta nằm lê xuống sàn để mà ôm, không ngừng kêu la thảm thiết

"Trời ơi! Thiếu gia ơi! Phu nhân đã sai tôi đi canh chừng thiếu gia! Không cho thiếu gia lại gần cô Như Hoa! Tôi mà làm sai phu nhân sẽ phạt tôi mất! Thiếu gia thương tôi đi mà!"

"Yaaaa...! Tôi không xuống thì để cho thằng cháu nội mắc dịch của ông nó cướp mất vợ à? Hả? Hai ông cháu các người thông đồng với nhau để mà cướp vợ của bốn thiếu gia à?"

Ông ấy gãi gãi đầu rồi e thẹn bảo

"Nào có! Chỉ là tôi lo cho thiếu gia thôi! Thiếu gia không nhớ à? Phu nhân cột một sợi dây trên cổ tay thiếu gia đấy! Nếu lại gần Như Hoa thiếu gia sẽ bị lửa đốt! Không phải rất đau sao?"

"Liên quan gì đến ông? Ông sợ tôi đau hay là ông sợ tôi bầm thằng cháu nội của ông ra cho cá ăn! Hơ hơ!"

Hắn khoanh tay trước ngực ngạo mạn nhìn ông ta đang nằm bò dưới sàn ôm lấy chân hắn

"Thiếu gia cứ nói thế! Tôi luôn trung thành với gia đình thiếu gia cơ mà! Nhưng...dù sao nó cũng là cháu tôi! Thiếu gia có thể bỏ qua lần này không?"

"Cháu ông chứ có phải cháu tôi đâu! Kêu nó gọi tôi là ông nội đi rồi nói chuyện!"

"Ây da...thì tôi cũng muốn bảo vệ cô Như Hoa tôi mới chở nó đến đây! Chứ thiếu gia có được lại gần đâu! Với lại cô ấy gặp nguy hiểm mà!"

Hắn tự nhiên lại trầm lặng đi không nói chuyện, suy nghĩ một hồi rồi nói

"Buông tay đi! Tôi không đi xuống nữa! Giữ chân mãi làm gì?"

Ông ta buông tay ra, đứng lên rồi phui tay

"Phu nhân bảo tôi phải canh chừng thiếu gia Vũ Hạo cẩn thận, Linh Ngọc định hôn của thiếu gia đã giao cho Như Hoa rồi nên thiếu gia sẽ rất yếu! Sẽ nguy hiểm...."

"Được rồi được rồi! Ông là quan gia hay là bảo mẫu? Lắm chuyện thế?"

"Thiếu phu nhân dặn vậy mà! Sao thiếu gia lại là tôi?"

Hắn quay nhìn cô, đôi mắt có chút tiếc nuối, hai tay đặt trên lang thang, mặt dựa vào ngấm nhìn cô từ trên cao, bỗng hắn thở dài một tiếng, nghe thật sự rất thê lương

"Hazz...cô ấy đứng trước mặt đấy nhưng không thể chạm vào, không thể cạnh bên, thậm chí cũng không thể lại gần! Có phải là rất khổ sở không?"

Ông ta đứng phía sau cũng thở dài, trước giờ đã bao giờ thấy thiếu gia buồn bã như thế đâu, bây giờ chẳng giống thiếu gia ngày xưa nữa rồi

"Thiếu gia! Hay chúng ta về thôi! Phu nhân biết được thiếu gia trốn xuống đây thăm Như Hoa sẽ rất giận, không khéo tôi cũng bị phạt!"

"Không được gọi là Như Hoa! Phải gọi là Thiếu Phu Nhân đang hoảng!"

Hắn gầm lên khiến ông ta nổi cả da gà

"Vâng!"

Hắn luyến tiếc nhìn cô rồi cũng quay gót bước đi, đôi mắt nặng trĩu buồn bã

"Vợ à! Lần sau anh quay lại thăm em! Anh nhớ em lắm!"

Rồi hắn bước đi, từ từ từ xa dần cô, ông ta lùi thui chạy theo, hắn liếc ông ta một cái rồi nói

"Coi chừng thằng cháu ông đấy! Còn lơ mơ động đến vợ tôi là coi chừng tôi cho nhà ông tiết từ tiết tôn đó! Đã nghe chưa?"

"Vâng vâng! Tôi nghe rồi thưa thiếu gia!"

Bên dưới Khải Minh, Khải Mi, Như Hoa vẫn còn nhẩn nha ở lại, Khải Mi vẫn đang hỏi con quỷ kia về câu chuyện, câu chuyện của cô ấy phần nào làm rung động đến trái tim của Khải Mi, Như Hoa cũng mềm yếu rung động mà rung rung nước mắt

"Cô tên gì?"

"Tiểu Đào!"

"Bọn họ chôn cô ở đâu? Chúng tôi giúp cô khai quật mộ!"

"Là ở trường của cô! Khu vệ sinh nữ, trước kia ở đó là một công trường, hơn 10 năm trước rồi! Cô muốn khai quật là khai quật sao? Cô có khả năng bới cái trường đó lên không? Hay chỉ nói cho xuông?"

Như Hoa chân chừ rồi nói tiếp

"Thật ra ở đó cũng có một mảnh hài cốt của người tôi quen, Tiểu Hoan đang đợi tôi, tôi đã hứa với nó sẽ đào giúp nó! Nhưng đến bây giờ tôi vẫn chưa làm được!"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Thứ Bảy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Chương 54

Cô và Khải Mi trò chuyện với Tiểu Đào một hồi rồi mới quay lại nhìn Khải Minh

Lúc này mặt hắn cứ ngêch ra không hiểu cái quái gì đang diễn ra nữa, thật sự hắn chỉ nhìn thấy một khoảng không khí trước mặt, hai người phụ nữ này rốt cuộc là nói chuyện với ai vậy?

"Như Hoa, chị hai! Chuyện này! Rốt cuộc là sao?"

Khải Mi quay lại nói nhỏ với hắn

"Khải Minh à! Bây giờ không tiện giải thích lắm! Chúng ta mau trở về trường học của em đi! Mọi chuyện gấp lắm rồi!"

Thế là cả ba người cùng nhau đi ra khỏi bệnh viện Y Vũ, không khí u ám lạnh lẽo lại bao trùm lấy cái bệnh viện đó

Khải Mi nắm lấy tay Như Hoa, cô cảm nhận được Như Hoa cũng thấy người âm như cô, tay Như Hoa lạnh lẽo như tay người chết, cô xoa xoa rồi hỏi

"Cô...sẽ giúp Tiểu Đào chứ?"

"Ừm...Tôi sẽ giúp! Nhưng..Tôi không thể đào cái trường đó lên được!"

"Chuyện đó cứ để tôi lo! Chồng tôi có quen biết với hiệu trưởng của trường đó!"

Như Hoa mừng rỡ

"Vậy tốt quá rồi!"

Như Hoa nhìn kĩ hơn người phụ nữ này, cô ta trạc 25, mang thai chắc cũng gần 9 tháng, một người phụ nữ xinh đẹp lại thùy mị như thế này thì đến một nơi ghê rợn như bệnh viện Y Vũ để làm gì?

Cô không ngăn được tò mò liền hỏi

"Một mình chị đến bệnh viện để làm gì? Chị không sợ sao?"

Cô ấy trầm ngâm một chút rồi từ từ mỉm cười trả lời

"Tôi đến thăm những đứa trẻ ở đây!"

"Những đứa trẻ?"

"Đúng vậy! Những đứa trẻ không may chết ở đây! Hoặc do những người mẹ vô tình đã bỏ rơi chúng nó! Tôi đến thăm tại nó, mang một ít bánh trái hoặc đồ chơi cho tại nó!"

"Chị có thể nhìn thấy âm hồn sao?"

"Tôi có thể! Nhưng rất hạn chế! Lúc thấy lúc không!"

"Còn cô?"

Như Hoa cúi đầu trả lời

"Từ lúc mới sinh ra! Âm hồn đã lớn lên cùng tôi rồi! Có lẽ...đây là duyên số chăng? Tôi cũng dần dần quen rồi!"

"Tôi đến đây cũng vì giữ một lời hứa! Với lũ trẻ con kia!"

"Chị hứa với những vong hồn sao? Sao chị lại mạo hiểm vậy? Bọn chúng rất nguy hiểm đấy!"

"Chỉ cần tôi giữ đúng lời hứa là được thôi! Tôi hứa tôi sẽ làm!"

Như Hoa nhìn thắc mắc hỏi nhỏ

"Chị hứa gì với chúng?"

"Tôi...Thật ra trước kia vợ chồng tôi cưới nhau gần 4 năm nhưng vẫn không có con, mặc dù sức khỏe cả hai rất bình thường, đi khám bác sĩ bảo là tôi không có khả năng sinh con, tôi thật sự rất sốc, chồng tôi là con trai một trong gia đình, nếu tôi không sinh được con thì...cô cũng biết đấy!"

"Tôi đã bị trầm cảm rất lâu! Chồng tôi rất yêu tôi! Dặn dò tôi không được cho ai biết! Nhưng tôi hiểu cái kim trong bọc có ngày cũng lòi ra, chuyện này sớm muộn gia đình chồng tôi cũng biết, tôi đã đi điều trị ở nhiều nơi, tốn không ít tiền của! Nhưng vẫn vô vọng!"

"Một ngày kia tôi đi taxi qua một con đường vắng, tôi nhìn qua bên đường thì thấy một đứa trẻ đang vẫy tay cười với tôi! Tôi bảo tài xế thả tôi xuống, không hiểu sao tôi thấy thích đứa trẻ đó vô cùng, vừa nhìn thấy đã muốn bế nó, tôi chạy theo nó, và vào được bệnh viện Y Vũ này! Lúc đầu tôi chỉ thấy một đứa, nhưng khi vào trong thì lại thấy rất nhiều đứa trẻ đang đứng đó nói chuyện với tôi!"

"Cô ơi! Cô có bánh không ạ? Cô có kẹo không ạ? Cô có đồ chơi không ạ? Cô có quần áo mới cho tụi con không ạ?"

"Tôi mới nhìn bọn chúng! Tôi thừa biết bọn trẻ không phải là người! Nhưng tôi không hề thấy sợ hãi, mà lại cảm thấy rất đau lòng! Tôi đã khóc!"

"Cô...cô không có bánh! Cũng không có kẹo!"

Gương mặt bọn trẻ buồn hẳn đi, chúng nó lùi thui đi vào trong, chỉ còn một đứa đứng lại, nó giơ tay ra trước mặt cô

"Cô ơi! Cô không có bánh, không có kẹo, không có quần áo mới cho tụi con, vậy cô có thể nắm tay con không?"

Cô rút nước mắt gạt gạt đầu rồi giơ tay ra nắm lấy bàn tay bé nhỏ như búp sen nhỏ, lạnh ngắt và bé bỏng

"Con tên là gì?"

Nó lắc lắc đầu

"Con không biết! Mẹ không đặt tên cho con! Mẹ bỏ con khi con được 7 tháng tuổi! Con không có tên!"

"Mẹ bỏ con sao? Tại sao mẹ lại bỏ con?"

"Con không biết ạ! Hôm ấy mẹ đến bệnh viện rồi bỏ con! Mẹ khóc rất nhiều, trên tay còn dẫn theo chị gái của con nữa!"

Con còn thấy ba con đứng trước cổng bệnh viện đợi mẹ, mặt ba rất dữ!"

"Con có giận mẹ đã làm con đau không?"

Nó lắc lắc đầu

"Không ạ! Con đau, mẹ cũng bị đau mà!"

Nó là một đứa con gái, mặt mũi rất dễ thương, lớn lên chắc sẽ rất xinh đẹp, cô xoa xoa đôi má bầu bĩnh của nó, mỉm cười ước chi nó là con gái của cô thì tốt biết mấy

"Con bao nhiêu tuổi rồi?"

Nó giơ tay ra

"Bảy ạ!"

"Cô không đem bánh kẹo theo, nhưng lần sau quay lại chắc chắn cô sẽ đem cho con và các bạn! Được không?"

Nó gật gật đầu cười cười

"Con chịu! Con chịu!"

"Ngoan! Cô đặt tên cho con nha!"

"Dạ!"

"Vây! Cô đặt con tên Khả Di nhé! Con thích không?"

"Thích ạ! Thích ạ!"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Thứ Bảy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Chương 55

"Cô đặt tên cho con là Khả Di nhé!"

"Dạ!"

Nó nhoẻn miệng cười, tút cả đôi mắt, rồi cô đứng lên vẫy tay với nó

"Cô phải về rồi! Chồng của cô đang đợi ở nhà! Khả Di ngoan vào chơi cùng các bạn đi!"

"Tạm biệt cô! Cô ơi cô nhớ quay lại nhé! Cô đừng giống như mẹ con đi mà không trở lại!"

Trong một giây trái tim cô bỗng quặng thắt lại, lời trẻ thơ ngây ngô nhưng lại thật, trái tim cô yêu mến nó vô cùng

"Nó nghiêng đầu mỉm cười với cô, gương mặt nó thật xinh đẹp, thật sự rất xinh đẹp

Cô vẫy tay rồi ra về

Cả đêm hôm đó cô không ngủ được, cứ nhớ đến Khả Di thì miệng cô lại mỉm cười, cô thì thầm với chồng mình

"Ông xã à! Sau này mình đặt tên cho con gái mình là Khả Di nhé!"

Chồng cô quay sang ôm vợ vào lòng

"Ừ! Tên Khả Di!"

Chồng cô thầm nghĩ chắc vợ muốn có con quá đây mà, thôi thì trước mắt an ủi cô ấy vậy, bác sĩ đã bảo là cô vô sinh, sau này không thể đẻ con được

Cách vài hôm cô nhớ Khả Di quá nên thu xếp công việc rồi trở lại bệnh viện một lần nữa, lần này cô mua rất nhiều bánh kẹo và quần áo theo, và thêm một túi to đồ chơi các loại, cô không biết sao nữa nhưng lại rất háo hức khi nghĩ về bọn trẻ, cô cứ liên tục mỉm cười trên suốt đoạn đường, vì muốn tránh ánh của mọi người nên cô đành tự mình lái xe đi

"Mấy đứa à! Cô quay lại rồi nè!"

"Oa...oa...oa...Cô trở lại rồi! Oa nhiều đồ ăn quá! Quần áo đẹp quá! Oa có cả đồ chơi! Oa cô ơi!..."

Bọn trẻ la hét âm ỉ cả lên, bọn chúng chạy lại đưa ôm chân đứa náu áo rồi nhảy nhót cười ríu rít, thật sự bọn trẻ rất vui, cô cũng cười không ngớt

Cả buổi cô quay quần bên lũ trẻ, cô gọi

"Khả Di à! Khả Di!"

Khả Di chạy ra gọi to

"Mẹ ơi!"

Cô sững người đi vài giây

"Mẹ? Mẹ sao? Con vừa...gọi mẹ sao? Khả Di à?"

Nó gật gật đầu

"Mẹ ơi! Mẹ ơi!"

Cả lũ trẻ cũng bắt chước gọi

"Mẹ ơi! Mẹ ơi!"

"Mẹ đặt tên cho tụi con đi! Nha mẹ!"

"Được được!"

"...."

Cô quỳ xuống nước mắt rơi lã chã, ôm mấy đứa trẻ vào lòng rồi gật gật đầu

"Ừ...mẹ đây! Các con ngoan! Ngoan lắm mẹ đây!"

Cô cứ nghĩ suốt cả cuộc đời cũng chẳng thể nghe được một tiếng gọi mẹ ơi, nhưng bây giờ cô đã có con rồi, một lũ con của riêng cô

"Khả Di à! Vầy công chúa con thích không?"

"Thích ạ! Con giống công chúa không mẹ?"

"Con là công chúa mà!"

"Mẹ ơi!"

"Hửm?"

"Mẹ muốn có em bé không?"

"Hửm? Sao Khả Di lại hỏi như vậy?"

"Khả Di muốn mẹ vui!"

"Mẹ chẳng phải đã có Khả Di rồi sao?"

"Mẹ à! Khả Di sắp đi rồi! Khả Di của mẹ sắp không được gặp mẹ nữa rồi!"

"Sao con lại nói thế?"

"Mẹ à! Con chỉ là một sinh linh bé bỏng yếu ớt trong cái vũ trụ đầy rộng lớn này, con không thể tồn tại mãi được mẹ à! Con không đủ mạnh để có thể tồn tại, con sợ một ngày con sẽ xa mẹ, thật ra nãy hôm nay có rất nhiều bạn đã hồn xiêu phách lạc rồi! Mẹ à! Nếu một ngày nào đó mẹ quay lại đây mà không thấy con...mẹ có buồn không?"

"Khả Di à! Con à!"

"Mẹ ơi! Con sợ, con rất sợ mẹ à! Con không sợ biến mất khỏi thế giới này! Con chỉ sợ sẽ biến mất khỏi thế giới của mẹ!"

"Con là một đứa trẻ hư phải không mẹ?"

"Không! Con là thiên thần!"

"Vậy tại sao mẹ ruột của con...lại từ bỏ một thiên thần? Con cứ nghĩ con là một đứa trẻ hư nên mới như vậy!"

Ánh mắt nó ngấn lệ ngược lên nhìn cô

"Mẹ ơi! Mẹ hứa với con một chuyện được không?"

"Ừm...Khả Di nói đi!"

"Nếu sau này con có biến mất thì mẹ hãy mua thật nhiều đồ ăn và quần áo cho các bạn của con nhé! Các bạn cũng như con, sợ đói! Sợ lạnh, sợ cô đơn nữa! Mẹ con bỏ con rồi mẹ con sẽ hạnh phúc phải không mẹ?"

"Mẹ hứa với con!"

"Khả Di à! Đừng nói nữa mà con!"

"Mẹ ơi! Con rất thích mẹ, rất yêu mẹ! Rất rất yêu mẹ!"

"Con rất yêu mẹ!...."

Mắt nó lim dim, môi nó mỉm cười

"Mẹ ơi! Mẹ có thể ôm con không?"

Cô gạt đầu rồi nhẹ nhàng ôm lấy nó, đôi mắt đã lệ dâng tràn

"Mẹ ơi...! Mẹ nắm tay con đi!"

"Khả Di ngoan! Khả Di của mẹ!"

Nó đưa tay sờ vào bụng cô và thủ thủ

"Mẹ ơi! Mẹ muốn có em bé phải không?"

"Không muốn nữa! Mẹ chỉ cần Khả Di của mẹ thôi!"

Giọng nó thều thào

"Con phải đi rồi!"

"Khả Di đừng đi! Đừng đi mà!"

"Con yêu mẹ lắm! Ước gì con được mẹ sinh ra, làm con của mẹ! Thì tốt biết mấy mẹ nhỉ?"

"Mẹ có gặp mẹ của con thì hãy bảo với bà ấy rằng, con yêu bà ấy rất nhiều nhé! 7 tháng mang thai con cũng là một khoảng thời gian khó khăn rồi! Con không giận hờn nữa đâu!"

Rồi tiếng nói thỏ thẻ trong veo kia bỗng biến mất, lúc ấy cô nhận ra Khả Di đã không còn, con bé tan dần trong không trung, và rồi biến mất mãi mãi, mãi mãi...

"Khả Di à! Con gái của mẹ! Công chúa bé bỏng của mẹ! Con à!"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Thứ Bảy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Chương 56

Từ hôm Khả Di biến mất, cách khoảng 1 tháng thì cô mang thai, cô vô cùng sung sướng, lúc đầu còn ngỡ là bác sĩ chuẩn đoán sai, nhưng quả thật là Khải Mi đã mang thai

Hàng tháng cô đều giữ lời hứa với Khả Di, mua đồ ăn quần áo đến cho các bạn của nó, đến tận bây giờ bụng cô đã gần 9 tháng nhưng cô vẫn đều đặn đi

Cô xoa xoa bụng mình rồi mỉm cười với Như Hoa

"Cô có thấy kì diệu không? Khi bác sĩ nói tôi vô sinh và bây giờ thai tôi gần 9 tháng?"

Như Hoa nhìn chăm chăm vào Khải Mi, có chút sững sờ rồi mỉm cười cúi đầu hỏi nhỏ

"Vậy chị có thấy kì diệu không khi tôi lại là vợ của một người đã chết?"

"Trên đời này cái gì cũng có thể xảy ra, chỉ là xảy ra với ai? Bao giờ?"

"Người ngoài cuộc sẽ không bao giờ hiểu được!"

Ba người ngồi trên xe, Khải Mi và Như Hoa mãi mê nói chuyện mà quên mất Khải Minh, Như Hoa nhớ sực vết thương mà Lệ Á đã gây ra cho Khải

Minh, và lại cậu ấy đang nằm viện, vì cô mà chạy ngược chạy xuôi tất tả

Cô quay lại nhìn thì thấy hân đã ngủ từ bao giờ, gương mặt thanh tú tái nhợt, đôi mi dài nhìn rất quyến rũ, nhưng hình như có một chút gì đó không ổn ở đây

Trán cậu ấy rịn mồ hôi lạnh, đôi môi khô ráp, hơi thở rất yếu ớt

Cô lay lay người hân rồi khẽ gọi

"Khải Minh! Khải Minh à! Không sao chứ?"

Khải Minh vẫn nằm im bất động, người tỏa ra hơi nóng, sau lưng ướt đẫm mồ hôi, cô đưa tay sờ lên trán hân thì bỗng giật mình

"Bác tài xế làm ơn chạy nhanh đến bệnh viện giúp cháu! Bọn cháu sốt cao lắm! Nhanh đi ạ!"

"Vâng!"

Đến bệnh viện cô chạy theo cái băng ca đặt Khải Minh trên đó, hót hải nước mắt như sắp tuôn trào, cô nắm lấy tay hân lay lay

"Khải Minh à không sao đâu, tôi sẽ ở đây với anh!"

Hân mở mắt tí hí nhìn cô, đôi môi khẽ mấp máy

"Đồ ngốc này! Khóc cái gì? Tôi đã chết đâu!"

Thế là đôi mắt hân bỗng sụp xuống, bóng tối bỗng bao trùm, đôi tay buông lơi giữa không trung

Cô đứng ở người phòng cấp cứu nói vọng vào

"Em đợi anh!"

2 tiếng, 3 tiếng, 8 tiếng trôi qua, cô ngồi trước cửa suy tư, lo lắng, cô bảo Khải Mi về trước vì bầu bí nặng nề cần phải nghỉ ngơi

Giờ đồng hồ lên xem mới biết bây giờ là 22 giờ rồi, bụng cô bỗng kêu lên ọt ọt vì đói, cô nhìn vào phòng cấp cứu vẫn chưa thấy động tĩnh gì, cô vừa sốt ruột vừa sợ

Nhờ hân mà bị gì chắc cô hối hận chết mất thôi

"Này! Ngốc!"

Cô ngẩng đầu lên rồi bật dậy ôm chầm lấy hân, Khải Minh đứng trước mặt cô rồi khom người gọi cô

"Khải Minh Anh không sao rồi sao? Thật sự không sao rồi sao?"

"Tôi đã làm sao đâu?"

"Không làm sao tại sao lại ở trong phòng cấp cứu lâu như vậy?"

"Tôi ngủ!"

Hân nhún vai trả lời bình thản, còn cô chỉ có thể há hốc mồm

"Cái gì? Ngủ?"

"Ôi thần linh ơi! Vậy mà tôi ngồi ở ngoài lo lắng cho anh suốt chút nữa thì phát điên rồi! Thật không thể tin được mà! Cái tên khốn, muốn ngủ thì tự nhiên đi, tôi đi về, tốn thời gian quý báu của tôi thật đấy!"

"Này! Này Như Hoa, anh chỉ là muốn xem em lo lắng hay không thôi mà, đừng có mà giận chứ! Này!"

Hân vừa chạy nhanh theo vừa gọi, nắm lấy tay thì bị cô phũ phàng giật ra

"Tôi nói cho anh biết, cái tính trên người đó tốt nhất đừng dùng với tôi! Nếu không..."

"Nếu không thì sao?"

Hân nhếch mép lên cười chọc mấu điên của cô nổi lên

"Phụt"

"Ư ư ư...."

Cô đá chân vào hạ bộ của hắn, trúng ngay thẳng em tội nghiệp của hắn khiến hắn khụy xuống tay chống xuống nền miệng rên ư ư

"Nhur...Nhur Hoa...Em thật quá đáng mà, tôi là con trai độc nhất đó em có biết không?"

"Khải Minh à!"

Từ đằng xa xa mẹ và ba Khải Minh gấp gấp chạy lại, vẻ mặt của bà rất lo lắng, hắn vội bật dậy đứng thẳng người cố tỏ vẻ mình rất ổn, nhưng sâu bên trong nước mắt là biển rộng

Bà sờ sờ vào mặt hắn hỏi

"Con trai à, con có sao không con? Con trai sao không trả lời mẹ!"

"Con...ư...con không sao...mẹ à!"

"Khải Minh à con không ổn chỗ nào sao? Sao hai chân lại rung thế kia?"

"À...à...con không sao mẹ à! Thật mà!"

"Cô gái kia?"

Khải Minh bèn nhanh tay đề đầu cô xuống giống như kiểu cúi đầu chào

"Chào ba mẹ chồng đi Em!"

"Hả?"

Cô ngẩng đầu mạnh rồi giống như không hiểu gì nhìn hắn thắc mắc

"Ba mẹ à! Đây là Như Hoa bạn gái con!"

"Bạn gái? Bạn gái sao?"

Ba mẹ Khải Minh liền cười tươi mừng rỡ nói với cô

"Con là bạn gái Khải Minh nhà bác à? Vậy mà trước giờ nó không dẫn về nhà! Thằng bé này tệ ghê!"

Phía xa xa ông nội Khải Minh đang cố hết sức ôm Vũ Hạo lại

"Trời ơi tôi lạy thiếu gia mà! Thằng cháu tôi nó không hiểu chuyện xin thiếu gia đừng để bụng mà!"

"Thằng này! Tao đập mày giờ! Ông già này buông tôi ra coi!"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Thứ Bảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Chương 57

Vũ Hạo đập tay đập chân về phía Khải Minh, nhưng ông nội Khải Minh đã rên ư ư

"Trời ơi thiếu gia ơi! Thiếu gia ơi thiếu gia, coi như là thương cái thân già này đi mà!"

"Cái lão già này!"

Hắn dừng lại đưa ánh mắt sắc lẹm nhìn về phía Khải Minh

"Xem như lão già già tha cho mày lần này!"

Ông nội mừng rỡ, cảm ơn rồi rút

"Ôi trời ơi đa tạ thiếu gia rộng lượng!"

Hắn giờ cánh tay lên coi, trên cổ tay hắn là một sợi chỉ đỏ do mẹ hắn cột vào, cứ lúc lại gần Như Hoa là sợi dây lại sáng lên, nóng rát khiến hắn đau đớn, và bây giờ hắn đang phải chịu cái cảm giác đau đớn đó

Hắn nhăn mặt rồi đâm vào không trung một cái, chửi thề một cái

"Con mẹ nó!"

Hắn bỏ tay vào túi quần rồi bước đi, dẫu rằng bây giờ đã uống một bình giấm to bụng

Ông nội vội vàng chạy theo

"Thiếu gia ơi đợi tôi với!"

"Mặc kệ ông! Đồ chân ngắn mập đét!"

"Cả ông và thằng cháu ông đều đáng ghét như nhau!"

"Ừm..."

Ông ấy chỉ có thể câm lặng mà nghe hắn mắng mỏ

Như Hoa nghe theo lời ba mẹ Khải Minh ở lại chăm sóc cho hắn ta

Người lớn đã nhờ thì làm sao mà cô có thể trốn được, đành phải ở lại thôi

Nhưng trước cửa phòng thì lại có một người luôn dõi theo từng hành động bước chân của hai người

Chẳng ai khác là Vũ Hạo, hắn nhếch mép khinh khi cái tình cảnh lúc này

Vợ hắn nhưng hắn lại không thể lại gần, không thể chạm, mà bây giờ lại phải chăm sóc cho một thằng khác, còn ngủ chung một phòng, cảm giác giống như, WTF ông trời đang đùa với tôi à?

Hắn vẫn khoan thai bỏ hai tay vào túi gương mặt lạnh lùng nói

"Này lão già! Thằng cháu nội của ông chạm vào vợ tôi chỗ nào, tôi chặt chỗ đó của nó!"

Ông ta nghe thì thất kinh hồn vía

"Ôi thần linh ơi! Thiếu gia ơi xin thiếu gia đừng đùa mà! Huhu tôi sợ lắm đó! Làm ơn đừng chặt mà!"

"Tôi nghiêm túc!"

Ông ta chúi chúi mồ hôi trên trán rồi cũng dõi theo từng hành động của hai người, chấp tay cầu nguyện thằng cháu nội của ông đừng đại dột gì mà chạm vào Như Hoa

Như Hoa thấy cho hắn bộ đồ rồi nói

"Đi tắm đi!"

"Không thích! Không tắm!"

Như Hoa nhún vai

"Tùy anh!"

Hắn nhìn cô rồi nói

"Hình như bác sĩ bảo không vệ sinh sạch sẽ vết thương sẽ bị nhiễm trùng! Mà vết thương do cứu ai mà bị thế nhỉ?"

Cô cắn môi rồi mới nhẫn nhịn nói với hắn

"Khải Minh công tử! Khải Minh thiếu gia! Mời cậu tắm!"

Hắn mỉm cười hài lòng, thích thú

"Có vậy chứ! Đi tắm đây!"

Hắn vào phòng tắm mở nước xà xà, mùi dầu gội thơm thơm, nam tính mạnh mẽ làm cô hơi kích thích

Cô đang đưa đôi chân rồi chờ đợi, cảm giác nhớ Vũ Hạo vô cùng, lâu rồi không về thăm cô, dạo này cô gầy đi một chút, không biết hắn thấy có đau lòng không?

Đang suy nghĩ liên miên thì Khải Minh nói vọng ra

"Lấy đùm anh cái khăn!"

Cô giặt mình rồi đỏ mặt nhìn vào phòng tắm

Lớp kính mờ mờ hiện lên thân thể to lớn, làm tim cô đập thình thịch, rồi cô gạt phắt cái suy nghĩ trong đầu

Giơ tay lấy một cái khăn trắng rồi nhắm mắt đi chậm rãi lại gần phòng tắm

"Khăn nè! Đi tắm có cái khăn cũng quen!"

Cô giờ hai tay ra mò mò về phía trước, vì nhắm mắt nên cô không thấy gì, mò mò thì đụng trúng cái gì đó mềm mềm, nóng nóng

Cô mở mắt ra mới thấy tay cô đặt lên trên ngực hắn, nhưng hắn không mặc trên người cái gì hết

Cô quăng cái khăn rồi hét lên một tiếng

"Oái....! Trời ơi sao không mặc gì hết vậy?"

Cô ngồi xồm xuống đất rồi lấy hai tay che mắt lại, người run run

Vũ Hạo đứng ở ngoài nói giọng lạnh lùng

"Đã thấy chưa lão già, đừng vào ngực! Hừm!"

Ông ta lau mồ hôi

"Thôi chết rồi chết thật rồi!"

Hắn ung dung lấy cái khăn lên rồi từ từ quấn ngang hông

"Quần áo lúc này roi nên ướt hết cả rồi!"

Rồi bước lại từ lấy ra một cái khăn khác lau lau tóc

Bình thân ngồi trên giường, nói

"Thôi! Đừng dậy đi! Ngồi mãi à?"

Cô mới ti hí nhìn, phẩy phẩy tay

"Mặc quần áo vô đi!"

"Chút!"

Cô đỏ mặt, cúi gằm xuống

Hắn vừa lau tóc vừa nói

"Nhìn tôi đi chứ!"

"Không!"

"Tuyệt tác nhân gian ngồi trước mặt mà không nhìn, đúng là lãng phí"

"Hừ! Tự luyện vừa vừa thôi!"

Cô ngước mắt lên rồi nhìn hắn, nửa thân trên không mặc gì hết, lộ múi trước mặt cô, cô tim đập chân run rồi

"Ừc...Không nhìn, không nên nhìn!"

Vũ Hạo đứng phía bên ngoài nhếch mép cười

"Muốn nhìn thì nhìn đi, chẳng phải em thích sao? Hừm..."

Ông nội nghe như sét ngang tai

"Thôi chết tập 2 rồi!"

"Chết gì? Bất quá...tôi móc mắt nó thôi!"

"Ừc...lạy trời!"

Đến tối Khải Minh ngủ trên giường, hắn lăn qua lăn lại không ngủ được, quay sang nhìn Như Hoa đang nằm dưới đất nói

"Em lên giường ngủ này! Dưới đất lạnh lắm!"

"Thôi! Anh lo mà ngủ đi! Tôi ngủ dưới đây được rồi!"

"Lên đi! Tôi không thể để người tôi thích nằm dưới đất được!"

"Nhưng tôi không thích nằm chung với người tôi không thích!"

Cô lí nhí cầu nài

"Nếu anh là Vũ Hạo chồng tôi thì ngon rồi!"

Ai đó đứng ngoài cửa nhún gót chân miệng mỉm cười hài lòng

"Thích nằm với anh à! Được thôi! Anh chiều!"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Thứ Bảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Chương 58

"Thích nằm với anh à? Được thôi! Anh chiều!"

Vừa nói xong hắn liền giơ cánh tay lên nhìn chăm chăm vào cổ tay, luồn ngón tay thon dài vào sợi chỉ đỏ, thì bỗng ông nội Khải Minh hét lên

"Thiếu gia! Thiếu gia định làm gì vậy? Không phải thiếu gia định tháo sợi chỉ đấy chứ?"

Mặt ông ấy tỏ vẻ sợ hãi đôi mắt thăm dò Vũ Hạo

"Thiếu gia! Sợi dây nối liền với mạch máu của thiếu gia đó, nếu thiếu gia bứt ra cũng đồng nghĩa với việc bứt đứt cả mạch máu của thiếu gia đó!"

"Thiếu gia nên suy nghĩ kĩ!"

Vừa nói xong hắn liền cúi đầu ôm chặt lấy cánh tay mặt lạnh tanh nhăn nhó, tay kia cầm sợi chỉ đỏ đã ướt đẫm máu, hắn quăng xuống đất rồi bước thẳng vào phòng

Còn nói với ông ấy rằng

"Không được đi theo!"

Chắc hắn là rất đau, tay hắn chảy máu, mặt mũi thì khó coi vô cùng, ông ta nhặt sợi chỉ lên rồi đem về cho mẹ hắn Quý Hậu, chắc chắn sẽ nổi trận lôi đình nữa cho mà xem

"Ôi trời ơi thiếu gia! Chắc!"

Hắn đi xuyên qua cái cửa, nhìn lên đồng hồ đã 12 giờ đêm, cô nằm co ro dưới đất, bỗng thấy Khải Minh thức giấc, từ từ nhẹ nhàng tiến lại gần Như Hoa, bế cô lên rồi đặt lên giường, còn hắn thì nằm xuống chỗ cô nằm lúc này đắp chăn ngủ, không quên đã đắp chăn luôn cho cô

Vũ Hạo nhếch mép cúi đầu mặt lạnh tanh

"Tử tế quá nhỉ?"

Vũ Hạo xách cổ Khải Minh quăng thẳng ra cửa, nhưng thân thể Khải Minh bất động không chút nhút nhích

Vũ Hạo ngồi bên giường đưa tay vào chăn lần tìm sờ đùi cô

Lòn lách vào váy cô sờ sờ bóp bóp cặp đùi trắng nõn của cô, bỗng cô um một cái rồi thức giấc

Hắn xoay người cô lại rồi nằm lên giường, một chân gác qua cô, đặt cô nằm lên cánh tay hắn, tay kia đương nhiên không ở không, bóp nhẹ eo cô, nhưng cô vẫn không có dấu hiệu tỉnh ngủ, cầm lấy cầm cô hôn nhẹ lên môi cô, mắt cô mới lim dim mở ra

Cô giật mình trong phòng tối không nhìn rõ là ai, cô ngỡ là Khải Minh nên giờ tay tát hắn một cái rồi kêu

"Chát"

"A..."

"Đồ biến thái này!"

"Suýt..."

"Này thì đồ biến thái!"

Hắn bịt miệng cô lại, ôm chặt người cô không cho cô cử động, rồi hắn bậm môi cười một cái tươi rói, nhoen miệng đưa mấy cái răng trắng tinh, đôi môi hắn vẫn quyến rũ như ngày nào, cô nhìn thấy nụ cười hắn bỗng miệng mỉm cười nhưng nước mắt tuôn trào

"Hạo à! Nguyên à! Ông xã à! Em nhớ anh quá! Nhớ anh lắm! Nhớ lắm!"

Cô tuôn một tràng khiến hắn đứng hình

Ôm cô xoa xoa đầu hôn lên trán cô nhẹ nhàng

"Này! Từ từ thôi! Làm như sợ anh chạy mất ấy!"

Đôi mắt hắn nhìn chăm chăm vào cổ cô, môi mím mím lại, liếm nhẹ môi rồi tiến lại gần, hôn lên cổ cô hai tay đặt sau lưng cô đẩy nhẹ người cô về phía hắn

"Nhớ mùi hương của vợ quá!"

Cô ưỡng ngực rồi rời khỏi vòng tay của hắn

"Anh à! Trong đây là phòng bệnh của Khải Minh! Thế này thật sự không tiện làm chuyện này đâu!"

"Thằng nhãi đó à? Anh ném nó đi rồi!"

"Cái gì?"

Hắn hást hàm ra cửa rồi nói

"Năm ngoài kia!"

"Nhưng mà chỗ này thật sự không tiện lắm!"

Hắn lòn tay lên bóp ngực cô rồi thẩn thờ nói

"Anh có làm gì đâu!"

"A...cái anh này!"

Cô đánh phịch vào vai hắn rồi đỏ mặt quay đi chỗ khác

"Hay...mình...về nhà đi!"

Hắn cúi mặt vào lưng cô thì thầm

"Được thôi! Đêm nay anh chiều em! Tất cả đều nghe em! Cho em làm chủ! Thậm chí có thể cho em nằm trên!"

"Cái anh này! Anh hứa cho em nằm trên rồi đấy! Nuốt lời sữa tiếng chó!"

"Gâu Gâu!"

Hắn nhéo mũi cô

"Đừng nằm mơ! Tối nay cho em chết! Anh sẽ không tha cho em!"

Cạch cạch

Tiếng mở cửa vang lên, Khải Minh loạng choạng bước vào dụi mắt rồi nhìn xung quanh

Không thấy một bóng người, hắn gọi

"Như Hoa! Như Hoa em có ở đây không Như Hoa!"

Không ai trả lời, hắn liền thở dốc rồi ngã khụy xuống

Một bàn tay đưa ra đón lấy hắn nhẹ nhàng và trìu mến

Ông nội hắn bế hắn lên bước đi nhẹ nhàng đầy lãng mạn

Đặt hắn xuống giường, đắp chăn rồi vuốt tóc

"Ngủ ngon! Bé cưng của nội!"

"Moa..."

Vũ Hạo ép cô sát vào cánh cửa, đặt một cánh tay lên cửa sát gần lại với cô, bây giờ họ đang ở trong phòng của hai người

Cô ngước mắt lên chu chu mắt nhìn hắn

Hắn gõ đầu cô

"Sao vợ anh lùn thế?"

"Tại vì đã có anh cao rồi!"

"Vợ cao bao nhiêu?"

"1m58, còn anh?"

"1m76"

"Vậy ngang cầm này! Sao mà hôn?"

"Hmm dẫm lên chân!"

"Nhưng...sẽ đau chân!"

"Em nhẹ mà bà xã!"

"Nhưng sẽ không hôn được lâu! Được một chút thôi!"

Hắn mỉm cười trìu mến, cô cúi đầu thối mặt

"Bất tiện nhỉ?"

Hắn bế xốc cô lên rồi đặt lên giường

"Không hôn đứng được thì hôn nằm!"

Hắn như con dã thú hôn cô cuồng nhiệt, cô nằm ôm chặt lấy cổ hắn sờ tay lên khuôn ngực rắn chắc của hắn rồi thắm cảm thán

"Ngực Khải Minh tuổi gì?"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Thứ Bảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Chương 59

"Ngực Khải Minh tuổi gì?"

Hắn đang hôn cô thì bỗng dừng lại

"Bà xã?"

"Dạ!"

Cô tự nhiên lại thấy run run, không biết sao hắn lại nhìn cô bằng ánh mắt sắc lẹm đến như vậy

Hắn nhìn sâu vào đôi mắt cô rồi từ từ nói

"Đang nghĩ đến ai đấy?"

"À...dạ...em đâu có! Chẳng phải em đang nghĩ đến anh sao? Sao anh lại hỏi em như thế?"

Cô quay mặt đi chỗ khác tránh đi ánh mắt của hắn

Hắn cảm chiếc cằm của cô xoay lại phía hắn rồi thắm thì

"Thôi! Không hỏi nữa! Lại đây xem nào! Làm chuyện quan trọng thôi chứ quan tâm làm gì mấy chuyện đấy!"

"Coi nhé?"

Hắn bậm môi tình nghịch nhìn cô cười mà mị

Cô đắm vào vai hắn rồi cười khúc khích

"Cái đồ quỷ này! Coi hay không mà còn hỏi à?"

Hắn hôn lên cổ cô thì thắm bên tai cô

"Vậy vợ có cho anh coi không? Lời vợ là thánh chỉ rồi!"

Cô nhắm mắt lại, người bỗng cong lại

"Cho! Cho mà!"

"Được!"

Hắn kéo cái quai áo trên vai cô xuống, hôn nhẹ nhàng lên vai, tóc hắn cọ cọ vào cổ cô khiến cô nhột nhột, tóc hắn vừa thơm vừa mềm, cái mùi mà không có một người đàn ông nào cô từng gặp qua có được, một mùi đầy cuốn hút

"Anh chuẩn bị ăn thịt em đây!"

Bộ váy của cô bị quăng xuống đất, đồng hồ chỉ lên 12 giờ, cái đồng hồ lắc kêu beng beng beng, hắn vội ngẩng đầu lên rồi gát

"Con mẹ nó! Cái thằng Tiểu Hoan mất dạy này!"

Hắn cầm lấy bình hoa để trên bàn rồi quăng mạnh vào cái đồng hồ tạo nên một âm thanh ồm ồm

Cô nắm lấy cổ áo hắn rồi quật hắn xuống, leo lên bụng hắn ngồi, cúi người cởi cúc áo cho hắn rồi từ từ nói

"Mặc kệ nó đi!"

Cô khom người xuống ôm lấy cổ hần rồi hôn, phía sau bỗng có một giọng nói phát ra

"Ôi trời ơi! Cả thế giới ra đây mà xem! Ôi thần linh ơi lạy chúa con còn lứa tuổi học sinh!"

Tiểu Hoan chui ra từ cái đồng hồ cổ, đôi mắt hờn trách nhìn về phía Như Hoa

"Chuyện người ta nhờ chưa đâu vào đâu mà chị lại còn vui vẻ như thế à? Đúng là vô lương tâm vô trách nhiệm hết sức!"

Vương Nguyên đặt cô xuống giường rồi lạnh lùng bước đến nắm lấy chùm tóc của Tiểu Hoan lôi lên, hần bước ra mở cửa giờ chân sút vào đầu nó một phát rồi chửi

"Cút đi! Làm hỏng cuộc vui của bố mày à?"

Rồi hần đóng cửa lại, bước đi được vài bước thì bỗng hần khụy xuống ôm lấy trái tim trên ngực rồi nhăn nhó, tay chống lên sàn rồi khẽ kêu

"Chết tiệt, sao đau quá vậy?"

Hần giờ tay ra, móng tay hần dài ra, răng cũng dài ra thành một cặp răng nanh nhọn hoắt

Đôi mắt hần trở nên đỏ ngầu, dường như hần đã trở thành một con quỷ, hần cúi đầu xuống gầm gừ

Cô bước xuống giường mặc vội bộ đồ rồi từ từ tiến lại gần hần, đôi mắt trở nên lo lắng, tay giờ ra định chạm vào hần

"Vũ Hạo à! Không sao chứ? Có chuyện gì vậy anh!"

"Đừng động vào anh!"

Hần vùng dậy rồi gạt phắt đi cánh tay cô, mạnh tay nên khiến cô đau đớn, cô khụy xuống sàn rồi đau đớn hỏi

"Anh sao vậy?"

Hần đứng dậy chạy nhanh vào phòng tắm rồi đóng chặt cửa lại

"Như Hoa à! Đi đi Em! Nhanh lên! Anh chịu không nổi nữa rồi! Đi nhanh đi!"

"Có chuyện gì vậy? Làm ơn nói cho em biết đi mà! Hạo à!"

"Đi nhanh! Em ở lại đây anh sẽ không kìm chế được mà hút máu của em mất! Đi đi, càng xa càng tốt!"

Cô nhìn ra ngoài trời, hôm nay đúng ngày trăng tròn, hần sẽ trở thành như vậy, theo lời Tiểu Hoan thì ngày này hần sẽ thiếu hụt máu, cần phải hút máu, nếu không hần sẽ tự hút máu bản thân mình

"Em không sợ! Vũ Hạo à! Hay là...Anh hút máu em đi! Đừng đùa dọa bản thân mình nữa mà! Anh ra đây đi! Ra đi mà!"

Hần ngồi dựa vào cửa rồi ôm lấy ngực đau đớn

Vì lúc này tháo sợi chỉ đỏ ra làm đứt gân máu nên bây giờ hần thiếu máu trầm trọng, đau đớn khiến hần như không chịu nổi

Cô lấy dao ra, run run rạch lên cổ tay một đường dài, máu rơi xuống sàn tạch tạch

"Vũ Hạo à! Ra đây đi! Hút máu em đi! Em là vợ anh mà! Sao em nỡ để anh đau khổ như vậy chứ! Em không chịu nổi đâu!"

Máu từ từ chảy vào phòng tắm, hần ngửi thấy mùi máu rồi chột đau đớn mà vô đầu bứt tai, không thể chịu đựng được nữa, mùi máu khiến hần như phát điên!

Hần thần thờ mở cửa bước ra, đôi mắt đỏ vô hồn, nắm lấy cổ tay cô rồi cắn mạnh vào, hút máu cô khiến hần mất dần đi ý thức, hần ôm lấy cô vén tóc cô qua một bên rồi phập một phát cắn hai cây răng nanh nhọn vào cổ cô, máu cô bị hần hút ừng ực

Cô chỉ đau đớn bầu vú vào vạt áo hần rên nhẹ

"A...Vũ Hạo! Hút đi! Hút đi anh!"

Khi máu cô bị hút quá nhiều, mặt cô nhợt nhạt dần, đôi mắt lơ lơ nhắm chặt, đôi tay buông lơi giữa không trung

Bỗng hần bị một cánh tay lôi ngược lại về phía sau

"Chát..."

Hắn ăn một cái tát nảy lửa rồi mẹ hắn quát

"Cái thằng con ngỗ nghịch này! Con đã tỉnh chưa hả? Lại dám tháo sợi chỉ đỏ ra để bây giờ mất cả lí trí! Con muốn mẹ tức chết à?"

Hắn lơ đãng nhìn bà, tay quệt máu dính trên môi rồi khụy xuống, ông nội Khải Minh vội chạy đến đỡ hắn, bế hắn lên rồi nói

"Tôi sẽ đưa thiếu gia về!"

Bà gật đầu rồi quay sang nhìn Như Hoa, cô ngất xỉu nằm mê man, chắc chỉ còn nữa cái mạng

Cô lơ mơ gọi

"Vũ Hạo à! Vũ Hạo à!"

Bà đưa ánh mắt lạnh lùng nhìn cô

"Con trai tôi sao lại thích một cô gái ngốc nghếch như cô chứ? Thật không thể hiểu nổi!"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Thứ Bảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Chương 60

Bà bước lại gần phía cô, đôi tay thon dài giờ ra vuốt nhẹ gương mặt thanh tú của cô, miệng nhếch nhẹ

"Cũng có tí nhan sắc đấy chứ! Hèn chi lại làm cho Tiểu Hạo nhà mình đắm đuối, quên cả mẹ nó! Hừm..."

Bà bóp miệng cô rồi nhét vào một viên thuốc, đứng dậy rồi nói một câu trước khi rời đi

"Tôi không phải thương cô mà ra tay cứu vớt cô đâu, chỉ là sợ con trai tôi đau lòng thôi! Hazz cái thằng nhóc cứng đầu đó! Giống y đúc thằng cha của nó!"

Sáng sớm hôm sau cô chớp chớp mắt, dụi dụi, ánh sáng đã len lỏi vào phòng, bên ngoài đã nhộn nhịp, cảnh vật cũng tươi sáng hơn

Cô sực nhớ đến hắn ta liền chạy nhanh ra khỏi phòng, vừa mở cửa đã thấy một cái gì tròn tròn bay thẳng vào người cô, nó đập vào ngực cô khiến cô ngã nhào về phía sau, cô ôm nó trong tay rồi la lên một tiếng hoảng hốt

"A....."

Nó ngẩng đầu lên rồi cười hì hì

"Hi hi chào buổi sáng!"

"A...Tiểu Hoan này làm giật cả mình! Suýt thì vỡ tim rồi!"

"Ây da sao mà chết được! Vẫn chưa tìm được cốt tôi thì ai cho cô chết!"

"Nhắc đến cốt mới nhớ! Hình như hôm nay là ngày đào mộ của Tiểu Đào, Tiểu Hoan à nhân cơ hội này chị sẽ tìm luôn cốt cho em! Lần này là cơ hội tốt để danh chính ngôn thuận đào bới cái trường đó rồi! Tốt quá rồi!"

Cô cười tít mắt

Tiểu Hoan chép lười

"Hazz lâu như vậy mà chỉ tìm được một mảnh, không biết đến khi nào thì tìm được đủ đây?"

Rồi nó liếc qua cô

"Không hiểu sao tôi lại đi nhờ vả một cô gái vừa vô dụng vừa ngốc như cô nữa!"

Cô sờ sờ tay lên cổ bỗng dưng nhớ đến hắn, cô hỏi Tiểu Hoan

"Tiểu Hoan, chuyện hôm qua, Vũ Hạo..."

"Đi rồi! Mẹ hẳn đưa đi rồi! Cả ngày hôm qua tôi ngủ ở ngoài chỉ vì hấn đấy! Ước gì trẻ con vừa phải thôi chứ! Tưởng tôi là trái banh rồi mình là cầu thủ hay gì? Sút một phát đau gần xỉu, đồ ác ôn!"

Nó hờn trách rồi bủi môi trách cứ

Cô đập vào ngực thở dài

"Tốt rồi! Tốt rồi! Về với mẹ chắc chắn anh ấy sẽ không sao! Hazz! Tiểu Hoan bây giờ chị phải đến trường thôi, chắc chị Khải Mi và chồng đang ở đó để giám sát quá trình đào mộ, chị đến xem tìm xương cho em!"

Nó quay mặt đi nơi khác giận dỗi

"Đi đi! Đi đi! Nói nhiều quá trời!"

Cô chạy ra cửa thì nó hét lên

"Trời ơi chưa thay đồ!"

Cô ngó lại thì vẫn đang mặc một bộ đồ ngủ trên người, cô ngại ngùng rồi quay lại nói

"Quên mất! Hi hi"

"Định mặc đồ đó ra đường câu trai hay gì?"

"Trai đâu mà câu? Mặt mũi thế này ai mà thèm!"

"Trời trời! Tôi biết hết! Bọn con gái nói vậy thôi chứ đều ngược lại hết!"

"Thôi đi đây! Bai bai"

Cô chạy ra cửa, gấp gáp khiến cả đám gia nhân đứng đó nhìn

"Chẳng phải trường cho nghỉ học sao? Thiếu phu nhân đi đâu thế nhỉ?"

Cô một mạch chạy đến bên xe buýt, tay bấm bấm điện thoại gọi cho ai đó

"Alo chị ơi! 15 phút nữa em đến, chị ra đón em nhé!"

Khải Mi bên đầu dây trả lời

"Ok chị biết rồi! Sắp đến giờ quật mộ rồi! Em đến nhanh nhé!"

Cô đến nơi hốt hải chạy vào thì một đám cảnh sát bao vây xung quanh hiện trường cản cô lại

"Người không phận sự cấm vào!"

Họ nói lạnh lùng

Khải Mi đi ra cùng chồng, chồng cô dịu tay cô dẫn ra, cô nói

"Cô ấy là người của tôi, các anh thông cảm, cô ấy đến có việc!"

Bọn họ quay lại thấy vậy mở vòng vây rồi cho Như Hoa vào

Như Hoa bước vào đã thấy rất nhiều cảnh sát, bác sĩ khám nghiệm tử thi, pháp y đứng đó chờ sẵn thi hành nhiệm vụ, với cả mấy người công nhân đang đứng cầm xẻng, đợi cái máy xúc kia đập nát cái nhà vệ sinh rồi vào mà đào thôi

Nhưng cô vẫn thấy có cái gì thiếu thiếu ở đây

Khi có người hô to

"Đập đi!"

Cái máy cầu kia đứng đưa rồi bốp một phát đập bẽ bức tường nhà vệ sinh

Cô chạy ra hét to

"Dừng lại, nhanh lên!"

Khải Mi thắc mắc, hỏi cô

"Sao vậy Như Hoa?"

Như Hoa lúng túng run run

"Chị ơi! Thiếu thầy cúng rồi! Như vậy thất lễ lắm! Ít ra cũng phải xin phép quý thần chị ạ! Không là họ vật chết đó chị!"

Vừa nói xong cái cần câu đập vào bức tường kia kẹt lại trên tường, người điều khiển xe bỗng kéo mạnh cái cần rồi bọc mình

"Mắc ở đâu vậy trời?"

Rồi dùng động cơ mạnh một chút lòi lên, xe bỗng lật ngang ngã nhào, mọi người la hét ầm ỏi

Xe lật ngang một cái rầm thật khủng khiếp, bụi khói mịt mù, khi có người hét lên

"Mọi người cứu hộ!"

Một tốp người chạy đến đập cửa xe ra rồi cứu người lái xe

Họ tảng ra rồi mắt mở to trừng trừng

"Thưa...Thưa xếp...Thưa...."

Người được gọi là xếp bọc mình quát lớn về phía họ

"Có chuyện gì? Mạng người quan trọng tại sao lại còn dãi dòng không chịu lòi người ra?"

"Xếp ơi! Xếp lại xem đi ạ!"

Ông xếp bọc mình đẩy đám người ra rồi bước đến xem xét ông ấy bỗng tái mặt khi chứng kiến cảnh tượng trước mắt

Người lái xe đang hấp hối, trên cổ bị quấn một lọn tóc dài đen nhánh, lười lè ra dài ngoằn, máu mũi máu miệng máu tai chảy ra ròng ròng, mắt trợn ngược lên tay chân co quắp về phía sau y như không có xương, nhưng ông ta vẫn còn thở nặng nhọc phát ra âm thanh khi khi, nhưng tuyệt nhiên không một ai dám bước lại gần

Như Hoa hốt hoảng nhìn về phía đó, một cái bóng đen ngồi trên nóc xe, không phải Tiểu Đào, là...cô nữ sinh bị Tiểu Đào giết, cô ấy nhìn Như Hoa mỉm cười

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Thứ Bảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Chương 61

Cô ta, cô ta nhìn cô, tóc tai rũ rượi, trên đầu mái tóc do bị Tiểu Đào cắt mà trở thành không ngay ngắn, chỗ dài chỗ ngắn, lồm chồm rất khó coi, thật sự gương mặt kia đã bị rạch nát trông vô cùng khó coi, nát như thế thì còn gì là mặt mũi, thật ra nhìn thì chẳng nhận ra được, chỉ là trên người cô ta mặc bộ đồng phục trường, giống hết bộ đồ của cô đi học hằng ngày, nhìn thoáng ngang cô đã nhận ra, chỉ là...Sao cô ấy lại trở thành quỷ? Do uất ức vì bị Tiểu Đào sát hại, hay là vì một lí do gì khác?

Cô thấy người lái xe cầu kia đã bị tóc quấn sắp tắt thở rồi, cô tức tốc giật tay Khải Mi, hỏi gấp gấp

"Chị ơi! Chị thấy không? Ở bên đó! Trên...trên chiếc xe!"

Khải Mi ngơ ngác, hỏi lại cô

"Em nói cái gì cơ? Trên chiếc xe có gì?"

Cô không hiểu sao Khải Mi lại không thấy, cô chạy đến chỗ chiếc xe thì bị Khải Mi giữ lại, Khải Mi lắc đầu với cô

"Đề bọn đàn ông làm, em lại gần nguy hiểm lắm! Lỡ chiếc xe nó đè lên người em thì sao?"

Cô lúng túng nói

"Nhưng chị ơi! Con quỷ đó nó giết ông ta mất! Em phải lại xem đã!"

Cô bước lại gần thì bỗng Tiểu Đào chặn ngang đường cô, Tiểu Đào mặt lạnh nói

"Như Hoa đứng lại! Lại gần là nó bắt cô đấy! Nó đợi cho cô thể chỗ cho nó đấy!"

"Tiểu Đào! Cô ấy là do cô giết, bây giờ cô ấy lại đi giết người khác, vòng quanh bao giờ mới xong?"

Tiểu Đào mỉm cười lạnh lùng

"Cô ấy đáng chết! Không phải chỉ mình tôi giết cô ấy đâu! Có cả một đám quỷ giống như tôi đã ra tay! Và lại ẩn đường cô ta xấu, hôm ấy chúng tôi không giết kiểu gì thì ngày hôm ấy cũng chết, là chết không toàn thây!"

"Cái...Cái gì?"

"Khẩu nghiệp! Chính là khẩu nghiệp! Cái miệng tạo nên tai họa!"

Tiểu Đào quay lại nhìn con quỷ đang ngồi trên nóc xe kia găm gừ vài tiếng rồi trợn mắt lên nhìn nó

Nó liền co quắp mà bỏ chạy

Như Hoa vừa thối tim vừa ngạc nhiên

"Cô ta chạy rồi! Cô ta sợ cô sao Tiểu Đào?"

"Đúng! Khi sống họ sợ gì thì khi chết họ sợ đấy! Tôi giết chết cô ta, không sợ mới là lạ! Nhưng sợ thì ích gì? Tôi nghĩ sắp tới sẽ có nữ sinh khác thay thế chỗ của nó đó! Cô nên chuẩn bị tâm lý là vừa!"

Khi con quỷ kia chạy đi, tài xế xe cầu cũng được thả ra, ông ấy ho sặc sụa, rồi ngất đi, tóc trên cổ biến mất làm đám cảnh sát dụi mắt không hiểu chuyện gì đang xảy ra, hô hào nhau gọi xe cấp cứu rồi đưa ông ta đi bệnh viện, kêu gấp một người vào rồi bảo họ lái xe cầu chuẩn bị đập phá nhà vệ sinh tiếp

Nhưng tuyệt nhiên không một ai dám thay thế vị trí đó, chuyện xảy ra khiến ai cũng phát rùng mình, thà là mất việc chứ ai mà dám làm, chết chứ chả chơi

"Thôi thôi tôi không dám đâu! Cái xe đó chắc chắn là ma quỷ làm lật rồi, ai mà dám động đến chứ!"

Một đám người nhón nháo

Như Hoa nhìn Tiểu Đào, cô nói

"Chúng tôi thật sự muốn giúp đỡ cô đào xương cốt lên, cho gia đình cô biết về việc cô đã chết, và vì muốn tên ác nhân kia phải bị trừng trị bởi pháp luật! Cô hiểu không Tiểu Đào? Chúng tôi khó khăn lắm mới thuyết phục hiệu trưởng cho đào khu vực vệ sinh lên, tôi nghĩ..."

Tiểu Đào nói

"Không phải tôi không cho, ở đây không phải chỉ có mình tôi, có rất nhiều linh hồn và oan hồn đang phảng phất đâu đây! Tôi ở đây đã lâu, tôi muốn đi họ cũng không cho tôi đi! Tôi nghĩ cô nên mời một ông thầy cúng đến để xin phép cúng bái tử tế sẽ hay hơn, cứ tự động thờ như thể kiểu gì cũng bị vật chết!"

Như Hoa đã hiểu, cô nói y những lời ấy lại với Khải Mi, Khải Mi rút điện thoại ra bấm bấm rồi nói nói, gật gật, khoảng 15 phút sau thì có một chiếc taxi chạy đến, mở cửa bước ra là một thằng bé tầm 7 tuổi, nó đi một mình

Trên người mặc một bộ đồ thời trang, mang thêm một cái mắt kính đen, trông cực kỳ ngầu

Cô không tự chủ mà thốt lên

"Ồi swag..."

Thằng nhóc con hất hất mái tóc un đồ cut rồi hạ mắt kính xuống chép chép lưỡi lườm Khải Mi

"Chắc...gọi vào giờ này! Nắng quá! Cháy cả làn da baby của ta rồi!"

Khải Mi gương mặt có chút khó xử, giọng nài nỉ

"Tiểu Khang Khang à! Xem như lần này là lần cuối giúp cháu đi nhé! Cháu muốn đào một bộ hài cốt nhưng không được, ông giúp cháu đào được không?"

Thằng nhóc 7 tuổi được gọi là Tiểu Khang Khang kia nhăn mặt khó chịu, nó giơ tay ra rồi nói

"Có nước không?"

Khải Mi đưa nó một chai nước rồi nói

"Đây ạ!"

Nó mở chai nước ra tưới lên tay rồi đi rắc rắc vòng vòng, rắc đến đâu linh hồn hiện ra đến đó, bọn họ quỳ xuống giơ tay ra đón lấy mấy giọt nước giống như nhận được thứ gì quý giá, họ mừng rỡ

Như Hoa nãy giờ tròn mắt lên nhìn Khải Mi và đứa trẻ nói chuyện, thật không thể tin nổi

Như Hoa hỏi Khải Mi

"Chị à! Thằng nhóc đó là ai vậy? Sao chị lại kính nể như vậy?"

"Suýt...nói nhỏ thôi...là..."

Khải Mi định nói thì thằng nhóc quay phắt người lại một cái, lại cái giọng điệu hạ kính xuống rồi lườm nguyệt Khải Mi

"Nói xấu tui gì đó?"

Khải Mi nhăn mặt cười gượng

"Dạ...dạ không có gì ạ! Làm tiếp đi ạ"

"Hớ...nhờ vả mà còn nói xấu người ta!"

Nó phất phất tay rồi ra hiệu xong rồi

Khải Mi giật giật tay chồng

"Xong rồi ông xã! Bảo bọn họ đào được rồi!"

Ông xã Khải Mi vỗ vỗ tay bốp bốp rồi hô to cho bọn người kia chú ý

"Mọi người tập trung! Bây giờ ổn rồi! Tiếp tục công việc! Ai không làm cứ việc bỏ việc, tôi không ép! Ai làm tốt tôi sẽ thưởng! Mọi chuyện ổn rồi, tôi sẽ đền bù nếu có chuyện gì bất trắc xảy ra"

Mọi người nhón nháo rồi cũng bắt tay vào việc

Cái cầu xe vừa đập vào bức tường đã nghe một cái rầm, bức tường đổ ngã, mọi người bu vào đập phá mấy mảnh tường vụn, người thì đào đất

Thằng nhóc đứng hiên ngang, chống hai tay lên hông rồi giọng ra lệnh

"Đào bên kia!"

Đám người ngẩn lên vẻ mặt giống như cả đám người trung niên mà lại nghe theo hiệu lệnh một thằng nhóc mặt búng ra sữa

Chồng Khải Mi lên tiếng

"Nghe theo lời Tiểu Khang Khang đi!"

Cả đám lại cúi đầu hi hục đào tiếp

"Bên kia! Đúng rồi! Sâu một tí! Sắp đến rồi!"

Như Hoa há hốc mồm, trời ơi một thằng nhóc mà cứ như một người lớn, vẻ mặt nghiêm nghị, lời nói và hành động ngẫu vô cùng

Nó biết Như Hoa nhìn nó, nó quay lại hạ cái kính râm cuống nháy mắt với cô một cái! Thật gọi cảm, thật hảo soái

Cô giật mình, tim đập thình thịch, nó vuốt vuốt tóc nhếch mép cười đẹp trai

"Chào em! Anh tên Khang Khang! Em tên gì?"

"Ồi mẹ ơi!"

Cô ôm tim ngồi thộp xuống nệm cặp má phính của nó rồi hôn chụt chụt

"Ồi chào! Từ từ đã, anh biết là anh đẹp trai rồi! Hazz đẹp trai cũng khổ!"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Thứ Bảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Chương 62

"Đẹp trai quá cũng khổ!"

Cô giống như bị tát một cái, cô đỏ mặt nhìn nó, giờ tay búng lên trán nó một cái rồi nói

"Tự luyến vừa vừa thôi!"

Nó không quan tâm, giờ bàn tay nhỏ như búp sen lên vuốt vuốt mặt cô đôi mắt đa tình nói nhỏ nhẹ

"Này cô gái xinh đẹp ơi! Em có bằng lòng làm bạn gái của tôi không? Baby?"

"E???"

Cô mồm chữ o mắt chữ i môi giật giật

"Nhóc à! Rất tiếc nhưng chị có chồng rồi! Em rất đẹp trai nhưng chị thành thật rất là tiếc đó! E hèm rất tiếc nha!"

Nó đưa ánh mắt lạnh lùng nhìn cô, vẻ mặt không hài lòng

"Chồng á? Là thằng nào mà ngon vậy? Mà thôi tôi không quan tâm đâu! Chỉ cần em đồng ý thôi! Người đẹp à!"

"Hmm vậy em có hàng dài như chồng chị không mà đòi hỏi?"

Nó nắm chiếc cằm cô kéo mạnh về phía nó nói với giọng quyến rũ

"Không! Nhưng ngoài cái đó ra em muốn gì anh cũng cho! Nhé! Nhà anh giàu lắm!"

Cô xoa xoa cằm rồi giả vờ suy nghĩ

"Hmm? Hàng dài là quan trọng nhất, thứ khác có hay không không quan trọng!"

Nó nghiêng mấy cây răng sữa mới nhú rồi lờn lờn nhìn cô

"Nói đi! Em muốn dài bao nhiêu?"

Cô giờ tay ra rồi đo đo ước lượng

"Khoảng 1 gang tay...tầm 18cm, hmm 30 phút là okê!"

Nó phớt tay đây cô ra

"Thôi đi! Tôi thấy cô cũng không xinh đẹp gì mấy! Tôi không thèm! Chứ cớ tôi đi چرا gái thì ai mà không đồ? Cô đúng là không có mắt nhìn người! Tôi không chấp!"

Cô che miệng cố nhịn cười, nói chuyện với ông cụ non này thú vị thật đó

"Tiểu Khang Khang..."

"Khỏi kêu! Đồ con gái tầm thường! Sống chỉ vì chym nam nhân thôi à? Tầm thường..."

"Tôi không quan tâm đến cô nữa! Tôi đẹp trai thế này cơ mà!"

Nó đứng vuốt vuốt tóc rồi chỉnh sửa lại cái kính mắt, tỏ vẻ cool ngầu tiếp dù rằng rất quê độ trước cô

Cô đứng lên thái độ trở về vẻ nghiêm túc nói chuyện với Khải Mi

"Chị à! Lúc này Tiểu Đào có đến đây!"

"Cô ấy nói gì?"

"Chuyện là...ở đây có rất nhiều vong, trong đó có một cô gái đã thành quỷ! Cô gái đó là học sinh trước kia đã bị Tiểu Đào sát hại! Em sợ nó sẽ quay lại đây! Hay chị và chồng về đi ạ! Em thấy đề em ở lại đây là được rồi! Anh chị nên trở về nhà đi! Chị đang mang thai em thấy rất nguy hiểm

Khải Mi giờ đồng hồ lên đã hơn 11 giờ trưa sắp đến 12 giờ thì là giờ không tốt, cô giật giật tay chồng

"Ông xã! Chúng ta về trước! Công việc để lại cho Như Hoa và công nhân giải quyết được rồi!"

Chồng cô tưởng cô mệt nên cũng đồng ý, gật đầu chào Như Hoa rồi dẫn Khải Mi và Khang Khang ra xe

Tiểu Đào từ đâu lù lù đứng phía sau Như Hoa giờ bàn tay xương xẩu vỗ vai cô làm cô giật bắn mình

"Như Hoa"

"A...ôi trời cô làm tôi giật mình"

"Như Hoa! A..."

"Có chuyện gì vậy?"

Tiểu Đào cúi đầu ôm chân la lên đau đớn

Lúc ấy một công nhân la lên

"Đào thấy rồi! Đào thấy rồi!"

Một công nhân khác lên tiếng

"Ây da cẩn thận chút đi chứ! Cái xeng ông đào ngay xương người ta rồi kìa, kìa kìa! Ôi thôi rồi đắc tội với người côi âm rồi!"

Như Hoa chạy lại thì thấy cái xeng đang cắm vào xương đùi của Tiểu Đào, vì thế mà cô ấy mới bảo là đau, xương cốt là sợi dây kết nối với linh hồn, xương thấm nước thì linh hồn lạnh, xương bị thiêu thì linh hồn nóng...Xương gãy thì trở nên đau đớn

Như Hoa thấy đám công nhân cầu thả nên mới gắt lên

"Các người cẩn thận chút đi chứ! Các người biết người ở dưới kia là người thân của tôi không?"

Đám người run lên bần bật, gật đầu lia lịa

"Dạ vâng! Chúng tôi xin lỗi ạ!"

30 phút sau họ bê lên một khối bê tông dài, tựa như một xác ướp bên Ai Cập, nó thon dài, họ đặt trên tấm vải đỏ

Có người ngao ngán lắc đầu

"Sao lại bị đổ bê tông rồi chôn thế này? Tàn nhẫn quá!"

Họ quay sang nhìn Như Hoa rồi dò hỏi

"Cô à! Muốn lấy cốt ra bắt buộc phải đập lóp bê tông dày này ra! Không biết ý cô như thế nào?"

Cô nhìn xuống bộ hài cốt kia nước mắt không ngừng tuôn trào, cô quỳ xuống khóc ngất

Tại sao họ lại đối xử với một cô gái như vậy? Một lũ không có tính người, vô nhân đạo

Tiểu Đào ánh mắt buồn bã nhìn vào thân thể mình, nó đã teo héo theo thời gian, đã 10 năm rồi, nó mục rữa, chỉ trơ trọi lại bộ xương, và mớ tóc còn dính lại

"Như Hoa à!"

"Cô kêu đám người đó đập bê tông ra đi!"

Cô chùi nước mắt nói giọng lạnh lùng

"Đập bê tông ra!"

Họ nghe vậy bắt tay vào đập khối bê tông ra, một nhát búa đập vào Tiểu Đào đau đớn gào thét, đau khổ hơn cả cái chết

Như Hoa cung tay lại cắn răng chịu đựng nhìn Tiểu Đào gào thét, cô nuốt nước mắt

"Tiểu Đào à...!"

Cả đám người ngược mặt lên nói với Như Hoa

"Cô Như Hoa, bộ hài cốt này không có hai bàn chân"

Như Hoa bắt giắc nhìn xuống chân Tiểu Đào

Quả thật Tiểu Đào không có hai bàn chân

Dạo này ít sao quá mọi người ạ!:(cháu đã rachap siêng hơn rồi mà

Bạn đang đọc truyện *Có Dâu Thứ Bảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63

Như Hoa chỉ tay xuống chân Tiểu Đào lắp bắp

"Chân...Chân của cô"

Tiểu Đào không có hai bàn chân, người cô ta lơ lửng trên không trung

Tiểu Đào biết Như Hoa nói đến cái gì, cô cúi đầu không buồn nhìn gương mặt buồn bã nói với Như Hoa vẫn còn đang há hốc mồm vì thấy cảnh tượng này

"Cô bất ngờ sao? Nếu tôi nói chính người đàn ông tôi yêu thương nhất đã gây ra thì cô nghĩ gì?"

"Hắn ta...Hắn ta sao lại tàn ác như thế?"

Tiểu Đào cười một cách chua chát, nước mắt cô bỗng rơi xuống, tay xoa xoa bụng

"Hôm ấy...tôi thấy hắn và lũ bạn hắn nhậu nhẹt rồi chơi đá phê đến quên cả trời đất, tôi đã bỏ trốn! Hắn đã phát hiện ra lúc tôi đang ở lưng chừng dốc núi, vì phê đá nên hắn bắt được tôi thì đánh tôi rất nhiều, hắn còn dùng sức mà đập vào bụng tôi!"

Tiểu Đào kể đến đây thì bỗng nghẹn ngào, nước mắt rơi lã chã

Như Hoa đưa ánh mắt thương cảm nhìn cô, giơ tay ra vỗ về lưng cô an ủi

"Tiểu Đào à! Cô đừng khóc mà!"

"Hắn ta...Hắn ta cắt tóc tôi, còn dọa tôi nếu còn dám bỏ trốn sẽ chặt chân tôi! Đến tới bụng tôi rất đau! Tôi sợ em bé trong bụng tôi sẽ gặp chuyện, tôi sợ lắm, tôi bắt đầu chảy máu, tôi thấy không ổn nên mới liều mạng mà chạy, tôi đã dùng răng để cắn đứt sợi dây cột trên chân, hắn và đồng bọn đã ngủ rồi!"

"...Tôi đã chạy ra đến đường lớn, tôi gặp một chiếc xe hơi chạy nhanh trên đường, tôi đã chạy ra liều mạng mà chặn đầu xe, tôi chỉ sợ chiếc xe này mà đi rồi thì tôi sẽ không còn cơ hội nữa, và đúng lúc họ dừng lại, tôi mừng đến chết đi sống lại, tôi đã ôm lấy trái tim rồi cảm ơn ông, ít nhất còn chừa lại một con đường sống cho tôi!"

"Tôi đã thật sự bất ngờ khi người bước ra từ trên xe chính là Ba Mẹ và em gái hắn!"

Tôi đã quỳ xuống cầu xin họ, tôi nghĩ những việc hắn làm chắc chắn họ không biết, tôi nghĩ nếu họ biết thì chắc chắn họ đến đây là để tìm tôi, ít ra tôi cũng gây thù oán gì với họ, nhưng tôi sai rồi!"

Khi họ lạnh lùng nhìn tôi và nói

"Sao thằng Hải lại để chó xổng chuồng thế kia?"

"Họ...là những người đã bắt tôi lại, họ sợ tôi chạy thoát sẽ gây bất lợi cho con trai họ, sợ tôi báo cảnh sát, sợ tôi khiến con trai họ ngồi tù! Bỏ mặc cả đứa trẻ trong bụng tôi!"

"Họ là người đã xúi giục con trai họ chặt chân tôi!"

"Bà ấy thốt lên chặt chân nó xem nó còn dám bỏ trốn nữa không?"

"Lúc ấy tôi không khóc, tôi không hiểu vì sao tôi lại cười tôi cười vì cuộc đời này quá bạc bẽo với tôi rồi! giờ thì tôi đã biết sự tàn ác kia hẳn được di truyền từ ai rồi! Cả nhà hẳn đều là ác quỷ, đều thực sự đáng chết!"

"Cô có biết...con nhỏ mà tôi giết chết ở nhà vệ sinh là ai không?"

Tiểu Đào cuối mặt cười một cách quái dị rồi thét vào mặt Như Hoa

"Là em gái của hắn! Là con nhỏ đã cắt tóc tôi! Lúc ấy nó chỉ mới 10 tuổi! Tôi chỉ mới 17 thôi! Nhưng tâm hồn nó đã là một con quỷ!"

"Bây giờ nó lớn rồi! Tôi cũng trả thù xong rồi!"

"Còn ba mẹ hắn! Họ đã lường trước được tôi sẽ trả thù! Họ đem hai bàn chân của tôi về, ngâm chung với rắn rết để không bị phân hủy, mỗi khi tôi đến nhà họ, họ sẽ lấy chân tôi ra để đánh, khiến tôi đau đớn, không thể vào nhà được!"

"Tôi đã chịu đựng như thế, còn họ, 10 năm rồi họ sống vui vẻ hạnh phúc! Hỏi thử công bằng ở đâu?"

Như Hoa tim đập loạn thổ gấp nói với Tiểu Đào

"Cô đừng như vậy mà!"

Bỗng phía sau mọi người la lên

"Hình như là có thêm một mảnh xương người này! Xương nhỏ như trẻ con ý nhỉ?"

Mọi người cầm lên một khúc xương dài dài nhỏ nhỏ rồi thốc mắt

Như Hoa mở túi ra, viên đá nhỏ Tiểu Hoan đưa cô bây giờ đã phát sáng, sáng lấp lánh, cô chột vui vui trong lòng miệng cười cười nói khẽ

"Tiểu Hoan à! Là Tiểu Hoan!"

Cô vội chạy lại xin họ được đem khúc xương ấy về, và nhờ họ giữ bí mật

Bạn đang đọc truyện *Có Dâu Thứ Bảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64

Hôm ấy cảnh sát đến nhà Tiểu Đào, ba mẹ cô ấy đã ra với ánh mắt ngỡ ngàng, cảnh sát cho họ biết Tiểu Đào đã chết, và xét nghiệm ADN chứng minh bộ xương kia là của cô, bảo gia đình đừng đi phát tờ rơi tìm con nữa, và...chia buồn cùng họ, người mẹ già khổ kia không khóc khi biết tin, chỉ nhẹ nhàng vén tấm khăn che bộ xương ra xem, rất nhẹ nhàng, bà ấy nói nhỏ nhẹ

"Con gái à! Về nhà rồi à? Không sao rồi! Đây là nhà của chúng ta!"

Bao năm qua bà ấy đã khóc hết nước mắt rồi! Và tự thâm tâm bà đã chấp nhận sự thật này từ lâu, bà vẫn còn phát tờ rơi chỉ là muốn lừa dối bản thân mình, mong đợi một tia hi vọng cuối cùng rằng con gái mình vẫn còn sống, nhưng sự thật mãi mãi là sự thật, gặp được xác con xem như ông trời đã nghe được lòng bà rồi! Trước khi chết thấy được xác con

Như Hoa đứng từ phía xa xa nhìn về hướng ấy, Tiểu Đào đứng cạnh bên, Như Hoa xoay qua nói với cô

"Vào nhà đi! Tôi quay lại! Thăm ba mẹ cô đi! Tôi phải về nhà gấp!"

Tiểu Đào cúi đầu cảm ơn cô, còn cô ôm cái túi đựng khúc xương Tiểu Hoan hí hửng trở về! Chắc chắn Tiểu Hoan sẽ rất vui

Cô ngồi ở trạm xe buýt, giờ tay ra xem đồng hồ, đã hơn 18 giờ rồi

Xe buýt từ từ lăn bánh đến trạm, cô định lên thì bỗng một ánh mắt đen òm sắc lạnh từ trong xe buýt nhìn ra, cô bỗng dừng chân lại, nhìn kĩ hơn thì chắc chắn nó là ma rồi, là ma quá giang

Ma quá giang thường thì không hại người nhiều, chỉ là những người bị tai nạn giao thông dọc đường, người nhà không gọi hồn về nên đi lang thang khắp nơi quá giang mong sẽ về được nhà, nhưng thường là không biết đường về, chỉ lang thang quá giang người này người kia để đi

Thường họ sẽ chặn xe để quá giang, nhưng thường chỗ họ nói cần đến đều là nghĩa địa nơi họ chôn, hoặc là nói địa chỉ nhà, nhưng nửa đường thì họ biến mất, khiến tài xế một phen hú vía, lần khác họ lại đứng ngay đoạn đường đó để quá giang một người khác, cứ lặp đi lặp lại nhưng vô ích, họ sẽ không bao giờ về được nhà.

Ánh mắt đó nhìn cô trùng trùng, cô lạnh sống lưng biết là chuyến xe này tuyệt đối không đi được rồi!

Cô nhìn lên xe thì chỉ còn một chỗ, là chỗ cô gái kia ngồi, đôi mắt đen kia giống như đang đe dọa cô, cô đứng thần thờ

Tài xế xe buýt thấy cô thờ người ra không chịu lên xe thì bực tức quát

"Không đi hay sao mà ngẩn ngơ cái gì vậy?"

Ông ta quay lại chỉ vào chỗ con ma ngồi rồi nói

"Còn một chỗ kia! Không thấy sao?"

Cô ực một cái rồi xua tay

"Không ạ! Chuyến xe này không phải chuyến xe cháu đợi! Cháu xin lỗi chú ạ!"

Cô bước lùi rồi ngồi xuống ghế

Cô lẩm bầm

"Lên xe ngồi vào chỗ của nó để nó đẩy xuống chết hay sao? Minh đâu có ngu!"

Cô nhìn ra đường rồi thở dài

"Hzz chuyến xe buýt cuối cùng rồi! Chắc phải đi bộ về thôi!"

Nghĩ thế cô đành phải ủ não mà đi về, nhưng bù lại cô thật sự rất vui, vì cô biết Tiểu Hoan chắc vui lắm

Cô vừa bước đi vừa nghĩ đến cái nghĩa địa mà lát nữa cô sẽ phải đi qua, nghĩ đến là thấy run người, khu ấy vắng vẻ, lại tụ tập hút chích nhiều, sau 20 giờ thì hiu hắt hẳn, chẳng ai dám bén mảng ra đường

Cô mà không đi nhanh thì chắc là khuya mới về tới nhà

Cô chạy hết sức mong sẽ về nhà sớm, nhưng đến nghĩa địa lại không chạy nổi nữa, hai chân run run, không thể chạy chỉ có thể thở gấp gấp ngồi thộp xuống

"Trời ơi mệt quá!"

Cô quệt mồ hôi rồi ngược mắt lên nhìn xung quanh, khói hương nghi ngút, có vài ngôi mộ mới, khói hương còn nguyên, trong một góc cây cô nghe vang vọng ra tiếng khóc thúc thít, cô không muốn tò mò nhưng không thể không tiến lại gần, vì hình như tiếng khóc nằm ở giữa đường

Không thể không đi qua, cô run run đi từ từ, lát sau thấy một bóng người mặc bộ đồ trắng tóc xòa dài ngồi thộp dưới đường khóc, cô chấp tay niệm phật, nắm ngón tay cái vào lòng bàn tay rồi đi, như vậy ma không thể dẫn cô đi được, vì chúng nó chỉ có thể nắm lấy ngón tay cái dẫn đi thôi!

Lại một chút nữa là đến chỗ cô gái kia rồi, một bước rồi một bước, rồi một bước, đã sát cạnh rồi, cô ấy vẫn ngồi khóc, lúc Như Hoa tiến lại gần thì cô ấy không khóc nữa, không khí bỗng dưng im lặng khiến cô cảm thấy có gì đó thật sự nguy hiểm, cái cảm giác lạnh xương sống này thật sự là khó tả

Không biết có nên đi tiếp hay không, hay quay lại, chứ đứng yên thì chắc không xong rồi

Cô toát mồ hôi, tim đập thình thịch, cô ta vẫn im lặng, thà rằng cô ta cứ khóc đi còn đỡ sợ chứ khóc rồi lại nín thở này thật sự đáng sợ

Cô liều mạng bước đi thêm một bước, bỗng cô run run, tự dưng cô ta lại cười khúc khích

"Hi hi hi"

Giọng cười thích thú làm cô như muốn ngất tại chỗ, cô ta từ từ ngẩng mặt lên, miệng nhếch lên cười nhưng đôi mắt đen òm sâu quăm làm cô giật bắn người, ôi cô ta là người ngồi trên xe buýt lúc này đây mà! Cô ta....

Một nụ cười rạch ngang mặt, máu trào ra ọc ọc, đầu tóc rối bù, hai tay máu chảy rất nhiều

Chân cô ta đã gãy hẳn, co cúp lại như không có xương, xương sống hình như bị gãy rồi! Lưng cũng bị cụp, cô ta từ từ bò lại phía Như Hoa, miệng cười hí hí, trông thật sự hãi vô cùng, trời ơi là trời chân cô cứng đờ không đi nổi nữa rồi, chắc cô chết mất

Cô ta giờ tay ra, bàn tay còn vòn vẹn 3 ngón máu me bê bết, Như Hoa lúc này mới chạy được co chân chạy ngược về hướng ngược lại, chạy mãi thì đến một con đường lớn, cô thở gấp rồi quay đầu lại nhìn không thấy nó đuổi theo

Cô mệt chết, thở không ra hơi, ngẩng đầu lên thì ôi trời đất ơi, nó ngồi giữa đường vẫy tay và cười với cô

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Thứ Bảy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65

Cô ta...cô ta giống như không đi được, chỉ thấy cô ta ngồi thoi, mà tướng ngồi thộp xuống trông thật sự rất ghê, hai tay còn phe phẩy, đầu lắc lắc ngán ngán, mắt cứ lơ lơ mà miệng cười suốt, trông thật sự hãi hùng, Như Hoa từ từ lùi về phía sau, mồ hôi rịn ra, trên tay ôm chặt lấy cái ba lô không chịu buông tay, nó từ từ lệch đến phía cô, va chạm vào mặt đường kêu lạo xạo, Như Hoa biết bây giờ cô đã bị con ma này tóm, tuy nó què nhưng bản chất thật sự rất nhanh, cô có chạy tuyệt đối sẽ không thoát được, nhưng bây giờ thì hết cách rồi, không chạy cũng chết, chạy cũng chết, thôi thì liều với nó một lần xem sao

Cô quay đầu chạy, dù rằng đã rất mệt, rất đuối, biết là phía sau có một thứ kinh tởm đuổi theo, cô một hồn ma què quặt đuổi theo một cô gái

Cô chạy đến một gốc cây, cô chống tay lên thân cây thở gấp gấp, mệt mỏi như sắp đứt hơi đến nơi, cô cảm thấy có gì đó lạ lạ, không khí im lặng hẳn đi, cô ngoái lại phía sau nhìn nhìn xem nó đã đuổi đến nơi chưa, đưa tay quệt mồ hôi, cô tự trấn an bản thân

"Tốt rồi! Thoát rồi!"

Cô quay lại, thì ôi trời đất ơi

Nó du trên thân cây nhòm người qua đưa khuôn mặt máu me nhếch nhác la lên

"Aha ha ha"

Rồi nó giờ tay ra túm lấy tóc cô rồi cắn vào đầu cô, răng dài và nhọn, cắm sâu vào da đầu cô làm cô đau điên, cô cố vùng vẫy, cô quăng nó xuống, nhưng ngược lại nó leo lên vai cô ngồi, hai chân nó lỏng thòng xuống trước mặt cô

Lúc này cô mới thật sự nhìn rõ, hai chân cô ta nát ngầu, y như rằng thịt xay ra, máu me be bét, trông buồn nôn vô cùng, có lẽ cô ta bị tai nạn giao thông chết chẳng, cô nắm bắt được tâm lý nên hét lên

"Đừng hại tôi! Tôi sẽ đưa cô về nhà"

Bỗng dưng cô ta dừng lại, phía trước Như Hoa bỗng dưng một ánh đèn xe hơi rọi vào mặt cô, người đó bóp kèn inh ỏi vì cô đang đứng giữa đường, cô che mắt vì chói

Tiểu Đào từ đầu lù lù xuất hiện, cô ấy vỗ vai Như Hoa rồi nói giọng lạnh lùng

"Cô lên xe hán đi! Hán chính là kẻ sát nhân đã giết hại tôi! Từ Hải, cô hãy tìm cách về nhà hán, chắc chắn cô sẽ tìm được bằng chứng để đưa hán vào tù, đi đi!"

"Còn cô gái này?"

Như Hoa chỉ tay vào cô gái ngồi dưới đất rồi hỏi

Tiểu Đào liếc mắt một cái rồi nói

"Đề tôi xử lý, tôi sẽ đưa cô đi về nhà! Cô cứ lên xe hán, chắc chắn hán sẽ thích cô, hán thường thích con gái tóc dài, hán háo sắc lắm! Dù sao tôi cũng không thể đi cùng cô được! Trên người hán có đeo một lá bùa, tôi không cách nào lại cho được! Cô cẩn thận hán sàm sỡ cô đấy!"

"Được!"

Như Hoa quay lại nhìn người con trai đang tiến lại gần cô, hấn cao ráo, ăn mặc hợp thời trang, gương mặt không tẻ, có thể gọi là đẹp trai, nhưng đẹp hơn nữa tâm hồn lại là ác quỷ thì ích lợi gì? Thua xa Vũ Hạo, nói thẳng ra là không bằng một sợi tóc của chồng mình

Như Hoa giả vờ ngã xuống, khó khăn để đứng dậy, hấn ta nhìn cô, bỗng mỉm cười gian xảo, miệng lẩm bẩm

"Ồi chào, nhan sắc cũng không tẻ, hình như là cừu non thì phải? Đêm nay sẽ vui đây!"

Hấn giả vờ hỏi thăm cô rồi nhẹ nhàng quan tâm

"Em không sao chứ?"

"Ồi cái chân em! Đau chết đi được!"

"Em...bị gì vậy? Sao đầu chảy máu thế kia?"

"Em...à...Em gặp cướp..."

"Lên xe anh chở về! Nhà em ở đâu vậy?"

"Em không có nhà! Em từ dưới quê lên anh ạ!"

Hấn mừng hóm, vậy là cừu non thật rồi, đúng loại con gái hấn thích

Hấn vờ hỏi

"Vậy...Em sẽ ở đâu? Bây giờ khuya rồi! Em không ngại thì về nhà anh ngủ một đêm?"

Cô vờ như sợ sệt, cô hỏi nhỏ

"Được không ạ? Em sợ mẹ anh sẽ không đồng ý đâu!"

Hấn vỗ ngực uy nghi

"Không cần để ý đến họ! Anh muốn làm gì thì làm, trước sau gì nhà đó cũng là của anh!"

Hấn vừa đi vừa nhếch mép cười, hấn đâu biết phía sau cô đang nhìn hấn cười đều

"Đúng là một thằng vừa ngu vừa tỏ vẻ nguy hiểm! Đáng buồn cười!"

Cô lên xe hấn ngồi, tay ôm chặt lấy cái ba lô, hấn nhìn rồi hỏi

"Cái gì trong đấy vậy?"

"À thì! Đồ của em, em từ dưới quê lên mà! Anh quên rồi sao?"

"À ừ! Chắc ít đồ nhỉ? Ba lô nhỏ mà?"

"Dạ! Em đâu có tiền mà mua nhiều đồ!"

"Vậy...Hôm nào anh chở đi mua đồ mới! Được không? Đừng ngại!"

"Dạ...dạ..."

Hấn xoay vô lăng đạp ga miệng cười thích chí, lừa được một con thỏ non rồi, thích thật

Cô thầm cười, thấy hấn vui cười cô thầm mỉa mai

"Thằng ngu, mấy tuổi gì qua được chồng tao! Đêm nay tao sẽ cho mày biết, mày sẽ phải trả giá những gì mày đã làm!"

Xe đến cửa nhà, cô nhìn vào bên trong, thật sự ngôi nhà này âm khí rất nặng nề, cô có thể nghe thấy tiếng la hét rên rĩ phát ra, giống như là nhà tù của các vong linh vậy, giống như đang bị tra tấn, tiếng rên thảm thiết

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Thứ Bảy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66

Cô thầm nghĩ không lẽ nào nhà này nuôi ngải hay sao?

Hắn thấy cô nhìn vào nhà với ánh mắt ngần ngại khó hiểu, hắn thầm cười nghĩ rằng cô gái này chắc chắn nhìn nhà hắn mà mê mệt rồi, nhà cao cửa rộng sao mà không mê cho được

Hắn lay lay người cô hỏi

"Sao vậy?"

Cô giật mình trả lời

"À à không sao! Nhà nhà anh to quá!"

Hắn cúi đầu mỉm cười, đúng như hắn nghĩ, cô gái này vì sự giàu có của hắn mà mê mệt đây mà

Hắn xuống xe, mở cửa gọi cô

"Xuống đi Em!"

"Dạ!"

Cô bước xuống xe nhìn một vòng, ngôi nhà này thật sự lạnh, lạnh lẽo như một cái nghĩa địa thật sự, cô rung mình rồi xoa xoa hai bàn tay

Khi đến cửa cô đã thấy một người phụ nữ trung niên bước ra, bà ta nhìn cô ánh mắt đăm đăm lạnh lùng hỏi hắn

"Ai?"

"Mẹ! Đây là bạn con!"

"Đuổi đi!"

Hắn bắt ngờ hỏi

"Tại sao?"

"Đuổi đi mau!"

Cô giả vờ ngây thơ sợ hãi rồi run rẩy hỏi hắn

"Chẳng phải anh nói nhà này anh muốn làm gì thì làm sao? Anh..."

Hắn đã nói ra miệng, bây giờ lại như thế này, mặt mặt quá, hắn mới gất lên

"Đây là bạn con, con dẫn về nhà không được sao?"

"Con..."

Bà tức giận không nói nên lời, chỉ tay vào mặt hắn

"Mẹ nói rồi, không là không! Con biết gì về cô ta, mẹ thấy nó không đơn giản như con nghĩ đâu!"

Tự nhiên bà ấy liếc nhìn cô rồi nhìn vào cái ba lô trên tay cô nói

"Cái thứ trên tay nó cầm là thứ không sạch sẽ, con hãy nghe lời mẹ đi! Đuổi nó đi càng nhanh càng tốt!"

Như Hoa thấy thế liền giấu cái ba lô đi

"Thôi, em đi khỏi đây cũng được! Em tưởng anh giỏi lắm, ai ngờ lại thành ra thế này, biết vậy khỏi lên xe!"

Hắn bị nói như vậy mặt tím tái, tức giận sắp phát điên, hắn nắm chặt tay cô lôi vào nhà, mặc dù mẹ hắn kêu inh ỏi phía sau

"Từ Hải! Từ Hải! Con đứng lại cho mẹ! Đứng lại!"

Bà ta tức giận chạy theo, nhưng hấn đã lôi cô vào phòng khóa chặt cửa lại, bà đập cửa rầm rầm ở ngoài

Hấn quay lại nhìn cô

"Em cứ việc yên tâm ở đây không ai bắt nạt được em"

Cô vờ như cảm động tay chùi chùi nước mắt, chạy đến ôm hấn

Hấn thích chí không ngờ cô dễ dụ như vậy

Hấn nói

"Nếu làm người của anh em muốn gì cũng được!"

"Nhưng mà"

"Đừng sợ! Anh là người tốt!"

"Vâng anh!"

Vũ Hạo đứng trong góc với ông nội Khải Minh, ánh mắt sắc lẹm nhìn Từ Hải

"Người tốt? Tốt làm hà mậy?"

Ông nội Khải Minh từ từ lau mồ hôi

Thiếu gia ít khi điềm tĩnh như thế này, muốn gì là làm luôn, nãy giờ thấy thiếu phu nhân ôm ấp trai mà vẫn bình tĩnh như vậy, chắc chắn sắp có sóng ngầm rồi, không biết khi nào mới có sóng thần đây?

Ông run run hỏi

"Thiếu...Thiếu gia, sao thiếu gia không ra?"

"Từ...Từ...cho cô ấy ôm trai đẹp lát đi!"

Hấn nghiêng răng làm ông ấy suýt xỉu

"Cho...cho Thiếu...Thiếu phu nhân ôm trai đẹp? Ok fine..."

Vũ Hạo bậm môi, đôi mắt như rực lửa, anh biết cô là vì muốn giúp đỡ người khác, nhưng cô là vợ anh, anh không ghen mới là chuyện lạ

Hấn nhếch mép cười, cúi đầu, hai tay bỏ túi quần nói nhỏ

"Vợ yêu! Anh cho em 10 phút!"

Từ Hải thấy cô ngây thơ, định bụng tối nay thịt con nai này, hấn nói với cô

"Anh chắc đã yêu em mất rồi, anh...muốn lấy em làm vợ..."

Cô há hốc mồm

"Chuyện...Chuyện này!"

"Sao em?"

"Em...ờ thì...thì...à thôi anh đi tắm đi! Em ở đây đợi anh! Em đợi anh, lát sau chúng ta...!"

Cô nở một nụ cười ngọt ngào nháy mắt với hấn làm trái tim hấn rạo rực, biết ý cô nên vui vẻ nghe theo, cô nói

Đề em cởi quần áo cho anh, cô chủ yếu muốn tìm sợi dây bùa trên người hấn, tháo ra để cho hấn nếm mùi

Cô thấy sợi dây đỏ đỏ trên cổ hấn liền hỏi

"Gì vậy anh?"

"À...Không có gì!"

"Tháo ra đi anh!"

"Không được! Mẹ anh không cho tháo!"

"Ây da! Anh lại sợ mẹ anh cơ đấy, có phải trẻ con nữa đâu!"

"Nhưng...mẹ thật sự không cho tháo ra!"

"Vây thôi!"

Cô giả vờ hờn dỗi, hần thấy vậy liền nói

"Tháo làm gì chứ?"

"Không có gì! Sợ mẹ như vậy à? Đàn ông gì mà!..."

Hần nghe thì tức tối, đưa tay lên cổ

"Tháo thì tháo! Sợ gì?"

Hần tháo ra, quăng xuống đất, liền ngang bước vào phòng tắm như một vị thần

Cô bên ngoài nhếch mép cười

"Đây sẽ là lần tắm cuối cùng của mày!"

Cô đứng dậy rồi nói nhỏ

"Tiểu Đào! Tiểu Đào!"

"Tiểu Đào gì?"

Hần đầu lù lù xuất hiện sau lưng cô làm cô giật mình, cô định la lên thì hần bịt miệng cô lại, đè sát cô vào tường, nhanh như chớp bế cô lên rồi hôn cô, không cho cô cơ hội phản ứng gì, cô ôm hần trả nụ hôn

Hần nói trên bờ môi của cô

"Về nhà anh xử tội em!"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Thứ Bảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67

"Về nhà!"

Hần nói giọng lạnh lùng! Cô giật thót

"Về...Về nhà! Ừ thì về nhà! Nhưng mà!"

Cô ngoái lại nhìn vào phòng tắm, nhìn xem xem hần đã ra chưa, lại ngóng ra cửa xem Tiểu Đào đã đến chưa, cô cứ nhón chân tới lui

Hần nhắm mắt rồi một tay chống vào tường, đè sát cô vào tường rồi nói

"Nhìn gì? Tìm gì?"

"À không! Không có!"

Hần bóp cằm cô xoay qua người hần rồi khẽ rít lên

"Nói dối!"

"Không...Không có thật!"

Cô mặt mũi xanh mét, chân mày khẽ run run

"Về nhà em biết tay anh!"

Hắn bế cô lên, thoáng chốc hai người đã về đến nhà, hắn đá vào cánh cửa khiến nó bật tung, không khí trở nên vô cùng ngột ngạt, cô cảm thấy thật sự căng thẳng, cô nghĩ trong đầu lần này chắc tèo rồi, hắn thấy cô ôm ấp trai lạ, còn tự tiện vào phòng người ta khi hắn không có ở nhà

Hắn quăng cô lên giường, cô giật mình nhìn hắn

"Vũ... Vũ Hạo à..."

"Im miệng!"

Hắn vẫn cứ lạnh lùng mà thốt ra, rồi một giây ngắn ngủi hắn như con hổ đói vồ lấy cô, cái áo sơ mi trên người "xoẹt" một tiếng vang lên, nó rách đến thảm thương, ánh mắt ấy lạnh như băng, đôi mi dài không chút rung động, đôi môi hắn mím chặt, gương mặt hung ác như quỷ dữ

"A..."

"Im miệng"

Lại một lần nữa hắn rít lên

Giờ trên người cô không mảnh vải che thân, cô biết đây là chồng cô, hắn có đủ quyền hạn để chiếm lấy thân thể cô, nhưng sao gương mặt kia lại hung ác như vậy?

Cô sợ hãi ôm lấy đôi vai rồi lùi lại phía sau

"Lại đây!"

Hắn vẫn gầm lên, cô lắc đầu ngoảnh ngoảy, miệng meo mào

"Không...Không"

Hắn gất lên

"Anh bảo lại đây!"

Cô giật mình, ôm lấy cái chăn che người

Hắn giờ trở thành cái gì vậy chứ? Không lẽ hắn bị điên sao

"Anh bị điên sao?"

"Đúng! Anh điên rồi đó! Sao hả? Em bây giờ là vợ anh hay là như thế nào? Sao em tùy tiện như vậy hả?"

Hắn tức đến nổi môi run run, cặp chân mày nhàu chặt

"Anh..."

Cô ghen ngào không nói được, uất ức mà khóc

Hắn hỏi

"Khóc? Em vì sao mà khóc? Là anh không cho gần thẳng đó nên khóc à? Uất ức lắm à?"

Cô cầm cái gối nằm cạnh đó ném vào mặt hắn

"Im cái miệng anh đi"

"Này thì im"

Hắn xông đến bên giường rồi nắm chặt lấy cổ tay cô, đè người cô xuống giường

Hôn mạnh mẽ vào cổ cô, cô giãy dụa dưới thân người hắn, cô quẫy đạp cũng không thể thoát được

Hắn cầm chắc gương mặt cô, hôn cô mạnh bạo

Cô đau đến mức nước mắt chảy ròng

"Vũ Hạo à anh điên rồi! Anh điên rồi!"

"Em là vợ anh! Là của anh! Em đã nghe rõ chưa? Lâm Như Hoa?"

Hắn hôn lên môi cô, đôi môi đã sớm ửng đỏ vì sự mạnh bạo đó

Bỗng hắn chợt nhíu mày, buồn đôi môi ấy ra, một dòng máu đỏ chảy ra từ miệng hắn, hắn giờ tay quệt ngang, đưa lưỡi liếm một cái

"Lại dám cắn anh à?"

"Anh điên rồi!"

Cô lạnh lùng ngồi dậy

Hắn đau lòng nhếch mép cười đau khổ

"Em...thay đổi rồi! Như Hoa à! Em thật sự không còn yêu anh nữa à?"

"Em là người tùy tiện như vậy sao?"

Hắn hỏi mà như thét vào mặt cô

"Chát..."

Một âm thanh vang dội lên trong phòng, cô đã ra tay tát hắn một cái đau đớn

"Anh cầm miệng cho em!"

Những vết ngón tay ửng lên trên mặt hắn, đỏ đỏ, cô bỗng rút tay lại rồi run run giờ tay ra sờ vào gương mặt hắn

"Vũ Hạo à! Em xin lỗi! Xin lỗi đã làm anh đau! Em không cố ý nhưng xin anh đừng thốt ra những lời đó! Em không phải là người như vậy"

Cô biết lần này là cô sai, cô vào phòng người đàn ông khác, còn ôm anh ta, cô biết dù cho là lý do gì thì cô cũng không nên

Cô đành lòng mà tát hắn một cái như vậy sao? Hắn gạt cánh tay cô ra rồi nói giọng lạnh lùng

"Lấy tay cô ra! Dơ bẩn lắm! Bàn tay đã động chạm vào người đàn ông khác"

Tay cô chơi vơi giữa không trung chơi vơi

"Anh à!"

Hắn không nói gì, xoay người một bước đi thẳng, lạnh lùng và tàn nhẫn, giống như một vết dao đâm thẳng vào tim cô

"Vũ Hạo à!"

Cô quỳ xuống gọi hắn, nước mắt cô chảy dài

"Đừng đi mà! Em sai rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Thứ Bảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68

Ngày...tháng...năm..

Tin mới nhất về ngày hôm nay, Tập đoàn Từ thị đã vướng vào vòng lao lý, con trai trưởng Từ Hải là nhân vật tình nghi trong vụ án một nữ sinh mất tích 10 năm trước, trong ngôi nhà ông bà Từ sinh sống, cảnh sát thu thập được rất nhiều bộ phận cơ thể của con người, tất cả đều được ngâm trong rượu, lệnh khám xét khẩn cấp lực lượng cảnh sát đã chuyển hết tất cả về phòng thí nghiệm, trong đó có một đôi bàn chân, khi xét nghiệm phát hiện chính là

mẫu ADN của một cô gái tên Tiểu Đào, đã báo mất tích từ 10 năm trước, thật sự rung động giới báo chí

Từ Hải đã được đưa về sở cảnh sát để điều tra chi tiết vụ án

"Tôi! Tôi không biết gì hết! Không phải tôi! Tiểu Đào à! Tha cho tôi! Tôi đập đầu tạ lỗi với cô! Tôi tạ lỗi với cô!"

Cảnh sát ai nấy đều lắc đầu ngán ngẩm

Từ khi hắn bị bắt để điều tra vụ án, đêm nào cũng nghe hắn gào thét trong phòng tạm giam, rồi nói lảm nhảm một mình, đôi khi còn xoay vào tường đập đầu đến chảy máu mới thôi

Nhiều lần cảnh sát vào cuộc, ngăn cản nhưng khi sơ hở hắn lại gào khóc lên

"Tôi sai rồi! Tôi sai rồi tôi đáng chết tôi không nên đòi dọa cô, là tôi hại chết cô, tôi sẽ chuộc lỗi!"

Hắn cứ hết ngày lại đêm la hét, người không ra người, ma không ra ma

Đôi chân của Tiểu Đào được trả về với gia đình cô, ghép cùng với xác cô rồi chôn, lễ chôn cất diễn ra lặng lẽ

Hôm ấy Như Hoa cũng đến, ước mong của Tiểu Đào là được tự do tự tại, là chim cũng được, là cá cũng được, miễn sao không phải bị tù tội, không bị nhốt

Như Hoa đã đến và nói với ba mẹ Tiểu Đào

"Cô ấy muốn ra biển!"

Ba mẹ Tiểu Đào đã gầy guộc xanh xao, đôi mắt đã trũng sâu nếp nhăn dày đặc

"Được!"

Mọi người xếp cho Tiểu Đào một chiếc thuyền, đưa linh hồn cô ra biển, Như Hoa lặng lẽ xếp thêm một chiếc thuyền

Khi họ thả thuyền xuống nước, cô thấy Tiểu Đào đã quỳ mọp trên bờ lạy ba mẹ cô ba lạy rồi mỉm cười bước chân xuống thuyền

Như Hoa mỉm cười với cô rồi cũng thả thuyền cô xếp xuống biển

"Không phải một, mà là hai!"

Như Hoa lẩm bẩm mỉm cười

"Hai mẹ con đi bình an vui vẻ nhé! Kiếp sau hãy sống một cuộc sống tốt hơn! Nghiệp và duyên kiếp này đã trả hết rồi!"

Sóng đánh thuyền dạt ra khơi, nhấn chìm trong nước biển

Trên trời một áng mây trắng xóa lững lờ trôi, thế là mọi chuyện kết thúc rồi

"Như Hoa, Như Hoa....."

"Khả Hân à! Cậu làm gì mà chạy như ma đuổi vậy?"

Khả Hân cô bạn ngồi dưới bàn cô, suốt ngày chuyên đi hóng hót chuyện lớp này lớp kia, rồi tùm ba tùm bay với tụi thằng Nam Lì, suốt ngày ở lớp này cứ hóng lớp nhà người ta

"Như Hoa! Như Hoa, tớ có chuyện rất quan trọng muốn nói với cậu!"

Như Hoa đã quá quen rồi, chuyện gì mà quan trọng chứ, cô lắc đầu ngán ngẩm rồi nói

"Quên tiền ở nhà?"

"Lắc đầu"

"Học trưởng Khải Minh có người yêu?"

"Ây da Như Hoa à! Chẳng phải học trưởng Khải Minh thích cậu hay sao? Toàn trường ai cũng biết rồi! Không phải chuyện đó đâu!"

"Tiểu thư Lệ Á lại mua thêm đồng đồ hiệu à?"

"Không phải! Chuyện này quan trọng hơn"

Như Hoa trợn mắt to lên chỉ tay vào mặt Khả Hân nói giọng nguy hiểm

"À ha đừng nói với tớ cậu có người yêu rồi đó nha! Ai mà gan dạ quá vậy? Nói mau!"

Khả Hân gạt phắt ngón tay Như Hoa qua một bên

Ngón tay gõ gõ lên đầu cô rồi nói

"Áy da cái đồ chậm háp thu ạ! Chuyện là tối nay..."

Khả Hân quay lại phía sau cẩn thận xem xem có ai đang nghe lén cuộc trò chuyện của hai người không rồi mới chậm rãi ghé sát tai Như Hoa nói nhỏ giọng nghiêm trọng

"Chuyện là...tớ nghe nói tối nay tụi con Ly định trốn vào trường chơi cầu cơ đó!"

Như Hoa trợn mắt lên

"Cầu cơ?"

"Gật gật"

"Trò đó không chơi trong trường được đâu! Nguy hiểm lắm!"

"Đúng vậy! Tớ nghe nói là gọi linh hồn người chết lên để hỏi đó! Mà không biết khi gọi phải quý thì sao nhỉ? Ôi trời ơi thật sự không dám nghĩ đến!"

Khả Hân bỗng rùng mình một cái rồi khẽ lay lay Như Hoa

"Này Như Hoa! Đừng có nói với tớ là cậu không biết đến vụ này đó nha! Hình như chị gái cậu cũng tham gia nữa đó"

"Cái gì? Chị Như Ngọc sao?"

"Đúng vậy!"

Nói rồi Khả Hân gấp tụi Nam Li giữa sân trường, cô chạy đến với tụi nó rồi bỏ mặc Như Hoa đang chờ người giữa sân trường

Cô chạy nhanh vào lớp, thấy chị gái đã ngồi yên vị trong lớp, tai đeo phone nghe nhạc, chân lắc lắc theo nhạc, cô chạy đến gõ tai nghe ra hỏi gấp gấp

"Tối nay chị với tụi con Ly đi vô trường làm gì?"

Như Ngọc bị Như Hoa tháo tai nghe nhạc ra thì giờ giọng khó khăn

"Mày hỏi làm gì? Việc của mày sao?"

"Chị Ngọc! Chị không được đi!"

"Mày dạo này muốn lên làm chị tao luôn rồi à?"

Nói rồi Như Ngọc đeo lại tai nghe nhạc, bước qua người Như Hoa, hất vai cô một cái rồi mạnh mẽ cau có lẩm bẩm

"Đồ nhiều chuyện!"

Như Ngọc rời đi

Gặp tụi con Ly ở nhà vệ sinh thì đập tay với chúng nó cười thích chí

"Ê ê hẹn 9 giờ tối rồi đó nha! Đứa nào không đi làm chó!"

"Đứa nào sợ ma thì sửa đi tao cho ở nhà ha ha ha"

Con Ly nói đất chí

Tụi kia cũng hòa theo

"Ôi trời ơi ma cỏ gì? Tụi mày sợ thì núp sau lưng tao này! Tao đập con ma cho tụi bây coi, ê ê nhớ lấy camera theo quay phim cảnh tao đập con ma nha tụi bây! Nhớ đó!"

Cả đám ôm bụng cười vật vạ

Đâu hay biết rằng phía sau khu vệ sinh một bóng người đen thui tóc xõa dài đang đứng đó ánh mắt trùng trùng nhìn bọn họ, miệng nó cười man rợ, tay gõ gõ vào tường

"Tối nay tao đợi tụi bây!"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Thứ Bảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69

Tối Như Ngọc xách một cái ba lô lén lén lúc lúc

"Chị Ngọc!"

Như Hoa đứng phía sau gọi to làm Như Ngọc giật thót mình, vô vô vô ngực

"Ôi trời! Mày lên con à? Cần gọi to vậy không?"

"Chị đi đâu vậy?"

Như Ngọc ưỡng ngực miệng cong cong rồi ánh mắt lườm Như Hoa

"Đi đâu cũng phải báo cáo cho mày biết sao?"

"Chị định đi lên trường cầu cơ với tụi con Ly luôn à? Chị biết ở trường có...."

Như Hoa bỗng lấp lửng câu nói, Như Ngọc nhướn mày hỏi

"Có gì? Mày định nói là có ma à? Thì tụi tao vốn dĩ là đến cầu cơ để gọi ma mà! Mày bị ngu à?"

"Chị...chị..."

Như Ngọc nói rồi lườm một phát bước đi nhanh không quan tâm đến Như Hoa gọi với phía sau

Như Hoa nhăn mặt

"Chị thật tình chứ! Đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ mà!"

Như Ngọc hí hửng chạy ra xe đám bạn đã đợi sẵn ở bên ngoài, đám bạn nhón nháo

"Ê ê! Chuẩn bị kĩ đồ kĩ lưỡng chưa? Thiếu là khỏi cầu con mẹ gì nữa đâu!"

"Biết rồi biết rồi!"

Một đứa trong nhóm mặt ngu ngơ hỏi

"Này! Cầu cơ là gì á tụi mày! Tao chỉ tò mò hỏi thôi chứ không biết rõ rốt cuộc nó là gì!"

"Hmm...cầu cơ à! Hiểu nôm na là như này!"

Một đứa giọng nghiêm túc mặt cũng nghiêm túc không kém đồng dạt nói

"Cầu cơ là một trò chơi gọi hồn và nói chuyện với những người đã khuất. Cầu cơ được thực hiện trên một tấm bảng chữ cái, một bên ghi "Có", một bên ghi "Không", và cuối cùng là "Tạm biệt". Một số người nghĩ cầu cơ không có hiệu lực khi chơi ban ngày, làm to rồi nhé! Những linh hồn luôn luôn hiện diện xung quanh chúng ta, chỉ có điều bạn không thể thấy họ mà thôi.

"Vậy sao tụi mình phải đi vào trường vào buổi tối vậy?"

Một đứa gõ vào đầu nó

"Ngu! Đi buổi tối nó mới rùng rợn! Hiểu chưa?"

Con nhỏ bị chữ là Nghi, nó là đứa nhát gan nhất trong hội! Lúc nào cũng bị đám bạn bắt nạt, vì bị tụi nó chữ dọa sẽ không chơi với nó nữa nên nó sợ, vậy là nó đành lòng mà chạy theo

Nó run run bảo

"Không đùa giỡn được đâu, chuyện cầu cơ tao nghe nói nhiều rồi. Cho tụi mày có tin hay không, đùa giỡn với một thứ vô hình có thể giao tiếp với con người sẽ dẫn đến những nguy cơ rất nguy hiểm"

Một đứa vẽ mặt mặt mỗi nói

"Đúng, đôi khi chơi cầu cơ triệu hồi linh hồn xuất hiện là nguy hiểm nhưng nếu mày đã thật sự gọi lên được một linh hồn thì mày sẽ hỏi nó được rất nhiều thứ! Mày thấy có thú vị không?"

"Nhưng nếu tụi mình chọc giận người đã khuất thì sao?"

"Yên tâm đi mày! Chỉ chơi một lần này thôi! Không sao đâu mày!"

Tụi nó cố trấn an con nhỏ bạn nhút nhát, nó giống như đang hù dọa cả đám vậy! Bao nhiêu hứng thú bây giờ tan biến mất rồi! Bây giờ cả đám ngồi trên xe đang chuẩn bị đến trường, nó làm cả lũ lạnh hết sống lưng

Ly con cầm đầu nhóm ngồi dặn dò

"Chơi cơ bắt buộc phải có hai dụng cụ đó là Bàn cơ và Cọ, Bàn cơ là một miếng bìa cứng, khổ lớn, bàn cơ lúc mới chơi, cơ chạy rất khó, nhưng nếu chơi lâu, bàn cơ sẽ trở nên trơn láng hơn, cơ sẽ dễ dàng di động khi hồn nhập. Vì thế bàn cơ phải được giữ kỹ để có thể dùng lâu năm, không nên thay đổi luôn. Vật cần thiết thứ hai là cọ Cơ là một mảnh ván hình trái tim, thường do ván hòm lâu năm khắc thành"

"Ván hòm được khai quật từ những mộ đã xưa khoảng 30 năm trở lên, mang nhiều tử khí do xác chết bốc ra. Nếu đục làm cơ sẽ rất tốt, vì các hồn ma rất thích mùi âm. Cơ dùng phải cố giữ mùi trầm u-ẩn, không nên chải rửa luôn để hồn hoang dễ nhập vào. Nếu ván hòm khó tìm, tụi mày có thể dùng bằng một đồng xu đồng chỉ hoặc ván thường thứ lâu năm cũng được, nhưng phần linh nghiệm sẽ ít hơn.

"Trong cuộc chơi chia làm 2 nhóm người. Một nhóm là đồng tử và một nhóm là Thị Quan. Đồng tử phải có ít nhất 3 người hay nhiều hơn tùy theo mặt cơ lớn nhỏ. Đồng tử phải là những người chưa lập gia đình, nếu là trẻ nít, 10, 12 tuổi thì càng tốt. Đồng tử không nên cùng phái mà phải lẫn lộn nam nữ. Nếu có ba người thì 2 trai 1 gái, nếu có 5 người thì 3 trai, 2 gái, nghĩa là số nam phải nhiều hơn số nữ. Nhóm thị quan thì chỉ ngồi ngoài để quan sát. Trong số đó chỉ có một người lớn tuổi nhất được quyền vấn đáp với hồn gọi là chủ cơ"

"Chơi cơ cần phải chọn nơi thanh vắng. Nơi tốt nhất là những nghĩa địa hay nhà mồ nhưng tao nghe nói trong trường nhiều vong lắm nên vào luôn!"

"Trong lúc chơi phải cầm chặt chớ hoang đến gần hay trẻ con la khóc. Người chơi không được mang những vật dụng như chữ vạn, đầu thánh giá, hay màu chói rọi. Vì các hồn sẽ sợ mà không dám nhập"

"Tụi mày nghe rõ chưa?"

Cả đám gật đầu rục rục

Xe vừa dừng lại có đứa la lên

"Tới rồi tới rồi! Nhanh nhanh tụi bây! Sắp tới giờ rồi!"

Cả đám leo xuống xe, con Nghi sợ không dám vào, con Ly lại gất lên rồi lôi nó vào

"Con mẹ nó! Sợ cái gì? Tao ở đây mà mày sợ cái gì? Đi theo tao!"

Cả đám quyết định lại khu vực nhà vệ sinh cầu cơ, như đã định lúc sáng, cả bọn dọn đồ ra rồi con Ly làm chủ cơ

Con Ly thắp 3 cây nhang đưa qua lại ngang bàn cơ để cho hương thơm toả khắp nơi, Miệng đọc lời khấn, lời khấn nó lên google xem học hỏi, nó học thuộc rồi khấn thành khấn

Nhưng ngày xưa để tặng phần long trọng cho buổi lễ, các bài cầu cơ thường đọc to lời khấn bằng văn vần được truyền tụng lâu đời, nó tìm cả buổi mới ra

Trước khi đọc lời khấn thì Đồng tử phải để tay vào cơ. Nên để nhẹ tay vì quá nặng hồn sẽ không đủ sức kéo. Mắt nhắm, miệng cũng đọc nhắm lời khấn như cơ chủ.

Vì là lần đầu tiên, nên hồn sẽ ngại mà chẳng dám vô. Nên nếu đợi lâu mà chẳng thấy động tịnh gì cả, thì phải kiên nhẫn đọc đi đọc lại lời khấn nhiều lần. Lần chơi đầu phải ít nhất là nửa tiếng mới có hồn nhập, nhưng nếu ở nghĩa địa hay chỗ vắng vẻ thì sẽ nhanh hơn

Chương 70

Khi hôn bắt đầu nhập, cơ chỉ hơi rung rung và khoảng vài phút sau từ từ di chuyển. Lúc bấy giờ chủ cơ mới cảm nhang vào chim gao ở trước bàn cơ. Tuyệt đối không nên la hét hay reo mừng, vì lúc này là lúc hôn mau thắng nhất. Nên dặn kỹ đồng tử ảnh hưởng rất nhiều đối với hôn. Khi mới nhập, thường thì cơ sẽ chạy một vòng quanh bàn, sau đó sẽ trở về chỗ cũ để đợi chủ cơ hỏi. Trong lúc cơ đang chỉ câu đáp, Đồng tử vẫn nhắm mắt, vì nếu Đồng tử nhìn thấy cơ chạy, đoán trước câu đáp hoặc buồn chán lơ đãng, cơ sẽ chỉ một câu trả lời hết như ý đoán trước của đồng tử.

Trong khi cơ chỉ câu nói hay trả lời thì nhóm đưa ngồi ở ngoài xem cơ chạy đến đâu rồi ráp vần lại, vì cơ sẽ chạy đến từng chữ một, ráp lại mới có ý nghĩa, ráp vần rồi ghi chép để đưa cho chủ cơ xem

Lúc ráp vần chỉ nghĩ trong đầu mà không nên nói ra, ví dụ nói nhỏ cách nào hôn vẫn chỉ sai lạc cho nên cần phải thận trọng

Khi tất cả đã ổn thỏa, Ly mới bắt đầu hỏi

"Xin hỏi có linh hồn nào ở đây không?"

Gió bắt đầu thổi, tiếng gió lao xào qua mấy tán cây tạo nên âm thanh rùng rợn

Cả đám đặt tay lên cơ, nó xoay một vòng rồi dừng lại ở chữ "có"

Con Ly bây giờ đã ướt mồ hôi, nó hơi sợ nhưng không dám rút tay ra, rút ra là chết

Nó hỏi tiếp

"Xin hỏi...có...linh hồn hiền lành nào ở đây không?"

Tụi nó bắt đầu sợ, trải nghiệm quả là không tệ một chút nào

Cơ bắt đầu chạy, chạy tới chạy lui ai cũng hồi hộp, mồ hôi rịn ra đầy trán

Và cuối cùng cơ dừng ở chữ "không"

Tụi nó nước mắt bọt tràn mắt trừng trừng, vậy là xong cuộc đời tụi nó rồi, chữ không khiến tất cả tụi nó muốn tè ra quần

Không hiền thì là dữ rồi, tụi nó chắc chết quá

Nghĩ thế tụi nó tim đập như đánh trống

Con Nghi lúc này nước mắt đã chảy ra rồi, nhưng nó không dám khóc thành tiếng, nó chỉ sợ nấc lên thì nó chết ngay

Con Ly thấy vậy liền hỏi cơ

"Chúng...chúng tôi có thể dừng lại không?"

Cơ chạy tiếp và dừng ở chữ "không"

Lúc ấy trong phòng vệ sinh ở phòng cuối cùng vang lên một tiếng cười khúc khích, vì chúng nó im lặng nên ai cũng nghe rõ tiếng cười đó, rõ mồn một, cả đám nhìn nhau ánh mắt như hỏi ý nhau rằng

"Tụi mày có nghe đúng không?"

Nếu chỉ có một đứa nghe thì chắc chắn cả đám không cùng nhau quay mặt về hướng phòng cuối cùng được, cả đám cùng nhau nhìn một lúc thì chắc chắn là tất cả đều nghe thấy, nếu tất cả đều nghe thấy thì không thể nào nhầm được rồi!

Con Ly gan dạ nhất cũng không thể nào bình tĩnh được nữa

Nó nuốt nước bọt hỏi

"Làm ơn tha cho chúng tôi được không?"

"Không"

Bây giờ bàn cơ không chạy nữa mà là tiếng nói phát ra từ căn phòng cuối cùng ấy

Cả đám quay mặt lại, cửa phòng cuối cùng từ từ mở ra, tụi nó tay vẫn đặt trong bàn cơ không dám rút ra, vì theo luật muốn rút lui phải hỏi ý kiến của linh hồn, nếu được cho phép thì mới được rút lui, cả đám không biết làm gì, chạy hay ngồi? Tiến lui không biết làm sao, mắt cả đám cứ nhìn chằm chằm vào phòng ấy không dám lơ là một giây

Rồi trong cái gì đến cũng đến, cái thứ kinh tởm nhất mà tụi nó từng thấy, một con quỷ, nó bò ra từ phòng vệ sinh, bò bằng bốn chi, mặt mũi nát bét, miệng cười cười từ từ bò ra

Con Nghi là đứa nhát gan nhất không thể nào chịu nổi được nữa, nó bỏ tay ra khỏi bàn cơ rồi khóc la bỏ chạy, khi vừa ra khỏi cửa, nó đã hét lên một tiếng

Cả đám ngồi bên trong cũng run lẩy bẩy nhìn ra

Cái đầu con Nghi từ bên ngoài lăn lóc vào, người thì tụi nó không thấy, Như Ngọc thấy liền tròn mắt lên rồi ngất xỉu

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Thứ Bảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71

"Á....."

Cả bọn hét lên khi thấy cái đầu con Nghi từ bên ngoài lăn lóc vào phòng, nhưng tuyệt nhiên không đứa nào dám bỏ tay ra bàn cơ khi không được những linh hồn cho phép, nếu không sẽ chết, không chết cũng bị ám, hoặc bị đi theo quấy phá cuộc sống

Mồ hôi đứa nào đứa nấy đổ ra như tắm, Như Ngọc nước mắt giàn giụa, tay run run trên bàn cơ, môi lắp bắp nhưng không dám nói gì, ước gì lúc tối cô nghe lời của Như Hoa, thì bây giờ đang ở nhà nệm ấm chăn êm, chứ đâu đến nỗi này, phải ngồi ở đây đối diện với những thứ kinh tởm đến như thế này

Bọn họ đã triệu hồi lên một con quỷ sao? Chắc chắn là một con quỷ rồi, nó đã chặt đầu con Nghi, bây giờ cổ nó bắn ra vô số là máu, Như Ngọc nhìn vào đầu con Nghi, mắt nó tròn lên nhìn trừng trừng, miệng thì méo qua một bên, trông kinh hãi vô cùng

Như Ngọc mím chặt môi để không phát ra tiếng khóc, rồi lại nhìn con Ly, nó trước giờ nổi tiếng gan lì quấy phá nhất nhóm mà bây giờ cũng nước mắt ngắn dài, không hiểu sao tụi nó lại ngu đến như vậy

Rồi ngoài cửa phòng vệ sinh vang lên một tiếng động kêu lộp cộp lộp cộp

Nghe giống tựa hồ tiếng bước chân, khá chậm rãi nhưng trong cái bầu không khí khá im lặng này thì âm thanh thật sự rất lớn, cả bọn ai cũng nín thở để nghe thử

Một lúc sau thì thấy một bóng người bước vào, máu me ướt cả người

Cả đám bây giờ chịu hết nổi nên hét lên

"Á....."

Khi tụi nó nhận ra người bước vào chính là con Nghi, nó đi nhưng không có đầu, là thật sự nó không có đầu trên cổ, đầu nó lăn lăn dưới sàn, cơ thể vẫn có thể đi được

"Trời ơi..."

Một đứa kinh hãi rồi hét lên

Cả đám chạy tán loạn, nhưng đây là nhà vệ sinh, con Nghi lại đứng ngay cửa, tụi nó bất đắc dĩ liền mỗi đứa một phòng trong nhà vệ sinh mà đóng chặt cửa lại, bọn chúng bịt miệng lại, thở cũng không dám thở mạnh, nước mắt chảy ra người run bần bật

Cái thân xác con Nghi từ từ lách lại từng phòng, đến phòng nào thì đứa trong đấy lại run, nó khóa cửa bên trong nhưng cánh cửa vẫn còn một lỗ hổng bên dưới, có thể nhìn thấy chân của người bên ngoài, vết chân con Nghi đi đến đâu thì máu lê la đến đó

Đến mỗi cánh cửa nó đều giơ tay ra gõ gõ

Không nghe thấy gì thì đi tiếp, đến cánh cửa khác lại gõ gõ

Tất cả như nín thở, con Nghi cụt đầu rồi mà nó còn đi được, là nó đi hay quỷ đã điều khiển nó?

Hay là nó đã thành quỷ rồi cũng nên

Khi nó đến phòng cuối cùng, nó giơ tay ra gõ gõ, đó chính là phòng của Như Ngọc

Như Ngọc nước mắt ngấn dài ngồi thộp xuống rồi run lên

Bên ngoài phát ra âm thanh cười hí hí, cô nhìn xuống cái lỗ hổng dưới cánh cửa, cái đầu con Nghi nó đã lặn đến từ bao giờ, nó đưa ánh mắt sắc lẹm nhìn vào trong phòng, mắt nó cứ đảo qua đảo lại

Vì cái lỗ hổng nhỏ hơn cái lỗ nên không cách nào chui vào được nó cọ nguậy rồi thụt ra thụt vô

Như Ngọc sợ quá nên leo hẫ lên bồn cầu mà dừng, đầu con Nghi cứ gầm gừ gầm gừ

Miệng nó gầm gừ nói

"Thơm quá thơm quá!"

Như Ngọc thét lên

"Như Hoa ơi cứu chị với, cứu chị với!"

Sau đó là một khoảng không gian im lặng, im lặng đến bất ngờ, cô cảm thấy có gì đó không đúng ở đây! Chắc chắn là không đúng!

Cô xoay người ra thì trước không thấy gì, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra, cô ngó ra xem một lần nữa cho chắc chắn

Bỗng cô giơ tay ra nắm lấy nắm đấm cửa định là sẽ bước ra

Nhưng bỗng một bàn tay lạnh ngắt nắm lấy tay cô chặn lại, cô giật mình thét lên hai tay giật lại đặt lên đầu ngồi thộp xuống

"Á...đừng hại tôi!"

Rồi bỗng dưng không gian lại im lặng, cô ngược mắt lên nhìn, trước mắt cô là một người con trai, mặc một bộ đồ đen, da trắng muốt, đôi mắt sắc lạnh nhìn cô

"Gì đây? Định ngồi mãi à?"

Như Ngọc đôi mắt si mê nhìn chăm chăm hắn

"Đẹp trai thật đó!"

Môi cô nở một nụ cười ngây dại, trước giờ mới thấy người con trai đẹp đến như vậy

Hắn nhú mày khó chịu

"Đi không?"

Cô giật mình choàng tỉnh

Cô đứng phắt dậy, tay hắn bỗng ôm chặt eo cô rồi nói

"Ôm chặt đây!"

Cô cười thích thú, úp mặt vào ngực hắn, người hắn thơm quá, nhưng sao người hắn lại lạnh lẽo như vậy?

Phút sau hắn đẩy đẩy cô ra

"Này! Này! Buông ra đi chứ, ôm mãi à? Tôi có vợ rồi đấy nhé!"

"Ồ"

Cô giật mình buông hắn ra, đưa tay giả vờ vuốt tóc cho đỡ ngại

Cô nhìn xung quanh rồi dụi mắt, há hốc mồm không tin vào mắt mình, bây giờ nơi cô đứng là một ngôi nhà vừa to vừa đẹp, nhìn quen lắm, cô đi một

vòng rồi thốt lên

"Đây là...Đây là Vương Gia mà! Là nhà chồng của Như Hoa mà!"

Tuy không hiểu gì nhưng cô vẫn bị hình ảnh người con trai kia lấn át

Cô quay lại thì không thấy đâu nữa

Cô gọi to

"Anh gì ơi! Anh ơi! Anh ơi!"

Cô không nghe thấy ai trả lời

Lát sau cô nghe thấy

"Chị hai! Chị Như Ngọc!"

Như Ngọc quay lại thì thấy Như Hoa, Như Hoa mặt lo lắng hỏi

"Chị hai sao chị lại ở đây? Chị có sao không? Sao chị vào được đây?"

Như Ngọc đồ người ra hỏi Như Hoa

"Như Hoa à! Ở đây! Có ai là con trai, cao tầm này...da trắng...mặc một bộ đồ đen, à với lại anh ta rất rất đẹp trai!"

"Như Hoa à em thấy không? Chính anh ta đã đưa chị vào đây! Em có biết là ai không?"

Như Hoa mặt khó hiểu hỏi

"Chị nói gì vậy? Nhà này chỉ có ba chồng em và anh chồng em thôi! Nhưng anh Vương Thiên đã đi chơi với bạn cả tuần nay rồi! Người làm trong nhà đâu ai giống như chị nói!"

Cô nói với chị gái thế thôi chứ cô đã nghi ngờ người chị hai nói là Vũ Hạo, nhưng không hiểu sao cô lại đau lòng đến như vậy, cô đang khó chịu vì Vũ Hạo gần gũi với chị gái mình sao?

"Chị hai! Em đưa chị về! Lát mẹ chồng em thấy thì không tốt đâu ạ!"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Thứ Bảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72

Như Ngọc gật gật đầu, đi theo Như Hoa nhưng vẫn cố ngược mắt về ngôi nhà kia để tìm chàng trai ấy, trái tim Như Ngọc đã rung động vì lần đầu tiên chạm mặt ấy, cô cứ mỉm cười suốt

Vũ Hạo nằm xuống giường mệt mỏi, nhìn vào cái đồng hồ treo treo trên tường rồi gọi nhỏ

"Tiểu Hoan! Mày đâu rồi!"

Không ai trả lời, hắn nhắm mắt lại

"3...2..."

Bỗng vang lên tiếng trả lời

"Tui đây nè! Tui đây nè!"

Hắn nhếch mép cười

"Hay là tao cắt luôn hai tai mày nhỉ?"

Tiểu Hoan chép chép miệng nói

"Giận ai rồi về đổ lên đầu tu!"

"Hết biết thiệt chứ!"

Hắn nằm bất động trên giường không trả lời

Tiểu Hoan nhìn nhìn rồi nói

"Ây da được ôm gái còn chưa thích à?"

"Được cả chị lẫn em còn muốn gì nữa!"

"Mày có cảm đi không?"

Lúc ấy Như Hoa mở cửa đi vào, đôi mắt ướt đầm lệ

"Thì ra! Thì ra đúng là anh đã gần gũi với chị gái em!"

Hắn nghe vậy bật dậy hỏi mặt ngơ ngác

"Gần gũi? Gần gũi gì chứ?"

Như Hoa chùi chùi nước mắt lấp bấp

"Thì...thì anh ôm chị ấy!"

"Này cô gái à! Anh không ôm cô ta chẳng lẽ lại nắm đầu cô ta lôi về đây? Em nói chuyện có lí một chút đi!"

"Nhưng...Nhưng mà..."

Cô không biết nói gì nên khóc lên, hắn nhìn vậy xót xa trong lòng, đôi chân mày nhíu chặt rồi giờ giờ tay ra, định chùi nước mắt cho cô nhưng giả vờ ngo

"Cô gái à! Đây chẳng phải chị gái cô sao? Cô ta gặp chuyện chẳng phải cô sẽ đau lòng hay sao? Cô đau lòng thì khóc! Tôi sợ cô khóc nên mới cứu cô ta về! Không ngờ cô vẫn khóc! Chán thật!"

Như Hoa chùi chùi nước mắt

"VẬY... VẬY...chàng trai à anh còn giận không vậy?"

"Còn"

"VẬY!"

Hắn nhíu mày cắn môi rồi hỏi

"VẬY... VẬY sao bây giờ? Hà...cô gái?"

Hắn vừa nói vừa bước tới đẩy cô sát vào tường, tay sờ lên eo cô, vén tóc cô lên

"VẬY...sao nhỉ? Bây giờ..."

Cô liếc qua Tiểu Đào đang chúm chím cười, cô nói

"Nó kìa!"

Hắn quay lại nhìn nó

Nó giật mình nói

"Tôi biết rồi! Biết rồi mà!"

Thế là nó lặng lẽ chui vào cái đồng hồ đó

Vũ Hạo quay về phía cô ánh mắt buồn bã

Cô ôm hắn chúi mặt vào người hắn, xiết chặt vòng tay

"Anh à!"

"Ừm""Đừng giận em nữa nhé! Có được không?"

Hắn mỉm cười

"Lúc này...Em ghen à?"

Cô cúi mặt xuống

"À...à thì!"

"Ghen thật à?"

"Không có!"

Hắn cúi đầu xuống gõ lên đầu cô

"Ngốc à! Em mới là vợ anh! Mới là người anh yêu! Hiểu chưa?"

"Gật gật"

"Vậy tại sao anh biết chị gái em gặp nguy hiểm mà đến?"

Hắn nhìn nhìn rồi nói

"Trong người cô ấy có giọt máu của anh mà!"

"Cái gì? Hai người..."

Hắn gật gật

"Này...Em đang nghĩ gì vậy? Chẳng phải lúc trước máu anh đã cứu được cô ấy hay sao? Anh có cảm giác bất an cứ tưởng là em nên chạy đến! Em nghĩ bậy bạ gì vậy?"

Cô mỉm cười vì đầu óc cô thật sự quá đen tối!

Cô đập tay vào ngực hắn một cái rồi nói

"Đáng ghét!"

Nhưng cô sực nhớ ra cô chạy đến thứ gì đó rồi cầm gấp điện thoại lên gọi ai đó giọng gấp gáp

"Chị hai! Lúc đi chị đi với ai? Họ đâu hết rồi? Chị hai?"

Như Ngọc sực nhớ ra thì thần thất

"Họ còn ở trường!"

"Trời ơi!"

Hắn nhăn nhó nói vào

"Này Như Hoa..."

Như Hoa vội vàng bịt miệng hắn lại

"Suyt..."

Như Ngọc nghe thấy giọng người con trai đầy quen quen và sực nhớ ra hắn cô hỏi gấp

"Như Hoa à! Người mới nói là ai vậy? Hà Như Hoa?"

"À không! Chị nghe lầm rồi! Nghe lầm rồi!"

Rồi Như Hoa vội tắt máy! Cô thở phào....

"Vũ Hạo... mau đưa em đến trường! Nhanh đi anh!"

Hắn nhăn nhó tỏ vẻ không chịu, cô run rẩy nói giọng sợ hãi

"Anh à! Chuyện này quan trọng đến mạng người đấy anh!"

"Kệ..."

"Đi mà! Đưa em đi!"

"Không"

"Vậy được! Em gọi cho Khải Minh!"

"Anh thách!"

Cô bắt lực đứng khóc, hắn thấy nước mắt cô thì mềm nhũn ra

"Thôi được! Đi thì đi! Sợ em quá rồi!"

Hai người đến trường, cánh cửa phòng vệ sinh mở toang, đèn chớp tắt, cô từ từ tiến lại gần, một mùi tanh nồng bốc ra làm cô buồn nôn kinh khủng

Máu...tràn ra khỏi khu vực vệ sinh, màu đỏ cả một góc

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Thứ Bảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73

"Như Hoa thần thờ bước vào trong, môi cô run run, ánh mắt như vô hồn

Một cánh giữ cô lại, Vũ Hạo nhìn cô lắc lắc đầu ý nói là Đừng vào

Cô nước mắt giàn giụa, ôm lấy hắn rồi khóc nức lên thành tiếng, cô thật sự không muốn bạn cùng trường của mình lại chết như thế này, chỉ muốn họ mãi mãi hạnh phúc, ít ra cũng có thể sống một cuộc sống bình thường, dù rằng thường ngày họ có ngộ ngáo hay quậy phá như thế nào đi chăng nữa

Hắn vỗ vỗ vai cô an ủi

"Về thôi!"

Sáng sớm cô thức dậy trên cái giường quen thuộc, hình ảnh tối qua đã khiến cô ám ảnh thức gần như trắng đêm, gần sáng mới có thể chợp mắt

Giờ cô uể oải mệt mỏi không muốn bước chân xuống giường, không muốn đến trường, sau lưng cô một bàn tay đưa ra, ôm lấy cái eo cô nói

"Chào buổi sáng! Thức dậy đi học đi!"

Cô xoay người lại cúi đầu vào ngực hắn rồi nói

"Em không muốn đến trường đâu!"

"Sao vậy? Em phải đến trường để làm nhân chứng cho chị gái nữa chứ! Sao lại không đi?"

Cô choàng dậy sực nhớ ra có vài người biết chị gái cô và bọn con Ly đi cầu cơ, nếu tụi nó nói ra thì chị gái cô dính vào vụ này mất, cô phải tìm cách bao che cho chị gái

Vội lại bọn họ chết rồi ai sẽ nói rằng họ bị một con quỷ nào đó sát hại đây? Thật nực cười, cảnh sát sẽ xử cô điên mất

Như Hoa vội bắt xe buýt đến trường, vừa đi vừa sợ, sợ rằng mọi chuyện sẽ không ổn

Đến vừa đến nơi, như cô nghĩ, cảnh sát đã đến bao vây trường cô, cảnh sát gọi chị cô vào phòng ghi ghi chép chép cái gì đó, cô xông vào nhưng lại bị họ giữ lại, cấm những ai không phận sự

Đến khi được phép mời nhân chứng, Như Hoa mới được vào thật ra chỉ là những học sinh khác nói rằng Như Ngọc đã cùng đi với nạn nhân nên họ mới mời vào hỏi chứ thật ra họ chẳng tìm được chút manh mối nào, thậm chí là một vết vân tay đáng khả nghi cũng không có, Như Hoa bảo rằng tối qua đã ở cùng với Như Ngọc nên cảnh sát không có lí do gì bắt giữ người

Về đến nhà Như Hoa ném chiếc cặp xuống đất rồi gắt lên

"Tại sao lúc trước em không cho chị đi chị vẫn đi?"

"Nè! Chị này an toàn trở về mà còn không muốn sao? Hay mày muốn tao chết luôn ở đó? Với lại người cứu tao đâu phải là mày!"

Nói đến đây Như Ngọc lại nhớ đến người con trai đêm qua, trái tim cô lại rung lên, miệng mỉm cười cắn cắn môi, hai tay đan bầu vú vào nhau, Như Hoa thấy chị gái biểu hiện lạ nên hỏi

"Gì vậy? Chị không sao chứ?"

"Không sao! Liên quan gì đến mày?"

"Tao nhờ mày tìm anh ấy mày đã tìm chưa? Có phải người nhà họ Vương không?"

"À...à Không phải! Không phải mà!"

"Ừ tao biết rồi! Nhớ tìm kĩ cho tao đó! Nghe chưa?"

"Chị à! Đừng nói với em là mới gặp lần đầu mà chị thích anh ta rồi nha?"

"Mày hỏi nhiều như vậy làm gì? Tìm anh nhân trả ơn không được sao?"

"Được!"

Như Hoa nói thế thôi nhưng vẫn chú ý chị gái mình! Thật sự là không giống thường ngày một chút nào

Cảnh sát điều tra đầu đầu họp gấp

Nạn nhân Lê Gia Nghi 20 tuổi đứt lìa hoàn toàn phần đầu, tay chân không có dấu hiệu trầy xước va đập mạnh hoặc giằng co, đầu bị đứt lìa do một vật thể vô cùng sắc bén, nhưng điều kì lạ ở chỗ ở hiện trường hoàn toàn không tìm được một vật thể nào như vậy, có lẽ hung thủ đã đem đi tẩu tán chẳng, hoặc do một nguyên nhân nào khác?

"Nếu trên người không có dấu hiệu giằng co, có thể nạn nhân đã bị bỏ thuốc trước khi bị giết hại?"

Một người trong nhóm nói ra ý kiến

Một người cầm một bản thảo rồi nói giọng nghiêm túc

"Trong máu đã xét nghiệm không có gì bất thường"

Nạn nhân thứ hai Nguyễn Khánh Ly 20 tuổi là người đi cùng nạn nhân thứ nhất

Phát hiện trong cổ họng có một lượng tóc rất lớn, răng gãy toàn bộ, mặt biến dạng, nguyên nhân tử vong vì ngạt thở do tóc khiến hô hấp khó khăn, tay chân gãy hoàn toàn, xét nghiệm tử thi phát hiện có một số lượng lớn răng trong dạ dày và răng ấy thuộc về nạn nhân

"Cái gì? Nạn nhân tự nuốt răng của mình à?"

"Chính xác!"

"Đây là vụ án gì vậy trời? Vụ trước còn chưa xử lí xong! Bây giờ lại đến vụ này!"

"Tất cả nạn nhân còn lại bị treo cổ trên các tầng và ngay bậc cầu thang lên xuống! Và chính xác họ đều treo cổ ngay bậc thứ 13, đều lạ lẫm ở đây chính là họ đều dùng tóc để treo cổ, tóc được đem về xét nghiệm thì số tóc ấy thuộc về con gái út của gia đình Từ Thị, Từ Gia Tuệ! Cô ấy chính là nạn nhân lần trước bị sát hại trong nhà vệ sinh, và đến bây giờ vụ án ấy vẫn chưa được giải quyết, bây giờ hung thủ là ai? Không một ai biết được!"

"Cảnh sát chúng ta có nhiệm vụ điều tra vụ án! Nhưng lại không có bất kỳ manh mối nào về vụ án! Có lẽ chúng ta nên tìm đến thầy hiệu trưởng trường tìm hiểu một chút thôi!"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Thứ Bảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 74

Như Hoa trở về nhà một cách mệt mỏi, cả ngày ở trường cô chứng kiến bao nhiêu là thứ kinh tởm, cô thấy chóng mặt

Trường cô lại cho học sinh nghỉ 1 tháng, bây giờ ở nhà thật sự là chán vô cùng

Bỗng điện thoại cô reo

"Alo"

"Như Hoa à con? Xuống đây mẹ nói chuyện lát nhé!"

"Dạ vâng mẹ ạ!"

Người gọi là mẹ chồng cô, bà ấy gọi cô xuống phòng khách nói chuyện

Cô xuống tới nơi bà vui vẻ nói

"Con à! Mẹ nghe nói trường con cho nghỉ một tháng phải không?"

"Dạ mẹ!"

"À thật ra Chú của Vương Nguyên sắp đi công tác tận bên Pháp khoảng 2 tuần mới về! Và lại chú ấy mất vợ sớm, mà lại có một đứa con gái 7 tuổi, muốn nhờ gửi cho gia đình chúng ta chăm sóc, nhưng Như Hoa à con biết đấy! Mẹ sắp phải qua nước ngoài trị bệnh theo đúng lời hẹn của bác sĩ rồi! Mẹ không đành lòng để con bé cho người lạ chăm sóc, con có thể giúp mẹ chăm sóc con bé không?"

"Dạ được chứ ạ! Dù sao ở nhà con cũng không biết làm gì! Hay để con trông con bé cho! Mẹ cứ yên tâm ạ!"

"Thật không? Vậy thì tốt rồi! Tội nghiệp con bé, mới sinh mẹ đã qua đời, ba nó bận rộn làm ăn suốt, toàn gửi nó cho người làm, mẹ thấy cũng đau lòng lắm!"

"Dạ con sẽ chăm sóc tốt cho con bé! Mẹ cứ yên tâm!"

"Chiều nay 5 giờ nó sẽ đến đây, giờ mẹ phải ra máy bay, con ở nhà đón nó giúp mẹ nhé!"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Thứ Bảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75

Và đúng 5 giờ chiều cô thấy một chiếc xe hơi sang trọng đậu trước cổng nhà cô, một người đàn ông trạc 30 bước ra, mặc một bộ đồ vest đen lịch lãm, bước xuống rồi sang cửa kia mở cửa ra, bước xuống là một cô bé, như lời mẹ chồng cô nói thì cô bé đã 7 tuổi, nhưng do là trẻ con bây giờ lớn nhanh nữa, nó trông còn sành điệu hơn cả một thiếu nữ 20 tuổi như cô, cái thần thái quả là không phải dạng vừa đâu

Nó mặc một bộ váy công chúa nhìn là biết đầm thiết kế rồi, chân đi giày bệt, cầm theo cái túi xách, tóc nhuộm vàng óng, môi son đỏ đỏ chím chím, ánh mắt nó liếc qua cô một cái sắc lẹm rồi quay qua ba nó nói giọng ngây thơ

"Ba đi công tác vui nhé! Nhớ mua quà cho con nha ba! Yêu ba!"

Ba nó đẹp trai thật sự, có một vài nét của Vương Nguyên, đúng là dòng họ nhà họ Vương có khác, toàn trai đẹp

Người đàn ông gật đầu chào cô rồi leo lên xe đạp ga bỏ đi

"Êh ê..."

"Bà chị này!"

"À...hả?"

"Bộ chị mê ba tôi lắm hả? Sao nhìn hoài vậy? Đừng có mà vọng tưởng hộ tôi! Cô nghĩ nhan sắc cô qua tôi sao mà đòi chiếm lấy trái tim ba tôi!"

Nó nói rồi liếc mắt một vòng qua người cô, chép miệng lắc đầu

"Đồ nhà quê! Hớ..."

Cô đứng đứ đừ miệng giật giật

"Đồ...Đồ nhà quê? Ôi thần linh ơi!"

Cô đi theo nó, nó vào nhà rồi vào phòng cô, mọi thứ đặt ngăn nắp, giày một nơi túi xách một nơi, chắc hẳn con bé được giáo dục rất tốt, rất tốt

Nó đi đến bên bức ảnh của Vương Nguyên đặt trên bàn, nó giơ tay ra lau lau rồi nói

"Anh trai tôi đẹp trai như vậy mà lại lấy một cô vợ xấu xí thế này! Chắc...tội anh quá!"

Cô há hốc mồm không nói nên lời

"Nhóc con à! Có cần sĩ nhục chị như vậy không?"

"Tôi nói cho bà chị biết! Nếu không phải anh trai tôi chết sớm thì chị làm sao có cửa! Ít ra vợ anh ấy cũng phải như tôi!"

Như Hoa cảm thấy thật cạn kiệt lời

"Ok ok! Bây giờ em đi tắm đi! Lát chị nấu đồ ăn dưới bếp đợi em! Được không?"

"Nhớ làm nhiều nhiều đấy! Em gái tôi ăn nhiều lắm!"

Cô bước đi vài bước thì quay mặt lại ngạc nhiên quay mặt lại hỏi

"Em gái?"

"Ồ...."

Nó nằm trên giường tay quẹt quẹt trên màn hình điện thoại rồi không thèm nhìn cô trả lời

"Em gái...của em đâu?"

"Có chỉ cô cũng không thấy!"

Nó vẫn thản nhiên nói giống như chuyện ấy là thường ngày rồi

"Làm con lẹ đi! Lát không có đồ ăn là nó ăn thịt bà chị đó!"

Nó nói một câu khiến cô toát cả mồ hôi hột

Cô nhìn thoáng qua hết khắp phòng, cô tuyệt nhiên không thấy bất kỳ một thứ gì khác, bỗng tấm rèm cửa bay lên một cái như có ai nấp trong đấy rồi chạy ra, cô không thấy gì cả

"Nấu đồ ăn đi! Nó chạy đi rồi! Kiểm gì nữa!"

Cô nhìn ra cửa, nếu có chắc cô đã thấy rồi chứ! Sao cô lại không thấy gì?

Cô thần thờ một chút rồi cũng thôi, bước xuống bếp chuẩn bị thức ăn cho tiểu cô nương kia, không quen ăn đồ người làm nấu nên cô tự chuẩn bị thôi

Khi bước xuống bếp, đi trên những bậc thang cô nghe thấy giống như ai đó đang cùng bước đi với cô, cô nhìn xuống chân, rồi nhìn nhìn vào bàn chân mình, từ từ đi chậm lại hơn, nhưng vẫn cảm thấy có ai đó đang bước đi cùng cô vậy, thật sự không hiểu nổi, cô đi chậm nó đi chậm, cô đi nhanh nó đi nhanh, cô dừng nó cũng dừng, cô lặng lẽ nghe xem, lúc sau thì nghe thấy tiếng cười khúc khích, hình như là tiếng cười của một đứa trẻ, một đứa trẻ con đang cười trong ngôi nhà này ư

Bỗng cô dựng tóc gáy, nhà chỉ có Tiểu Hoan và đứa nhóc vừa vào thôi, làm gì còn ai?

Cô bước đi xuống bếp, tiếng cười càng lúc càng rõ, như là nó ngồi trên vai cô rồi khom người xuống tai cô mà cười vậy

Nghĩ thế cô mới quay mặt qua vai, cô thấy một bàn tay nhỏ xíu giơ ra, nhưng nó vội vàng rút tay lại, cô giật mình lùi mấy bước rồi ngã cầu thang, phát ra âm thanh rầm rầm, con bé trên lầu đi xuống mặt cau có nói

"Cái gì mà ồn quá vậy?"

Rồi nó hốt hoảng chạy lại

"Ôi trời ơi sao chị đề lên em tôi? Ngồi dậy mau!"

Cô xoa xoa lưng rồi ngồi dậy

Nhìn xuống con bé rồi nói

"Em nói gì vậy? Nhà này làm gì có đứa trẻ nào! Con là con một mà, chẳng phải chỉ có mình con sao? Đâu ra một đứa em?"

"Tôi có nói chị cũng không hiểu! Im đi cho tôi nhờ!"

Nó bực bội đi lên lầu

Cô nhìn theo lưng nó, có một cái bóng người rất mờ nhạt, cô không thể nhìn thấy rõ, lúc hiện lúc mất, nó ngồi ngay trên vai con bé, tim cô đập loạn xạ, dụi dụi mắt thì nó biến mất

Cô nhấn phím gọi cho ba nó, cô phải canh chừng nó ngủ mới lấy điện thoại của nó được, tìm số ba nó mà gọi, vừa bắt máy giọng trầm âm phát ra

"Gì vậy con gái yêu?"

"À...à dạ cháu đây ạ! Như Hoa ạ!"

"À chào con cháu dâu! Có chuyện gì không con?"

"À chú ơi! Con bé con gái chú..."

"Con bé là Lam Như nhé con!"

"À thì Lam Như có chị em gái gì không ạ?"

Giọng ông ấy bỗng ngập ngừng tí rồi lại hỏi

"Sao con hỏi vậy?"

"À không...tại con hỏi cho biết! Với lại cháu thấy Lam Như nó lạ lắm!"

"À con bé nó bướng lắm, cháu cố mà giữ nó nhé! Chả ai chịu nổi nó cả!"

"À dạ..."

Cô cúp máy, mẹ chồng cô bảo con bé nó mồ côi mẹ, lúc sinh nó xong thì mẹ nó chết cơ mà

"Cô đang làm cái gì vậy?"

"Ôi trời ơi!"

Cô giật mình nó đứng lù lù phía sau trợn mắt lên nhìn cô rồi hỏi

Cô suýt chết vì nó

"Trả điện thoại đây!"

Cô trả nó rồi nói

"Chị...chị..."

"Biết rồi! Gọi ba tôi chứ gì!"

Nó cầm điện thoại rồi đi xuống bếp kéo ghế ra ngồi vào

"Dọn cơm đi!"

Cô bước tới dọn cơm cho nó rồi ngồi xuống gấp đồ ăn cho nó

Nó lườm lườm chén com rồi hất tất cả xuống đất

Cô giờ tay ra cần rồi hét lên

"Em làm gì vậy?"

"Tôi cho em tôi ăn trước!"

Cô nhìn xuống đồng com dưới đất rồi nhìn nó

"Em nó là ai?"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Thứ Bảy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76

"Rốt cuộc em gái nó là ai đây?"

Cô vẫn chăm chăm nhìn xuống đồng com mà nó đã hất đi, được một hồi thì giờ tay bới cho nó một chén nữa, cô đưa nó rồi hỏi thăm dò

"Bây giờ em ăn được chưa?"

Nó không thèm trả lời chỉ lườm theo một cái, nó cúi đầu ăn miếng gặm gù khó chịu

"Đồ ăn không ngon!"

Cô gấp một ít đồ ăn bỏ vào miệng, đồ ăn đâu có vấn đề gì, hay là đứa trẻ lại lên cơn mà làm khó cô đây?

Cô nhai xong thức ăn rồi nói

"Chị thấy nó không có vấn đề gì cả!"

Nó quăng luôn cả chén com rồi nói

"Thứ này mà cũng nuốt được à?"

Rồi nó xách điện thoại vào phòng, cô cảm thấy đứa trẻ này ăn nói thật sự, rất ngỗ ngược, cô tức đến nổi bặm môi mà không nói nên lời, chỉ lẳng lặng mà dọn dẹp đồng com nó đã vứt đi

Nhưng khi giờ tay ra định dọn thì cô cảm thấy một mùi ôi thiu bốc lên nồng nặc, cô giờ tay bịt mũi, cô nhìn lên lầu rồi lại nhìn xuống đồng com

Com mới nấu mà đã thiu, làm sao có thể mau hư như vậy, chỉ có ma ăn thì mới mau thiu như vậy thôi, chẳng lẽ lời con bé nói là thật, nó có một đứa em là ma sao?

Cô ở dưới nhà cho đến tối, chủ yếu là cắt tỉa cây cảnh cho mẹ chồng cô, với lại đi siêu thị mua ít đồ, hôm nay ngày âm nên người ta đi siêu thị cũng đông hơn hẳn, chủ yếu là mua ít đồ về cúng với lại rải trước cửa, cho mấy vong hồn vất vưởng lang thang nhặt ăn

Cô mua rất nhiều rau củ quả, thịt và trứng, con bé nó kén ăn quá, không khéo nó sụt cân thì không biết ăn nói như thế nào với ba nó và mẹ chồng cô, đặt hết đồ ăn vào tủ lạnh cô mới từ từ đi lên lầu

Cô đi chậm chậm không phát ra tiếng động chủ yếu là sợ nó đang ngủ lơ đánh thức nó thì khổ

Lên đến nơi cô cảm thấy im lặng vô cùng, từ từ vịn nắm đấm cửa đi vào, nó tắt hết tất cả đèn, căn phòng tối thui, không thấy được gì, lơ mơ cô thấy một cái bóng trắng ngồi ngay cửa sổ, hình như là Lam Như, nó ngồi thủ thì cái gì ấy, rất khề mà cô không tài nào nghe được, cô mới từ từ tiến lại gần một chút, cô nấp dưới chân giường xem nó nói gì

"Tiểu Yến à! Em nói sao? Em đói bụng á? Nhưng chiều chị đã cho em ăn rồi mà!"

"Cái gì? Em muốn chị ra cửa sổ chơi với em á?"

"Thôi ba chị không cho phép đâu! Ba bảo không được leo trèo những nơi cao, sẽ nguy hiểm!"

"Cái gì cơ? Em muốn dẫn chị đi đâu?"

Lúc ấy cô thấy nó đứng lên, tay giơ ra như bị ai dẫn đi về phía cửa sổ, cô giật mình thét lên rồi chạy đến ôm nó lại, giơ tay bật đèn, nó chói mắt nên lấy tay che lại, nó vùng ra khỏi tay cô rồi nói

"Buông tay ra coi!"

"Em định làm gì vậy?"

"Có làm gì đâu!"

"Em lại gần cửa sổ làm gì?"

"Chị không thấy à? Em gái tôi đang ở ngoài kia! Nó bay lượn ngoài cửa sổ kia! Nó rủ tôi ra chơi cùng nó!"

"Cái gì cơ?"

Cô nhìn ra cửa sổ thì có thấy gì đâu ngoài một bầu trời đen thăm thẳm

Cô chạy ra kéo rèm lại rồi đóng chặt cửa sổ lại, cô lạnh toát cả đôi bàn tay, cô không thấy nó, không thể nói chuyện với nó, làm sao bây giờ?

Cô cố trấn tĩnh rồi nói giọng bình thường

"Chị xuống bếp nấu bữa tối nhé! Em muốn ăn gì?"

"Không cần! Đồ ăn chị nấu không ngon! Nó còn tệ hơn đồ ăn mà em gái dẫn tôi đi ăn! Tôi không ăn!"

"Không ăn ba em sẽ mắng đấy!"

Nó ngồi dưới bếp, tay cầm bút màu sếp vẽ vẽ tô tô gì ấy mà chú tâm không thèm trả lời cô

Cô đến gần hỏi nó

"Em vẽ gì vậy?"

"Em gái tôi!"

Cô nghe thể liền dựng tóc gáy bước lại nhìn xuống cho rõ hơn

Bức ảnh nó đang vẽ là một đứa trẻ chỉ có một nửa khuôn mặt, người mặc một bộ váy rách nát nhuộm đầy máu, đầu tóc rối bù, người gầy yếu xanh xao, bé gái trong ảnh cười một cách ma mị, trên tay còn cầm một sợi dây thừng, bức ảnh đỏ lè khiến trái tim cô giật thót

Cô run run giọng

"Đây là em gái của em sao?"

"Ừ! Nó có xinh đẹp không?"

"Thật sự sao?"

"Tôi vẽ đúng những gì tôi thấy đấy! Nó rất dễ thương!"

Cô thật lùi rồi rót một cốc nước uống trấn tĩnh

Cô thở phào một hơi rồi nói với nó

"Chị nấu bữa tối đấy!"

"Tùy!"

Cô xoay người nấu bữa tối, loay hoay đến hơn 8 giờ tối thì cô quệt mồ hôi quay lại tìm nó

"Chị nấu xong..."

Nhưng cô giật mình không thấy nó đâu, cô chạy vòng vòng nhà rồi hỏi luôn mấy cô người làm, không ai thấy nó, cô chạy ra cổng nhìn nhìn ra ngoài, cô thấy trên hàng rào, thấy một mảnh giấy treo trên ấy, cô giơ tay lấy thì là bức ảnh nó vẽ lúc nãy, nhưng bây giờ trong ảnh là hai người, thêm nó vào đang nắm tay con bé người đầy máu kia, cô ứa nước mắt sợ hãi, cô mở cửa chạy ra ngoài

Vừa chạy vừa gọi

"Lam Như"

"Lam Như"

Bên ngoài không một bóng người, vì là ngày trong tháng cô hồn nên chấp tôi mọi người đã vào nhà khóa cửa hết, không ai ra ngoài

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Thứ Bảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77

Cô chạy mãi chạy mãi, đến lúc mệt thì dừng lại thở, đến một con hẻm nhỏ, cô nghe thấy tiếng cười khúc khích của trẻ con, cô im lặng thở nhẹ hơn một chút rồi lắng nghe thêm lần nữa, khi đã xác định tiếng cười phát ra từ đâu thì cô mới nhẹ nhàng bước theo

Đi thêm một khúc vào sâu trong hẻm rồi thì mới thấy một bóng người nhỏ nhắn, bóng lưng vừa nhìn thì đã biết là Lam Như rồi. Vì trên người nó mặc một bộ đồ ngủ, vì là đồ thiết kế nên rất dễ nhận ra, nó ngồi trước cổng một nhà nào đó, do có bóng đèn nên cô thấy rất rõ ràng, nó cúi cúi xuống làm cái gì ấy

Cô gọi khẽ nó

"Lam Như à! Sao em lại ở đây? Hà?"

Nó quay mặt lại, trên tay cầm nắm com, miệng thì nhai nhồm nhoàm, nó nói

"Ngon quá! Com ngon quá!"

Cô nhìn lại thì thấy trước mặt nó nào là muối gạo tiền âm phủ, rồi mấy thứ bánh kẹo và cả nhang nữa, thì ra là nó ăn com cúng cô hồn của người ta, trời ơi cô bịt miệng rồi tròn mắt nhìn nó

Nó giờ tay ra

"Ăn không? Ngon lắm!"

Cô bế thốc nó lên rồi chạy một mạch về nhà không dám quay đầu lại, thì ra nó nói đồ ăn ngon mà em gái nó hay dẫn nó đi ăn lại là com cúng cho người chết, vậy mà nó lại khen ngon

Về đến nhà cô mệt rũ rượi, bế nó chạy muốn đứt mạng không mệt mới là lạ

Về nhà cô bảo người làm lấy muối ra cửa rãi, rồi bảo khóa chặt cửa lại, không được mở ra, và phải thắp sáng đèn mọi nơi trong nhà

"Lam Như, tại sao em ra được đến đó!"

"Em gái tôi dẫn đi"

"Em gái em? Vậy được nó tên là gì?"

"Nó bảo không có tên! Nó nói cứ gọi nó là Lam Như giống tôi!"

"Nó bảo gọi nó là Lam Như?"

"Ừ! Nó hay dẫn tôi đi ăn đồ ăn ngon lắm! Nó bảo đi theo nó thì ngày nào cũng được ăn!"

"Nhưng tôi chưa được sự đồng ý của ba tôi nên chưa đi! Ba tôi bận lắm nên chưa xin phép được!"

"Lam Như à sau này không được đi với nó nữa! Có nghe không?"

"Tại sao?" Mà thôi bà chị đừng xía vào làm gì! Tôi không thèm nói với cô, giờ buồn ngủ quá, đi ngủ đây!"

Nó bước lên giường rồi nói mơ màng

"Tắt đèn đi! Em gái tôi nói không thích ánh sáng! Nó nói tối nay sẽ ngủ với tôi nên bà chị chịu khó ra phòng khác ngủ nha!"

Cô thấy nó ngủ rồi mới bước ra ngoài, ra ngoài canh chừng chứ cô nào có rời khỏi đó! Lát sau cô lại hé mở tý cửa xem bên trong, cô thấy nó ngủ rồi! Cô yên tâm mà bỏ đi

Đi được vài bước thì bỗng nghe thấy nó cười khúc khích, cô hé cửa ra, thấy nó giơ tay lên trần nhà mắt nhắm tịt nhưng miệng cứ cười khúc khích khúc khích

Lát sau cái gì tròn tròn lăn lại đụng vào chân cô làm cô giật mình

"Suyt..."

"Tiểu... Tiểu Hoan..." "Đi theo tôi!"

Cô lén lén đi theo nó, đến một góc nó nói

"Con nhỏ đó sắp chết rồi!"

Cô giật mình hỏi, nhưng sợ hãi

"Cái gì? Ai cơ?"

"Ày...thì con nhỏ ngủ ở trong phòng đấy!"

"Nó không quá tuần này sẽ chết!"

"Tiểu Hoan à! Sao lại như vậy?"

"Ày da thì tại nó ngu! Lúc chiều cô không có ở nhà tôi thấy nó nói chuyện với một vong nhi! Vong đó nó ghê lắm! Bị phá thai nên chết, lòng oán khí dữ lắm, sợ muốn bắt con nhỏ kia đi đấy!"

"Tại sao lại như vậy?"

"Hỏi tôi tôi hỏi ai? Làm như cái gì tôi cũng biết vậy!"

"Tôi chỉ biết con bé kia nó có lời hứa với cái vong kia rồi! Mà luật âm đã hứa thì không chối được đâu, nên lần này nó phải chịu thôi!"

"Nó hứa cái gì?"

"Đại khái như là nó sẽ đi theo cái vong kia ấy! Khoảng hơn tuần thì nó chết! Tại giờ vong kia nó đang hút dương khí của nó!"

Như Hoa hốt hoảng định chạy đi thì nó gọi với theo

"Đừng vô! Vô ích thôi! Cô không làm gì được đâu!"

"Vậy bây giờ..."

Bây giờ muốn hóa giải thì chỉ còn cách liên hệ với gia đình của nó thôi!"

"Muốn tháo phải tìm người cột, nói chung là tìm ba mẹ nó hỏi kỹ lưỡng nhà có ai phá thai không hoặc là làm người khác sảy thai không? Rồi tìm cách thôi!"

Cô đi tới đi lui, mẹ nó chết sớm, để có mình nó thì làm sao mà phá thai đứa trẻ là em gái của Lam Như được, cô rối trí nên gọi điện thoại gấp cho ba nó

"À lô chú à! Bây giờ chú nói thật cho con biết đi! Chú và vợ có phá đi đứa trẻ nào không?"

"Sao...sao cháu hỏi vậy?"

"Chú à bây giờ tình hình rất gấp chú trả lời đi!"

"Không có! Để Lam Như ra thì mẹ nó qua đời! Không hề có việc phá thai gì ở đây, Lam Như là đứa đầu tiên, có gì không cháu?"

"Vậy cô chú đã làm một ai sảy thai chưa?"

"Cháu hỏi điên khùng gì vậy?"

"Chú trả lời đi! Bây giờ có một vong trẻ con đang theo Lam Như, một tuần nữa con bé sẽ chết!"

Bạn đang đọc truyện *Có Dâu Thứ Bảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 78

"Chú mau nói gì đi! Chú à! Lam Như thật sự đã sắp phải chết rồi! Chú phải kể thật với cháu!"

Ba Lam Như tháo kính ra ngã người về phía sau rồi thở dài ra một hơi, rất lâu mới đáp lời Như Hoa

"Có lẽ..."

"Đứa bé năm xưa..."

"Đã thực sự quay về rồi"

Cô nắm chặt cái điện thoại rồi hỏi kĩ càng

"Đứa bé năm xưa?...chuyện là như thế nào hả chú?"

Ông ấy lại thở dài, vốn dĩ chuyện này ông ấy đã giấu nhem đi rồi, không nghĩ sẽ có ngày phải moi nó ra, đôi mắt ông mơ màng nghĩ về ngày xưa

Ông nói chậm rãi

Ngày trước...khi ông 20 tuổi! Ba mẹ ông đã có lời đính hôn với gia đình họ Trần, và bàn bạc với nhau khi con trai lớn nhà họ và con gái nhà họ Trần đã đến lứa tuổi kết hôn, thì bắt buộc chúng phải lấy nhau, mục đích vì muốn thân càng thêm thân, muốn việc làm ăn sẽ thuận lợi và lợi ích sẽ không bị lọt ra ngoài

Họ đâu biết rằng khi còn ngồi trong ghế nhà trường anh đã có người yêu, cô ấy nghèo khó, nhưng đã cố gắng giành học bổng để được học trường lớn, cô vô tình học cùng lớp với anh, anh thích nghị lực của cô, cô thích sự ôn nhu của anh, cô là Lam Lam, còn anh là Vương Tuấn, cả hai yêu nhau trong thầm lặng, không một ai hay biết

Cho đến một ngày anh nghe mẹ nói

"Con trai à! Đã 20 tuổi rồi! Vậy con đã định lập gia đình chưa?"

Anh nghe thì có chút e ngại, anh định nói với ba mẹ về chuyện của hai người nhưng có vẻ mẹ anh đã nói sớm hơn anh "Mẹ à con định là ra trường thì sẽ thông báo cho mẹ nhưng mẹ đã nói vậy thì con cũng không giấu nữa! Con và cô ấy yêu nhau đã lâu! Con định ra trường sẽ cưới cô ấy đấy mẹ!"

Bà cười hài lòng trên chốc con trai

"Ây da hai cái đứa này thật là! Yêu nhau thì có gì mà giấu chứ! Cuối tháng này mẹ sẽ tổ chức đám cưới luôn!"

"Thật không mẹ? Được vậy thì tốt quá rồi! Nhưng không biết ba mẹ cô ấy có đồng ý không?"

Anh lo lắng hỏi

Bà gõ đầu con trai rồi nói

"Yên tâm đi mẹ đã nói chuyện với ba mẹ Hoài Thực xong rồi!"

Anh sững người rồi hỏi lại

"Mẹ...mẹ nói Hoài Thực nào?"

"À thì con bé Hoài Thực hay qua nhà mình chơi lúc nhỏ đấy! Con không nhớ à? Yêu nhau lại còn già vò?"

"Mẹ à...có...có phải mẹ hiểu lầm ở đâu không? Người con nói là Lam Lam, cô ấy học cùng lớp với con! Người con nói là cô ấy mà!"

"Lam Lam là ai? Con cháu mẹ phải là Hoài Thực con gái tập đoàn Lâm gia, còn Lam Lam gì đấy mẹ khổ biết! Không cần nói nhiều, mẹ quyết định cuối tháng con bé từ Anh về thì tổ chức đám cưới luôn!"

"Nhưng mà! Con không đồng ý! Mẹ à!"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Thứ Bảy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 79

Anh bật dậy tỏ vẻ gay gắt, không khuất phục mẹ mình, nhưng bà không quan tâm chỉ một bước đi thẳng không thèm nhìn lại dù một lần

Anh đứng đấy rồi cười một cái nhạt nhẽo

Mẹ anh bệnh tim, nếu có ý cãi lời bà sợ rằng bà sẽ phát bệnh, anh không nỡ

Anh không dám nói gì với Lam Lam, chỉ vờ như không có chuyện gì

Vẫn quan tâm đến cô, nhưng cô dần dần đã thay đổi, cô hay cáu gắt, cô không lắng nghe anh như trước nữa, cô cũng không quan tâm anh vui hay buồn, không quan tâm anh đã chịu rất nhiều áp lực để khuyên ngăn ba mẹ, muốn lấy cô làm vợ

"Lam Lam! Đã ăn cơm chưa em?"

"Rồi!"

"Vây...chúng ta gặp nhau nhé! Anh rất...nhớ em!"

"Em bận!"

"Anh ngủ đi!"

Mỗi ngày cô đều như vậy, lúc nào cô cũng cộc lốc, không quan tâm anh, anh chán nản nên bỏ ra ngoài, đi một lát thì đến nhà cô lúc nào không hay

Anh đứng trước cửa nhưng không dám gõ, chỉ dám nhìn vào trong, đèn đã tắt, anh nghĩ cô mệt nên đã ngủ rồi chăng?

Anh quay người ra về, đi được một lúc thì nghe thấy tiếng động phía sau, anh vô tình quay lại, anh thấy rõ ràng cô đang ôm một người đàn ông khác, hai người ôm nhau thắm thiết, anh thật sự không tin vào mắt mình, anh đã đau đớn đến không thở được

Anh chạy đến và cho tên kia một cú đấm, hấn ngã xổng xuống đất, cô hét hoảng hét to

"Vương Tuấn! Anh dừng lại

"Sao hả? Tại sao em như vậy? Tại sao em lại phản bội anh?"

"Anh điên đủ chưa? Em phản bội anh bao giờ? Em đã làm gì mà anh nói như vậy?"

"Em không làm gì? Ôm một người đàn ông khác khi không có anh, và giữa đêm khuya anh ta đến nhà em, em lại nói không có gì?"

"Không được sao? Em và anh cũng như vậy mà! Vây em với người khác có gì không được?"

Anh sốc toàn tập, anh không ngờ cô lại nói như vậy, cô thật sự là người như thế nào?

"Lam Lam à!"

"Đủ rồi! Thật sự anh cố ý không nhận ra à? Tôi đã chán anh rồi! Lâu lắm rồi anh có biết không?"

Cô xoay ngang đỡ người con trai ngã dưới đường rồi bước vào nhà đóng cửa lại

Anh thần thờ đứng đó, trời bắt đầu đổ mưa, anh vẫn đứng đó, những giọt mưa đổ lên đầu anh chảy xuống gương mặt thanh tú của anh, tự hỏi lòng anh đã làm gì sai? Hay do thật sự cô đã chán anh rồi?

Sáng hôm sau anh vẫn đứng đó, mặt tái méc, anh đã dầm mưa cả đêm qua

Anh cười đau khổ nhìn vào nhà cô một cái cuối rồi bước đi, mắt anh mờ mờ, chân lều xiu bước về

Ra đến đường lớn thì anh ngã xuống, vô tình một chiếc xe hơi chạy đến vội thắng xe, không kịp thời thì anh đã chết rồi

Cô gái trong xe hét thất thanh, cô từ sân bay bắt xe về nhà chồng tương lai, ba mẹ cô còn ở Anh, chỉ có cô về trước, mới về đã gặp chuyện, cô hoảng hốt gọi điện thoại

"Bác à! Hình như con tông chết người rồi!"

"Cái gì chứ? Con đang ở đâu?"

"Con đưa anh ta đến bệnh viện rồi! Bác đến mau đi bác!"

"Được rồi được rồi!"

Bà đã thức trắng cả đêm qua để đợi thằng con bà, nó đi đâu cả đêm khô về, giờ Hoài Thực lại gọi điện báo tin dữ, bà mệt mỏi kêu tài xế

Bà đến bệnh viện rồi thấy Hoài Thực đứng trước cửa phòng cấp cứu sợ hãi nói

"Anh ta...anh ta không biết từ đâu mà chạy ra ngoài đường, chặn đầu xe của con, con không cố ý! Bác gái à con thật sự không cố ý!"

Bà cố trấn an cô

"Không sao đâu, không sao, bác ở đây rồi!"

"Cậu ta cấp cứu bao lâu rồi?"

"Hơn 30 phút rồi bác"

Bác sĩ vừa lúc ấy bước ra, ông ấy nói

"Bệnh nhân không nguy kịch đến tính mạng, chỉ bị cảm do dầm mưa quá lâu, người nhà không cần lo lắng"

Y tá đẩy băng ca ra thì bà bỗng thốt lên

"Trời ơi con trai tôi! Vương Tuấn!"

Hoài Thực giật mình lắp bắp

"Bác gái! Bác gái nói đây là ai?"

"Nó là Vương Tuấn, chồng sắp cưới của con đó!"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Thứ Bảy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80

Cô giật mình, nhìn kĩ hơn người con trai ấy, lúc nhỏ cô thích nhất là chơi với Vương Tuấn, lúc nào cũng bảo ba mẹ chở qua nhà Vương Tuấn chơi, nhưng khi 8 tuổi cô đã qua Anh trị bệnh nên không còn gặp anh nữa, rồi lớn lên cô học bên đây, cô đã dần dần không còn biết khi lớn lên khuôn mặt anh sẽ như thế nào, cô chỉ giữ duy nhất một tấm hình của cô và anh, nhưng là khi hai đứa 7 tuổi

Cô ngắm nhìn anh ngủ, mặt tuy hơi biến sắc nhưng thật sự đẹp trai lắm, cô thích thú cười cười mãi, cô giờ tay ra chọt vào má hấn, mỉm cười dịu dàng

"Không ngờ...lớn lên cậu đẹp trai đến như vậy!"

Lúc nhỏ anh không ưa cô, thấy cô rất phiền, chỉ muốn đuổi cô ra xa, không thích cô lại gần, nhưng có một lần cô bị con chó nhà hàng xóm sủa, cô đã ngã xuống đất rồi khóc um lên, anh từ đâu chạy lại rồi lấy đá chọi con chó ấy xua đuổi nó đi, cô cảm thấy anh giống như người hùng vậy, rất oai phong

Anh nhăn nhó rồi nắm tay cô lôi về, miệng lảm bừa

"Tôi ghét nhất là con gái! Thật phiền toái!"

Cô đã thích anh từ dạo ấy, lúc ba mẹ bảo về nước cuối tháng chuẩn bị đám cưới với anh, cô đã vui mừng không đợi được đến cuối tháng mà về trước, không ngờ lại gặp anh trong trường hợp như thế này

Cô giờ tay sờ sờ vào mặt anh. Thấy nóng cô sờ lên trán, cô giật mình thấy nóng quá, cô định đứng lên gọi bác sĩ rồi một bàn tay anh nắm tay cô giữ lại

Anh nhắm mắt nói mơ màng

"Mát quá! Mát quá!"

Cô đứng lại rồi đặt tay kia lên mặt anh, hỏi nhỏ

"Mát hơn chưa?"

"Mát...mát quá!"

Rồi anh chảy nước mắt, nước mắt đau đớn của một người con trai

"Lam Lam à! Đừng như vậy mà! Đừng rời xa anh mà!"

Cô ngồi xuống bên hắn

"Lam Lam là ai? Là...người anh thích sao? Cô ấy rời xa anh à?"

"Chứ không phải lúc nhỏ cậu ghét nhất là con gái sao?"

Cô u buồn cúi đầu, anh mở mắt lơ mơ ra làm cô thấy không khỏi giật mình

"Vương..Tuấn..Cậu tỉnh rồi à? Để tôi gọi bác sĩ!"

Cô vừa đứng dậy đã bị anh lôi ngược lại, cô ngã nhào lên người anh, cô giật mình nói

"Em...em xin lỗi!"

Anh đè cô xuống giường, đôi môi thì thào

"Anh muốn lấy em làm vợ! Lam Lam! Sinh con cho anh đi, em sẽ không trốn được nữa!"

Nói xong cô chưa kịp phản kháng thì anh đã hôn cô, đôi tay giữ lấy cái eo nhỏ rồi cứ thế cuồng nhiệt hôn cô, cô vốn dĩ thích anh, nên tùy anh hành động, dù sao cuối tháng này họ cũng kết hôn

Thế là người hắn chiếm lại là Hoài Thực, cô gái mà anh không yêu, bắt buộc anh phải cưới cô, anh lấy cô nhưng lại không yêu cô, tâm hồn để ở một nơi xa vời

Lấy cô 3 năm anh không hề động đến cô dù chỉ một lần, anh luôn ở công ty, không chịu về nhà, cô tuổi hờn khóc bao đêm, cô yêu anh cô chấp nhận hết, giấu ba mẹ rằng cô và anh vẫn hạnh phúc

Hôm ấy anh làm việc ở công ty, một hộp cơm đặt trước mặt anh, anh không thèm nhìn mà nói

"Đề đó rồi về đi!"

Anh luôn luôn lạnh lùng và tàn nhẫn, trưa nào Hoài Thực cũng mang cơm cho anh, anh ăn nhưng không thể cảm nhận được sẽ yêu Hoài Thực chỉ cảm thấy có lỗi vì không đáp lại tình yêu ấy

Giọng Lam Lam cất lên

"Anh khỏe không?"

Anh giật bản mình rồi nhìn lên, anh thật sự bất ngờ khi người đứng trước mặt anh lại là Lam Lam

Anh hỏi

"Cô đến đây làm gì?"

"Em làm thư ký cho anh!"

"Ai kêu?"

"Vợ anh kêu!"

Anh bất ngờ lần hai "Vợ tôi?"

"Đúng vậy! Cô ấy không nói cho anh nghe à? Cô ấy muốn em làm anh vui!"

Anh giật đến run người quăng hộp cơm xuống đất rồi quát

"Cút ngay cho tôi!"

Anh về nhà thấy cô đang thêu tranh, anh giật bỏ bức thêu làm kim đâm vào tay cô chảy máu

"A..."

"Ai nhờ cô tìm thư ký cho tôi? Hà?"

Cô âm ỉ rồi khóc òa, cô nói

"Anh có biết em tìm cô ấy cực khổ lắm không? Em chỉ muốn là anh được vui! Em biết anh không yêu em! Em đã tìm được người anh yêu thật sự rồi mà! Anh không cần tức giận, em không phá hai người đâu! Em sẽ ngoan ngoãn ở nhà, anh muốn đi đâu với cô ấy cũng được, em nói thật mà, em sẽ không nói với ba mẹ đâu, chỉ cần anh đừng buồn nữa! Có được không?"

Anh nhẹ tay hơn rồi nhìn vào cô, đôi mắt đã đau lòng đến cực độ, vợ anh đã phải chịu đựng rất nhiều, thức sớm nấu bữa sáng cho anh, hôm anh ăn hôm lại không, cô vẫn đều đều nấu, anh ăn cô cảm thấy rất vui, không ăn cô lại buồn mà ăn một mình

Tối đến anh đi tiếp khách tận 12 giờ hoặc hơn, cô thức chờ cửa có hôm ngủ gà ngủ gật nhưng ngày nào cũng đợi anh về, không một lời oán trách hay lao vào

Cô đã tìm Lam Lam, cô nhờ cô ta làm thư ký cho anh, mong anh không đau khổ nữa, mong anh sẽ vì vậy mà trở nên vui vẻ, không ngờ anh lại tức giận như thế này, cô mếu dờ khóc dờ mà nước mắt tuông ròng ròng

Anh đau lòng cầm tay kim đâm chảy máu của cô lên mà ngậm trong miệng, ôm nhẹ cô vào lòng

"Ngốc à! Trên đời này có người vợ nào như em không? Lại tìm tình cũ cho chồng hả? Em không sợ mất chồng à?"

"Nhưng...cô ấy là người anh thích!"

"Ai bảo?"

"Người anh thích..."

Anh cúi đầu xuống nhìn cô, nâng gương mặt cô lên rồi từ từ hôn cô, cô giật mình đẩy ra

"Em là Hoài Thực, không phải Lam Lam đâu!"

"Anh biết rồi! Anh đâu phải thằng đàn!"

Anh bế cô lên lầu, cô đỏ mặt rồi hỏi

"Anh...anh làm gì vậy?"

"Làm chồng em!"

Kể từ sau hôm ấy anh thương cô hơn, yêu cô hơn và về nhà với cô sớm hơn

Lam Lam cô ấy không cam tâm, cô ấy quyết giành lại anh, cô ấy chuốc rượu anh, mua thuốc cho anh uống, và sau cùng là lên giường với anh, anh không nhận ra trong cơn say anh đã ngoại tình. Anh sợ Hoài Thực sẽ sốc, cô ấy đang mang thai, anh giấu nhem

Hoài Thực mang thai đến tháng thứ ba, Lam Lam báo tin cô ấy mang thai được 1 tháng, cô ấy đòi anh li hôn với Hoài Thực

Anh không đồng ý, vì đứa trẻ nên anh không dám động đến Lam Lam. Anh chu cấp tiền cho cô ta dưỡng thai nhưng cô nào an phận

Thai được 7 tháng cô sợ sinh con ra thì không có ba, cô trực tiếp gọi điện cho Hoài Thực, bảo là đã mang thai với Vương Tuấn, cô muốn Hoài Thực li hôn với Vương Tuấn nếu không cô sẽ phá thai

Hoài Thực vừa bất ngờ vừa sợ, cô hẹn Lam Lam ra nói chuyện, thai cô 9 tháng nên đi lại khó khăn, cô gặp Lam Lam, cô sợ Lam Lam đại dột mà bỏ đi sinh linh bé bỏng vô tội, dù sao cũng là con của Vương Tuấn cô khổ đánh

Lam Lam định sẽ gặp Hoài Thực rồi khuyên cô ta rời xa Vương Tuấn, hoặc cô ta không nghe thì giết luôn cả mẹ lẫn con một lần

Nhưng Hoài Thực không nhận ra, cô thật ngây thơ, Lam Lam không được như ý muốn nên tức giận đẩy Hoài Thực xuống cầu thang. Hoài Thực giật mình nắm lấy áo Lam Lam, thế là cả hai người đều ngã, Con Lam Lam chết, Con Hoài Thực sống, nhưng Hoài Thực lại qua đời, Lam Lam điên loạn, cô ấy quá sốc không chấp nhận sự thật

Con Hoài Thực là con gái, anh đặt tên là Lam Như, anh ở vậy nuôi con, con anh đôi lúc lại nhìn lên trần nhà mà cười khúc khích, anh thấy lạ nhưng cũng

không quan tâm, Hoài Thực chết anh đã như phát điên

Lớn lên con anh không chịu chơi với ai, chỉ ngồi trong góc nói chuyện một mình

Giờ Như Hoa nhắc lại anh đoán là đứa trẻ con Lam Lam năm xưa đã quay về rồi!

Như Hoa lau nước mắt, cô thấy đau thay cho Hoài Thực, cô ấy hiền lành như vậy! Ngây thơ tốt bụng như vậy!

"Chú à! Bây giờ Lam Lam ở đâu?"

"Bệnh viện tâm thần thành phố!"

Như Hoa cúp chuông bị để đến bệnh viện tâm thần thành phố tìm Lam Lam mong sẽ có cách

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Thứ Bảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81

Như Hoa tìm đến với bệnh viện tâm thần nơi Lam Lam ở, cô nhận được địa chỉ từ ba Lam Như, ông ấy nói sẽ đáp chuyến bay sớm nhất để trở về, dù rằng công việc thật sự chất đến đầu ông, nhưng đối với ông con gái là điều quan trọng nhất

Cô đi lang thang tìm, bác sĩ nói không thể nhốt bà ấy trong phòng, bà ấy hay đập phá đồ đạc, hay la hét, có lần bà ấy còn đập vỡ mảnh kính rồi tự cửa vào cổ mình, không biết là hành động vô thức hay là có mục đích nhưng những điều bà ấy làm đều rất đáng sợ, chủ tịch Vương, ông Vương Tuấn dặn dò họ là chăm sóc cho bà ấy bằng lòng và không cho phép ai được đối đãi không tốt với bà ấy

Bà ấy suốt ngày cứ nói lảm nhảm, điên loạn rồi la hét, không trầm lắng như những bệnh nhân khác, có lẽ một cú sốc nào đó đã khiến bà ta trở nên như vậy chăng?

Có lần bà ta còn nói rằng, có một đứa trẻ cầm một sợi dây rất dài để xiếc cổ bà ta, nó chửi rủa bà ta, rồi còn nói chính bà là người tiết đường sống của nó

Nó cứ lừng lợ trên đầu bà, sợ hở lúc bà ngủ mà thò dây xuống xiếc cổ cho bà chết

Cô y tá kể lại cho Như Hoa nghe mà cứ lắc đầu, bệnh của Lam Lam không cách nào khống chế, những liều thuốc an thần bây giờ là thứ tốt nhất đối với bà, cứ tỉnh là hét là la

Cô y tá dẫn cô đi đến chỗ Lam Lam hay ra ngồi, nhưng không hiểu sao lại không gặp, nên đành vào phòng xem thử, quả thật là ở trong phòng, cô y tá chỉ tay vào rồi lắc đầu

"Cô xem xem, cô ta lại lên cơn nữa rồi kìa, cứ như thế mãi đây cô ạ! Vì chủ tịch Vương đã gọi điện báo cho cô vào chứ không thì chúng tôi chẳng dám cho cô ấy gặp ai, cô ấy phá lắm!"

Như Hoa nhìn vào rồi bỗng nhắm mắt

Bà ấy đầu tóc rối bù, đang đứng trên giường nhảy lung tung, mồm không ngừng la hét

"Đừng mà, tao không muốn chết đâu! Đừng mà! Tao lạy mày mà! Tao xin lỗi mà!"

Bà ấy quỳ thụp trên giường rồi cúi đầu lạy lia lịa, cô y tá lắc đầu rồi cũng bỏ đi

Như Hoa lúc này mới thể hiện sắc mặt rõ nhất cô kinh hãi, tay che lấy miệng, hình ảnh trước mặt thật sự rất kinh khủng

Một đứa trẻ con và sợi dây trên tay, nó ngồi trên cổ của Lam Lam, vòng sợi dây qua cổ cô ta xiếc chặt rồi có cười man dại, nó hình như cô đã thấy ở đâu rồi thì phải, quen quen

Nhưng khi cô bước lại gần và ánh mắt nó vừa liếc qua người cô một cái sắc lẹm, cô mới thật sự nhận ra nó chính là con bé trong bức vẽ của Lam Như, và nó chính là đứa em gái mà Lam Như vẫn hay nói

Cô càng kinh hãi hơn khi biết sợi dây mà nó dùng để xiếc cổ người phụ nữ kia lại là cái cuộn rốn của chính nó, sợi dây vẫn nối vào bụng nó, nó giờ tay về phía cô cười khè khè

Mặt nó loang lổ một mảng, tay chân cũng vậy, cô giờ tay ra và nắm lấy tay nó

Một tia sáng phát ra từ sợi dây chuyền trên cổ cô rồi vụt tắt, nó la hét lên một tiếng rồi cũng biến mất, cô ôm ngực khó thở rồi khụy xuống, bà ta khi được thả ra cũng khụy xuống thở hồng hộc

Cô đứng dậy rồi giờ tay ra nắm lấy tay bà rồi lên

Khi cả hai ngồi trên giường rồi thì không gian bỗng trở nên thật im lặng.

Một hồi sau bà ấy mới cất lời hỏi, giọng điệu rất bình thường và nhẹ nhàng, rất khác với những gì bác sĩ nói về bà

"Cô là ai? Đến đây để làm gì?"

Tôi là một người bình thường, tôi vốn dĩ đến đây tìm bà vì tôi muốn bà kể tôi nghe việc gì đã xảy ra giữa cô và vợ chú Vương Tuấn

Nhắc đến Vương Tuấn bà ta mắt long lên sòng sọc điên loạn đập phá đồ đạc, lại trở thành bộ dạng điên điên khùng khùng

"Bà điên cái gì chứ? Bà muốn giả điên để khóa lấp đi tội ác của chính bản thân bà hay sao? Bà nghĩ cô Hoài Thực chết rồi, con gái bà chết rồi thì bà muốn giả điên đến lúc nào cũng được à?"

"Tôi đã nghĩ là con gái trong bụng bà là do sảy mà chết, nhưng không ngờ, không ngờ bà lại chính tay giết nó bà không phải là người nữa rồi!"

Như Hoa đã thấy những vết thương trên người đứa trẻ kia, cô biết Lam Lam đã giết nó, bà ấy vốn dĩ không hề điên, bà ấy là giả điên mà thôi

"Nói!..."

Như Hoa thét lên rồi trừng mắt với bà ta

"Bà không nói tôi sẽ để nó giết bà!"

Bà ấy run run rồi quỳ xuống dưới chân cô, ôm chân cô mà lạy lạy

"Tôi nói! Tôi nói!"

"Hôm ấy tôi hẹn Hoài Thực ra nói chuyện, vì cô ta không chịu nhường Vương Tuấn cho tôi nên tôi đã đẩy cô ta ngã xuống dưới cầu thang, cô ta nắm được áo tôi rồi lôi tôi cùng xuống, tôi và cô ta ngã cùng nhau, lúc ấy cô ấy đã gần đến sinh con, còn tôi thì mới được 7 tháng, cô ấy chảy rất nhiều máu, cô ấy đã sinh con ngay lúc ấy, con cô ta đã chào đời trước mặt tôi, tiếng khóc của nó vang lên cùng là lúc Hoài Thực tức hơi thở cuối cùng, tôi...đứa con trong bụng tôi vốn dĩ không phải con của Vương Tuấn, tôi sợ...Tôi sợ anh ấy biết tôi giết vợ anh ấy, biết đứa con trong bụng tôi không phải con anh ấy thì anh ấy sẽ không tha thứ cho tôi nên đã nghĩ ra cách biến đứa trẻ con của Hoài Thực trở thành con của tôi, đồ đứa con của tôi cho Hoài Thực rồi nói cô ấy phản bội Vương Tuấn

"Nhưng tôi không biết làm sao để sinh đứa bé này ra, nó chưa đủ tháng, tôi nghĩ nhưng không nỡ đến mức sẽ sinh non, tôi đã suy nghĩ nát óc, tôi đã dùng cây đập vào bụng mình, quả thật rất đau, đau đến chảy nước mắt nhưng tôi vẫn đập, đến lúc đau không chịu nổi nữa tôi thấy dưới chân chảy máu rất nhiều, biết là sắp sinh non nên tôi đã ráng mà rặn ra"

Đã cố gắng cả giờ đồng hồ nhưng không thành, tôi đã tự tay thọc vào mà lôi đứa trẻ ra, cuộn rốn nó vẫn còn chưa cắt

Tôi đã đuối sức đến ngất xỉu, khi tỉnh lại trong bệnh viện tôi mới nhận ra đứa con của tôi đã chết, và Vương Tuấn cũng đã biết đứa trẻ còn sống là con của anh ta và Hoài Thực, tôi mất đứa con, mất trái tim Vương Tuấn, mất hết tất cả, tôi giả vờ điên để mà trốn tránh pháp luật, trốn tránh ánh mắt của mọi người nhìn tôi"

"Nhưng không! Quả báo không hề bỏ sót bất cứ một ai"

"Đứa bé mà tôi đã cố gắng giết đã quay lại tìm tôi, lúc nào nó cũng chửi rủa, cắn tôi, đánh đập tôi, hành hạ tôi, khiến tôi sống không bằng chết, nó cứ chửi tôi rồi quấy phá mỗi giấc ngủ của tôi"

"Mày đã phá căn tu của tao! Bao nhiêu năm tao tu luyện để được làm người mà mày đã đập nát tất cả những gì tao gầy dựng, mày chết đi...!"

"Hàng đêm nó luôn chửi rủa tôi như vậy, nó nói tôi phá kiếp làm người của nó, nó đã chết, chịu vát và bao nhiêu năm tu hành, để có cơ hội đầu thai thành người, chút nữa đã thành công rồi, giờ tôi đã phá của nó, nó sẽ không tha cho tôi đâu!"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Thứ Bảy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82

Bà ta gào khóc rồi ngã cổ ra chỉ cho cô xem, vết xiết cổ vẫn còn in trên cổ, bà giờ tay ra, toàn vết răng nó để lại, bà khom người vạch tóc cho cô xem, những chàm tóc nó bứt ra vẫn còn in vết máu, nó đánh bà rất nhiều, ngồi trên đầu bà mà nhún nhảy, nó không thương tiếc gì cả, tối đến đau nhức mà không ngủ được, bà cứ khóc mãi rồi van xin nó tha cho bà nhưng nó đã lạnh lùng mà gắt

"Ngày xưa mày có tha cho tao không hả? Tao đã đau đớn như thế nào mày có biết không? Mày là đồ cảm thù không xứng đáng để tao tha thứ, cho dù có thành quỷ cũng không tha cho mày đâu!"

Rồi đêm đêm bác sĩ y tá túc trực ở bệnh viện ai cũng nghe thấy bà la hét trong phòng, miệng cứ cầu xin ai đó dập đầu đến chảy máu khóc lóc thảm thiết

Như Hoa kéo bà lên, rồi nói

"Đi!"

"Đi đâu?"

"Tôi đưa bà vào chùa"

"Tôi không dám đi đâu, nó sẽ giết hai chúng ta"

Cô cương quyết lời bà ta đi, vừa ra đến cửa mặt trời đã bị một áng mây đen che khuất, bầu trời tối sầm lại, một cơn gió thổi lên mạnh, lá cây tạo thành một cơn lốc xoáy đập thẳng vào người hai người, hai người bay đập người về phía sau đầu điển, cành cây gãy lộp rộp, rơi xuống chắn ngay cửa ra vào, bít cả lối đi nhốt cả hai người bên trong, một cái gì đó tròn tròn treo trên cây, nó lú mặt ra đôi mắt đầy sự cay nghiệt nhìn vào trong phòng

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Thứ Bảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83

Ngoài trời giông bão nổi lên, Lam Lam và cô ngồi bên trong co rúm người lại rồi nhìn ra, con bé nó treo lủng lẳng trên cây, nó căm thù bà ta, căm thù cái gọi là lòng dạ hiểm độc của bà ta

Nó nhếch mép lên cười, bỗng nó biến mất, bà ta vẫn sợ hãi, vẫn run run, Như Hoa trấn an

"Nó đi rồi! Không phải sợ!"

"Nó sẽ quay lại, nó chỉ là đến chỗ của một đứa trẻ khác thôi! Nó nói là sẽ bắt đứa trẻ kia thay thế chỗ cho nó, vì đứa trẻ đó rất nghe lời nó, nó sẽ dụ dỗ đứa trẻ đó"

Cô ngược đôi mắt to tròn lên rồi hỏi nhỏ

"Không lẽ...không lẽ đứa trẻ nó nói là Lam Như sao, cô bật dậy rồi nắm tay bà ta lôi đi"

"Đi, đi theo tôi nhanh lên"

Cô dùng tay đẩy những cành cây ra, cô cố hết sức thoát khỏi chỗ này, cô mà chậm trễ chắc con bé nó chết mất thôi

Cô đỏ mồ hôi nhễ nhại, Lam Lam cũng phụ giúp một tay, cả hai loay hoay một hồi sau mới thoát ra được, cô chạy thụt mạng, vừa chạy vừa dặn

"Bà bắt xe lên chùa ở ngay lập tức, tôi sẽ trở về nhà tìm con bé, nhanh!"

Cô bắt một chiếc taxi cho bà ta rồi dặn tài xế chở bà lên một ngôi chùa nào gần nhất có thể

Cô cũng bắt một chiếc taxi cho mình, về nhà gấp

Vừa ngồi trong xe vừa sợ, cô sợ lắm sợ phải chứng kiến sự thật rằng nó sẽ tước đi mạng sống của con bé Lam Như

"Tài xế làm ơn chạy nhanh một chút có được không?"

"Tôi đã chạy nhanh lắm rồi! Cô có việc gấp lắm sao?"

"Em tôi đang ở nhà, nó đang gặp nguy hiểm"

Tài xế nghe thế đạp ga phóng nhanh về phía trước, về đến nhà cô đã vội nhìn ra bể bơi, cảm thấy con bé không ra bể bơi nên yên tâm chạy vào nhà

Vừa chạy cô vừa kêu inh ỏi "Lam Như à, Lam Như à"

Cô chạy nhanh lên phòng, phòng tắm đóng chặt cửa, nước chảy là xà, cô đập mạnh cửa phòng tắm gọi thất thanh, nhưng ngoài tiếng nước chảy thì không nghe ai trả lời, cô điên loạn tìm dụng cụ để đập cửa nhà tắm

Vừa giờ cái ghế lên cô đã nghe trong phòng vang ra một tiếng cười hí hí của trẻ con

Cô dừng tay rồi hỏi

"Lam Như à? Phải Lam Như không?"

"Phải"

Cô đập mạnh cửa hét lên

"Mở cửa ra cho chị đi Lam Như, em làm gì trong đây vậy?"

Nó không trả lời rồi tiếng nước chảy im bật, lát sau lại khẽ nói

"Nó đã leo lên đến sân thượng rồi! Ha ha mau lên mà hốt xác nó đi! Ha ha!"

Cô mới nhận ra rằng đó không phải là Lam Như, mà là con bé em của nó, nãy giờ là nó câu thời gian để Lam Như đủ thời gian leo lên cầu thang

"Lam Như à, đừng mà!"

Cô như điên cuồng mà chạy lên tầng thượng, nó vốn dĩ cũng chỉ là một đứa trẻ con, đâu có tội tình gì, cô vừa chạy vừa khóc

"Tiểu Hoan à cứu con bé với, Tiểu Hoan à! Cứu con bé đi!"

Cô chạy đến tầng thượng thì thấy Tiểu Hoan đang ú ớ cái gì đó, nó cầm lấy cái áo của Lam Như, con bé đang treo lơ lửng trên tầng thượng, nó giống như một quả lắc treo lơ lửng, nó bất tỉnh, rồi mất hồn vía Như Hoa mới vội chạy lại, không may trượt chân thế là ngã nhào xuống sàn, tron trước thể nào mà cô ôm luôn Tiểu Hoan và Lam Như cả ba cùng nhau ngã xuống dưới

"Á....."

"Á....."

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Thứ Bảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84

Cô là thất thanh, một bàn tay giơ ra, cô ngẩng mặt lên thì cô biết ngay mà. Là hấn, hấn luôn đến với cô lúc cô cảm thấy sợ hãi nhất nguy hiểm nhất, lúc nào cũng vậy!

Cô ôm hai đứa trẻ rồi khóc nức lên, cô dựa vào lòng Vũ Hạo rồi thúc thít

"Anh à, em sợ quá, lỡ con bé có mệnh hệ gì chắc là em chết mất anh à!"

"Vợ anh mà cũng biết sợ à? Chẳng phải vợ anh rất can đảm hay sao?"

"Đồ khốn nhà anh, sao bao lâu anh mới trở về thế hả? Anh có biết em rất mệt mỗi khi cứ chờ đợi anh mãi hay không hả?"

Cô oán trách hấn, đôi mi hấn sụp buồn, đôi môi khẽ rung

"Vợ này..."

"Nếu sau này anh không thể về nữa..."

"Thì...lúc ấy em phải cố gắng mạnh mẽ đấy nhé!"

Cô chờ người ra một hồi rồi hỏi

"Hạo à, anh đang nói cái gì thế hả? Sao...sao lại hỏi như vậy? Có chuyện gì xảy ra sao anh?"

Hắn cố nở một nụ cười gượng gạo xoa xoa đầu cô rồi nói

"Không có gì!"

Cô thấy Lam Như nó cựa quậy trong tay cô thì cô giật mình, cô chạy nhanh vào nhà rồi đặt nó xuống giường, đôi mắt nó ướt lệ, miệng kêu lẩm bẩm

"Ba ơi! Ba! Mẹ con đâu ba? Sao con lại không có mẹ?"

Mi nó ướt rồi lại ngủ thiếp đi

Cô sờ lên mặt nó rồi mới hỏi Vũ Hạo đang đứng sau lưng nãy giờ

"Con bé nó tội nghiệp quá! Anh có thể nào cho nó gặp mẹ nó một lần không anh?"

"Nhà này có thêm một con bé nữa phải không Như Hoa?"

Cô quay lại gật đầu với hắn

"Cái vong nó theo con bé lâu rồi, từ hồi con bé được sinh ra!"

"Vậy nó không còn nhiều thời gian nữa đâu, vong theo lâu như vậy làm sao mà cứu được đây?"

Như Hoa thở thốt hỏi lại

"Không...Không cứu được sao?"

"Ừ, mạng nó tiết rồi. Chăm cự giỏi lắm là một ngày nữa!"

"Ba nó, ba của nó sắp về rồi! Anh à! Có cách nào nữa không anh? Nó còn nhỏ mà, với lại nó đâu làm gì sai?"

Hắn quỳ xuống ôm lấy đầu cô rồi thì thầm

"Ngốc à! Con người đều có phần số cả, không cãi lại được đâu! Em có cố cũng bằng thừa!"

Cô ngồi bên giường rồi nhìn Lam Như đang thoi thóp trên giường, nó không còn bao lâu thời gian nữa, không biết ba nó có kịp về không?

Cô ngồi bên giường nó cả đêm, cô không dám ngủ, cô sợ cô chớp mắt thì cái vong kia lại lên vào mà bắt nó đi mất

Nửa đêm tấm cửa rèm bay phất phơ trong gió, lạnh lạnh cô mới đứng dậy lấy thêm cái áo khoác rồi khoác lên người, cô nhìn ra cửa sổ

Một mặt người trắng toát từ cửa sổ nhìn vào, cô giật mình làm rớt luôn cái áo trên tay, cô lùi lại phía sau một cái

Người đó từ từ tiến vào phòng, chậm chậm tiến lại gần giường, Như Hoa vội chạy lại định ngăn chặn người phụ nữ thì một cánh tay giơ ra nắm lấy eo cô lôi lại phía sau, hắn nói "Đê yên! Em đừng phá!"

Cô đứng yên một góc rồi nhìn ra, cô thấy người phụ nữ kia ngồi trên đầu giường giơ tay ra vuốt ve tóc con bé khóc thút thút, mặt bà ấy hiền lành dịu dàng, cô ngước mặt lên thì hỏi hắn

"Cô ấy?"

"Là mẹ của Lam Như! Anh vất vả lắm mới nhờ mẹ tìm cô ấy đây!"

"Là anh...anh vì em sao?"

"Không vì cô thì tôi đã vất vả thế à? Em muốn gì là được đấy còn gì?"

Cô hạnh phúc lắm, hắn thương cô yêu cô, cưng chiều cô hết mực, hắn đã là người chồng tuyệt vời nhất rồi, nhưng âm dương cách trở cô nghĩ đến đã thấy nhói trong tim

"Mặc kệ ngày mai ra sao! Hôm nay còn nhìn thấy mặt nhau là tốt rồi!"

Cô cúi mặt vào ngực hắn rồi thầm lặng, không biết sao hôm nay cô cảm thấy hắn có gì đó rất buồn, rất nặng nề, nhưng hắn không nói cô lại không dám

hỏi

Cô ấy khóc một hồi thì đi, cô ấy là Hoài Thực là mẹ của Lam Như, cô ấy là một vong hồn tội nghiệp, sinh con ra không một ngày được bên cạnh con, mà còn bị người ta ám hại không thể siêu thoát, vất vưởng khắp nơi, cô đau sót thay

Đồng hồ điểm 4 giờ sáng cô ấy đã rời đi, cô và hấn đứng đó, ba Lam Như gọi về báo sẽ về đến nhà sau 30 phút nữa, bây giờ ông đang ở sân bay, chuẩn bị về nhà, con bé vẫn cứ co giật không ngừng, cô biết có đưa đi bệnh viện thì nó cũng không khỏi

Cô không thể làm gì chỉ có thể nhìn nó thoi thóp trên giường

Lát sau nó lơ mơ mở mắt ra

Nó nhìn xung quanh rồi cố gắng ngồi dậy

Nó nhìn ra cửa, miệng nó khô khốc rồi nói

"Em gái à! Vào đây! Sao em lại đứng ở trước cửa thế kia? Vào đây đi!"

Lam Như cố ngồi dậy, hai chân nó run lập cập, rõ ràng là rất mệt nhưng nó vẫn cố bước ra cửa, nó đi ra rồi thủ thủ

"Em gái à! Vào đi! Tôi qua em đi đâu sao không về ngủ với chị? Có phải em sợ chị ấy mắng không? Không sao đâu!-chị sẽ giấu, không cho người ta biết đâu! Em đừng sợ nhé!"

"Sao em không nói gì? Có phải rất đói rồi không? Lát chị lấy tiền tiết kiệm mua đồ cho em ăn, được không?"

Như Hoa sợ con bé sẽ làm hại Lam Như nên bước lại gần nói to

"Tránh xa con bé ra! Nhanh lên!"

Lam Như liền chắn ngang không cho Như Hoa lại gần con bé, nó khóc ngất lên

"Chị đừng làm hại em gái của em! Đừng làm hại nó mà! Em xin chị! Em gái em nó đáng thương lắm, nó không hại em đâu! Chị đừng đánh nó có được không? Hay chị đánh em đi! Em gái em nó không có tội!"

"Lam Như à nó không phải người đâu!"

"Em biết...em biết nó không phải người! Nhưng nó là em gái của em! Nó...lớn lên cùng em, nó giống em đều không có mẹ, nhưng mà...nhưng mà nó không may mắn được như em, chị có biết không? Nó không có đồ để mặc, nó cứ hay bảo là rất lạnh, rất đau, mẹ nó đã làm nó đau, trên người nó có rất nhiều vết thương, chị không thấy sao? Nó đáng thương lắm rồi chị đừng ghét nó nữa mà!"

Lam Như quay lại ôm lấy con bé khóc ngất lên, nó xanh xao vàng vọt, gầy gò

Lam Như từ từ nói

"Chị à coi như em cầu xin chị, chị tha cho em gái em đi, có được không? Nó không làm hại em đâu, nó không được như người ta, nó không được ăn không được đi học không được nói chuyện với mọi người, nó chỉ có thể nói chuyện với em thôi! Nó luôn ở nhà đợi em về, nó không thể theo em đến trường sợ người ta phát hiện ra em nói chuyện với nó sẽ chửi em bị điên

"Ba luôn luôn vắng nhà, chỉ có nó nói chuyện với em, chơi với em, chỉ có nó biết em vui hay buồn, chỉ có nó bảo vệ em khi một ai đó mắng em mồ côi mẹ rồi đánh em, nó hỏi han em, rồi lo lắng cho em, bao năm qua nó lớn lên cùng em, chị có thể vì em tha cho nó lần này không?"

"Mỗi tôi chỉ có nó bên cạnh em chúc em ngủ ngon, chỉ có nó đắp chăn cho em hằng đêm! Nó là em gái của em đó! Không phải quỷ đâu! Chị đừng làm nó đau mà! Nó đã bị thương nhiều lắm rồi!"

Mắt mũi nó tèm lèm, nó ôm chặt em nó, thân thể run lên, đứa trẻ kia bỗng sụt sùi gọi

"Chị hai ơi!"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Thứ Bảy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85

"Chị hai ơi!"

"Đừng sợ đừng sợ! Chị đây nè!"

Lam Như ôm lấy đứa trẻ kia vỗ về, nhưng nó chợt lao đảo rồi ngã xuống sàn, Như Hoa vội bế nó đặt trên giường, đứa trẻ kia định chạy lại thì Vũ Hạo giờ tay ra bắt lấy nó, Như Hoa vội hét to

"Anh à đừng hại...."

Cô bỗng im lặng rồi bất ngờ, tưởng hấn ra tay với nó nên sợ hãi, ai ngờ hấn giữ nó lại rồi từ từ đặt nó ngồi trên bàn, tay phúi phúi trên người nó, cúi đầu hỏi nhỏ

"Nhóc có biết nhóc rất hư không?"

Nó cúi đầu gật gật tỏ vẻ rất hối hận

"Anh sẽ không làm em đau, em phải trả hồn vía lại cho chị em! Nghe rõ chưa?"

"Rõ ạ!"

Nó gật gật đầu rồi đưa ánh mắt sợ hãi nhìn về hướng Vũ Hạo, rồi nó lại thòp đầu xuống, hỏi nhỏ

"Anh...anh thật sẽ không làm em đau chứ?"

"Ừm..."

"Vậy...em có thể đi chưa?"

"Không được!"

"Em không thể ở đây được! Em sẽ rời xa chị hai ra, em không phiền chị ấy nữa đâu! Em chỉ muốn chơi với chị ấy thôi! Không có ý hại chị ấy đâu! Em dẫn chị ấy đi chỉ vì không muốn chị ấy cứ buồn như vậy, em sai rồi!"

Hấn xoa xoa đầu nó rồi mỉm cười hiền lành

"Nhóc không sai đâu! Trong tình cảm ai cũng ích kỷ cả, em suy nghĩ chưa chín chắn, anh không trách em! Nhưng mà tội dọa vợ anh khóc là anh không tha đâu nhé!"

Nó giật mình rồi chồm dậy xoay về phía Như Hoa mà xin lỗi lia lịa, cô xoa tay rồi nói

"Không có gì đâu mà!"

"Anh à anh lại đi dọa một đứa trẻ con như vậy à?"

Cô vốn dĩ rất yếu lòng, dù cho là một hồn ma thì cũng chỉ là một đứa trẻ con, không nên làm nó sợ, cô nhún mày với hấn, hấn nhún vai

"Bệnh em mà em còn giận! Anh chịu thua!"

Hấn bế đứa trẻ lên rồi nói

"Em không thấy chị gái em còn ba à? Em dẫn nó đi thì ba nó sẽ đau lòng lắm! Em cũng biết cuộc sống của những vong hồn mà, không được như người sống, cực khổ và buồn tẻ như thế nào? Em muốn chị em giống em sao?"

"Em muốn chị ấy hạnh phúc!"

"Em bỏ hết sự thù hận đi, lúc ấy mới có thể đầu thai chuyển kiếp làm người, vất vả nhiều rồi nên từ bỏ thù hận thôi!"

"Nhưng...còn mẹ ta, mẹ ta chưa trả giá làm sao mà công bằng, làm sao em yên dạ?"

Hấn cúi đầu mỉm cười

"Chính vì em suy nghĩ như vậy nên mới không siêu thoát được, em ngang bướng thật, ngày mai...mọi thứ sẽ thay đổi thôi, em không tin cứ xem đi, có nhân có quả, có vay có trả, cuộc đời luôn công bằng!"

Sáng sớm ba Lam Như đã từ sân bay trở về nhà, Lam Như nằm thoi thóp trên giường, ông lao đến ôm con gái nhỏ, ông sợ mất nó vô cùng, vợ đã chết nếu con gái cũng chết thì ông sống mà làm gì nữa, ông ân hận đã không quan tâm nó nhiều

Như Hoa lặng người đi, con bé kia đã hứa sẽ rời xa Lam Như, trả nó hồn vía, không quấy rầy nó nữa, và xóa luôn phần kí ức hai đứa đã trải qua

Vũ Hạo dắt tay nó đến chùa, nơi mà mẹ nó đã trốn ở đó, nó muốn nhìn thấy bà ta lần cuối trước khi rời đi mãi mãi, vừa đến cổng chùa đã thấy bà ta đứng đó, bà ấy giống như chờ đợi nó ở đó đã lâu, bà thấy nó đến thì mỉm cười, Vũ Hạo dắt tay nó lại gần rồi nó buông tay hân ra, từ từ bước lại gần bà ấy "Bà...đợi tôi?"

"Gật gật"

"Mẹ...xin lỗi con! Mẹ sẽ mong con cho phép mẹ bù đắp!"

"Bà...bà...tôi...Không hận bà nữa, tôi biết bà đã chịu đau khổ rất nhiều trong thời gian qua, tôi sắp phải đi rồi! Bà không cần phải ân hận nữa, tôi sẽ không mang oán hận hay thù hân nữa, tôi...tha thứ cho bà, bà đi đi!"

Vũ Hạo mỉm cười, hân cứ nghĩ nó sẽ ghét bà ấy lắm, bây giờ tốt rồi, bỏ hết thù hận mới được tha thứ, mới có vé mà về cõi bình lai

Hân gọi khẽ

"Đi thôi!"

Nó quay lại nắm lấy tay Vũ Hạo rồi cả hai cùng đi, nó quay lại nhìn về phía bà mỉm cười vẫy tay rồi đi, cả hai biến mất trong làn sương sáng sớm, bà Lam Lam mỉm cười trong mơ, nước mắt bà rơi, bà đã chết, bà đã nhẹ lòng vì bà không còn mang nỗi đau đó, bà chết trong mơ và trên môi nở một nụ cười mãn nguyện

Vũ Hạo dẫn nó đến một con sông, bên kia một người chèo đò già chèo qua, thấy hân cúi đầu lễ phép

"Thiếu gia!"

"Bà đưa nó qua sông nhé! Cho nó vào nhà nào có điều kiện, nhớ chưa?"

"Dạ vâng!"

Nó buông tay hân ra rồi bước chân xuống thuyền, quay mặt lại, gương mặt nó hiện lạnh vẫy tay chào hân, rồi trong màn sương chiếc thuyền biến mất

Hân quay về nhà, nhìn vào đôi mắt hân lại đượm buồn, hân thở hắt ra một hơi rồi bước vào phòng

Cô đứng nhìn ra cửa sổ, tay đặt trên khung kính, hân nhẹ nhàng tiến lại gần một tay đặt lên eo cô, một tay đặt lên bàn tay cô trên kính, tay hân lạnh lẽo vô cùng, cô xoay lại hân cúi đầu cúi vào cô cô thủ thi

"Vợ chồng mình...cười nhau bao lâu rồi?"

"Em...Không nhớ nữa, sắp hai năm rồi thì phải?"

Hân hôn lên trán cô rồi nói

"Ừ, chúng ta chưa từng hẹn hò, chưa từng chụp ảnh, chưa từng đi du lịch, chưa từng làm những điều lãng mạn như người ta! Anh muốn làm lắm! Ít ra trong đời em cũng một lần được hạnh phúc!"

Hân nhìn vào sợi dây chuyền trên cổ cô, viên ngọc định hôn hân mang trong người từ nhỏ, bây giờ hân cho cô, hân đã cãi lời mẹ, bây giờ mẹ hân bảo phải lấy lại, nhưng nó đã là một thứ gì đó bảo vệ cô, hân biết nếu lấy lại chắc chắn cô sẽ theo mây gió mà tan biến, như cõi hư vô, hân không bao giờ nắm lấy được, không bao giờ nhìn thấy nữa

Nếu hân không lấy, hân sẽ thay cô mà tan biến, tan biến vào cõi trời, cả hai không bao giờ trùng phùng

"Vũ Hạo à! Sao vậy anh?"

"À...anh nhớ em thôi!"

Đôi mi hân sụp xuống, hân cố nở một nụ cười gượng gạo, hân ôm cô, trái tim cô vẫn đập trong lồng ngực, hơi ấm cô vẫn hiện hữu, cô vẫn trước mặt hân. Hân muốn bảo vệ cô, muốn bảo vệ người hân yêu nhất trên đời

Hân đau lòng ôm cô, nói giọng run run

"Bà xã à! Anh rất yêu em, cho dù thế nào anh cũng yêu em! Em đừng quên nhé!"

"Anh sao vậy?"

"Như Hoa à? Trên đời này thứ anh hối tiếc nhất là em! Anh muốn bảo vệ nhất cũng là em! Anh không hứa hẹn gì cả, chỉ có thể cố hết sức để em được vui vẻ hạnh phúc!"

"Em chỉ hạnh phúc khi có anh thôi!"

Cô không hiểu hắn nói gì, không để ý rằng hắn nấp sau lưng cô âm thầm rơi nước mắt, âm thầm chịu đựng từng nỗi đau

Hắn ôm cô, hôn cô, hôn cô nhẹ nhàng trong buổi chiều ánh nắng tắt, hắn thấy hạnh phúc, vui vẻ, hắn sẽ rời xa cô một ngày nào đó

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Thứ Bảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86

"Vũ Hạo! Mẹ sai con lấy Linh Ngọc về đây con đã lấy chưa?"

"Con...Không lấy đâu!"

Bà cười đau khổ, đã hết lần này đến lần khác bà cho nó cơ hội, nó đi rồi lại về tay không, mãi cũng không xuống tay được, bà biết nó trân trọng con bé kia, nhưng không lấy Linh Ngọc về hậu quả thế nào nó rõ nhất mà, nó càng ngày càng yếu đi, mà nó còn cố tình nhân nhượng với con bé kia, cho nó thứ quý giá mà sinh ra trời đã cho nó

Bà đập bàn rồi đứng lên, bà không thể để con trai bà chịu thêm nhiều đau đớn nữa, bà sẽ tự tay lấy Linh Ngọc về

Hắn đứng chắn ngang lối đi của bà rồi khẽ nói

"Mẹ à! Chúng con chưa từng hẹn hò!"

Bà sững người lại nhìn đứa con trai yêu quý của mình, bà ứa nước mắt

"Mẹ không muốn con mẹ đau lòng, càng không muốn con phải hận mẹ! Nhưng nếu để con hận mẹ mà con hạnh phúc, mẹ cam lòng!"

"Trước giờ...con chưa xin mẹ điều gì! Chỉ mong mẹ sẽ cho tụi con một cơ hội, con chỉ xin một ít thời gian mà thôi! Mẹ hãy vì con!"

Bà ôm lấy con trai mình rồi nhớ đến lúc nhỏ nó đã bỏ nhà đi, ba nó tức giận từ luôn cả nó, nếu ông ấy mở lòng thì con trai bà đã không khổ đến mức này, trời hại con trai bà rồi.

"Mẹ à! Con nợ cô ấy nhiều lắm!"

"Nợ một người chồng! Nợ một tình yêu! Nợ một gia đình! Nợ một hạnh phúc!"

Bà mỉm cười, con trai bà trưởng thành rồi, bà không ép nó, giờ tay ra đeo lên cổ tay nó một sợi dây

"Đi đi! Mẹ cho phép hai đứa hẹn hò! Nó đang đợi con đó, đi đi con trai của mẹ!"

Hắn mỉm cười hôn lên mặt bà, rồi vội bước đi, bà ngồi thộp xuống che mặt khóc, nó đã sắp chết rồi mà còn không hay biết hay sao, cô gái ấy lại quan trọng hơn bản thân nó hay sao chứ?

Hắn chạy lại nhà Vương gia, mở cửa bước vào như một con người bình thường, hắn sang phòng Vương phu nhân, hắn cúi xuống hôn lên trán bà, hắn thấy bà mỉm cười trong mơ

"Mẹ ơi! Con trai về rồi! Con rất nhớ mẹ!"

Khẽ đắp chăn cho bà hắn nhẹ nhàng ra khỏi phòng

Bà mỉm cười rồi nhắm mắt nói trong mơ

"Vương Nguyên của mẹ! Mẹ rất nhớ con! Con trai à!"

Hắn mở cửa, bước vào phòng hắn, vợ hắn ngủ say trên giường, hắn leo lên giường rồi chui vào chăn, ôm cô chặt vào lòng, hôn lên môi cô. Đôi môi hắn ấm nóng, không còn lạnh lẽo nữa, cô lơ mơ tỉnh giấc, mở mắt ra xoe mắt nhìn hắn, cô bắt ngờ ngồi bật dậy

Cô sờ sờ lên mặt hắn rồi khẽ lay lay hắn, vỗ vỗ vào mặt mình

Bất ngờ hỏi

"Vũ Hạo? Người anh ảm? Trái tim anh đập? Anh...anh...anh là người sống thật sao? Anh là người bình thường rồi sao?"

"Gật gật đầu"

"Mẹ anh cho phép anh làm người, để hẹn hò với em! Và...anh sẽ nói với mẹ Vương lời cảm ơn và xin lỗi lúc trước chưa kịp nói ra!"

"Vũ Hạo à! Anh thật sự làm người rồi! Thật sự rồi này!"

Hắn ôm cô rồi xoa xoa đầu

"Đồ ngốc! Vui đến như vậy à? Vui đến phát khóc à? Đồ ngốc này!"

"Anh này! Em vui quá đi mất thôi, anh có biết em...hức hức..."

Cô khóc đến nghẹn lời, hắn vén tóc cô lên rồi nghiêng đầu về phía cô hôn lên môi cô, cảm nhận rõ nhất cô run lên từng hồi

Tay sờ sờ sau lưng cô, tron lảng và mát mẻ

Hắn nuốt nước bọt rồi liếm môi

"Bà xã...hay là mình sinh em bé nhé! Sinh tiểu Vũ Hạo nhé! Hay là tiểu Như Hoa. Con trai giống anh, con gái giống em!"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Thứ Bảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87

"Bà xã...hay là mình sinh em bé nhé! Sinh tiểu Vũ Hạo nhé! Hay là tiểu Như Hoa. Con trai giống anh, con gái giống em!"

"Sinh con! Sinh con á! Có đau không?"

"Hình như là...có!"

"Vậy thì sinh con! Sinh con cho anh, em không sợ đau, không sợ khổ! Anh giúp em đi!"

"Giúp em á? Anh...nói đùa thôi! Sinh con vất vả lắm, em sẽ mệt mỏi lắm! Anh không nỡ đâu!"

"Không nỡ? Em cho phép anh từ chối à?"

Cô bật dậy rồi ngồi lên người hắn, hôm nay hắn mang thân xác của một con người đến đây là cơ hội tốt để cô có thể sinh con, mấy lần trước có thể nào cũng không mang thai được, giờ tốt rồi, hắn muốn chạy cũng khó nữa là!

"Hừm...chồng à! Em muốn sinh con, muốn thụ thai, muốn làm mẹ rồi! Anh không giúp em là không được rồi!"

"Anh nói em biết! Anh kiềm chế hết nỗi rồi đấy nhé! Cho em ba giây để leo xuống!"

"Đã cương như vậy rồi mà còn..."

Cô ăn nói như vậy thật sự như đang khiêu khích người ta vậy, rõ ràng là không muốn sống nữa đây mà!

"Được thôi! Lát sau đừng có mà cầu xin anh!"

Hắn một tay đặt lên eo cô., một tay đặt lên vai cô một giây đã đè cô nằm sát xuống giường, trong cái bóng tối lơ mờ ánh trăng, hắn đẹp trai đến mê người, hắn tươi trẻ và đầy sức sống, không như lúc còn là một linh hồn, hắn hấp dẫn hơn nhiều

Hắn quỳ hai chân ngang người cô, nhìn cái thân thể cô hắn chỉ tiếc không gặm nhấm hết cùng một lúc được, chỉ có thể thốt lên

"Ngon"

Cô nói chuyện cho hắn trấn tĩnh lại

"Thần thờ gì vậy? Hay đề em giúp anh?"

Hắn nhếch mép lên cười, cô gái này to gan thật, lát nữa còn không xin hắn tha mới lạ

"Hừm...lát mà la đầu thì anh không biết đâu nhé!"

Hắn cười tinh nghịch bậm môi đẩy cô nằm xuống giường, tay nhanh như cắt giữ chặt đùi cô, đôi môi đặt gọn gàng trên môi cô, cô cảm giác hôn người còn sống cảm giác ấm áp chân thực và thích hơn nhiều, không còn là mây mờ tựa sương khói nữa

"Lát có đau thì nói với anh! Anh sẽ nhẹ!"

"Không cần! Anh thích là được!"

"Được thôi! Xem em cứng miệng đến bao giờ!"

Hắn vừa bóp đùi cô thì cô đã phát ra âm thanh kì lạ

"Gì vậy? Anh còn chưa động gì luôn đấy!"

Cô đỏ mặt quay vào gối mà nói

"Đồ giờ ho!"

Hắn khẽ bật cười, lúm cái đồng tiền vào rồi vờ quay mặt đi chỗ khác, cô không đợi được nữa mà ngồi bật dậy ôm lấy cổ hắn, hai tay tự tháo dây áo trước mặt hắn, hắn nhìn mà không rời mắt từng cử động của cô, cô quỳ gối để cao hơn

Cô luôn những ngón tay vào mái tóc sau gáy hắn, làm hắn nổi cả da gà, hắn như mê mị ánh mắt cứ dán vào mắt cô, đôi mi dài của hắn chớp chớp

Cô hôn hắn, hôn đến ướt át, cô trần như nhộng trước mặt hắn, tay hắn vuốt ve tóc tẩm lưng trần từ từ xuống dưới sờ mông cô, cô ưỡng ngực về phía hắn, hơi thở ấm nóng phả vào mặt hắn, hắn nóng cả người, cố nhịn nhưng xem như không ổn rồi, rõ là không thể nhịn nổi, thôi thì liều

"Anh...xin lỗi! Anh chịu hết nổi rồi!"

"Đừng chịu nữa, anh cứ làm gì anh muốn đi!"

Hắn đè cô sát vào mép giường, cuồng nhiệt mà hôn lấy hôn để, hai tay mò mẫn khắp người cô, thân thể mềm mại cứ uốn éo rồi phát ra âm thanh kì quặc khiến người ta chỉ muốn ăn sạch sẽ thôi

"Anh à!"

"Ừ"

Hắn cởi áo ra, quăng qua một bên, quần quăng qua một bên, đồ cô lại văng tung tóe

Một giây hắn dừng lại thở gấp gấp

"Anh...anh chuẩn bị vào nha!"

Cô khẽ gật đầu, rõ ràng này giờ cô đã ướt át hết cả rồi, bây giờ chỉ chờ hắn thôi

"Chắc sẽ đau hơn lần trước!"

"Ừm!"

Hắn khẽ đưa vào, cô nhíu mày rồi bấu tay vào vai hắn, môi bậm vào nhau

"A...."

"Umm"

Cả hai hòa vào nhau, họ cảm giác thế giới bỗng trở nên thật kì quặc, mọi thứ đều bay bổng, cả hai đắm mình trong cái gọi là dục vọng, hắn nhắm mắt liều chết mà đâm vào, cô cứ như sắp chết đuối mà ôm chặt cái phao, cả hai mồ hôi nhễ nhại, cô không biết sao lại đau quá, lại rát nữa! Nhưng lại vừa thích, nước mắt cô chảy dài

"Đau quá Hạo à!"

"Anh xin lỗi nhưng mà...dùng chắc anh chết! Đang vui mà em! Cho anh chút nữa thôi!"

Hắn cứ day đọa thân xác cô đến 3 giờ sáng, cô mệt phờ, thở cũng không nổi, hai chân run lên như sắp chết, nhưng cô vui lắm, hắn ra ở bên trong cô, lần này cô mang thai là cái chắc rồi!

Hắn ôm cô từ phía sau rồi khẽ động dậy, tay đặt ngang cho cô nằm, hôn lên tóc cô rồi khẽ nói

"Mai cho anh nữa đi!"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Thứ Bảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88

Vương phu nhân tỉnh dậy, hôm nay trời nắng trong, hôm qua bà mơ thấy con trai bà, nó hôn lên trán bà còn kêu

"Mẹ ơi!"

Bà mỉm cười, mọi chuyện diễn ra chân thực y như thật, bà thấy nhớ nó, lại thấy đau lòng không nguôi, bà bước xuống giường, bà định bước qua phòng Như Hoa gọi nó xuống ăn sáng cùng bà, sẵn lát cùng bà đi mua sắm ít đồ cho Vương Nguyên, bà muốn nấu một bữa cơm đằng hoàng cho nó, chuẩn bị ít thức ăn nó thích rồi kêu nó về, bà không biết nó có hiện hữu quanh bà không nữa, nhưng bà cảm thấy giống như con trai bà đang ở cạnh bà vậy

Bà gõ cửa, miệng kêu nhỏ

"Như Hoa à! Con thức chưa, lát con đi siêu thị với mẹ nhé!"

Bà không nghe thấy tiếng trả lời, bèn mở cửa đi vào, bà thấy Như Hoa nằm ngủ trên giường, chăn che nửa người lộ khoảng lưng trắng muốt, bà lắc đầu ngán ngẩm nghĩ sao con dâu bà lại không mặc đồ mà lại ngủ thế kia, bà gọi nhỏ cô

"Con dâu à! Sao ngủ mà không mặc gì vậy con?"

Cô nghe gọi thì hoảng hốt choàng thức dậy, tay nắm cái chăn che cơ thể lại vội vò vò đầu lấp bấp

"Dạ...tại con nóng ạ! Con nóng mẹ ạ!"

Bà chi tay lên trên

"Điều hòa vẫn bật mà con?"

"À...à con quen rồi mẹ ạ, vương vius con không ngủ được mẹ ạ!"

Bà vạch cái chăn ra nhìn sẫm soi rồi hỏi

"Cô con sao có mấy vết đỏ thế kia? Giống...dấu hôn nhỉ?"

Cô giật mình lấy chăn che lại, không biết trả lời sao thì bà nghe trong nhà tắm có phát ra âm thanh đồ rơi, bà đứng dậy rồi bước lại gần, bà giờ tay ra định mở cửa xem, con dâu bà trong phòng một mình mà lại có âm thanh gì trong nhà tắm thế kia? Bà không khỏi nghi ngờ

Cô giờ tay ra rồi hét lên

"Mẹ ơi! Con đau bụng quá mẹ ơi!"

Bà liền xoay lại rồi hỏi han cô

"Con đau ở đâu? Hả?"

Bà lo lắng hỏi, bảo cô mặc đồ vào rồi bà chở đi bệnh viện, cô giả vờ ôm bụng rồi bước vào phòng tắm, bà bên ngoài lo lắng, bà ngồi trên giường, bỗng bà mở mắt trừng trừng

Trên giường con dâu bà lại loang lổ một vết máu đỏ, bà lo lắng hỏi vọng vào phòng tắm

"Như Hoa à? Sao giường con máu nhiều thế kia?"

Cô chết đứ đừ, cô không biết trả lời làm sao nữa, bèn nói gạ "Con...con đến tháng ạ!"

Bà lắc đầu sao con dâu bà lại hư thế kia, đến tháng mà vương ra giường, người ở mà biết chắc bà tìm chỗ mà trốn mất thôi

Bà gõ cửa hỏi

"Con không khỏe sao?"

"Dạ..."

Hắn đã trốn trong nhà tắm này giờ, đồ khốn nhà hắn, thấy cô vào là tóm lấy cô đè sát vào tường, hôn ngấu nghiến như muốn ăn luôn cô, bà cứ đứng đợi ở ngoài thế kia, cô chỉ muốn giơ tay ra đập hắn một cái thôi

"Anh..."

"Ừ..."

"Mẹ...mẹ ở ngoài kia anh!"

"Kệ...anh lại muốn rồi! Cho anh đi!"

Nói xong hắn bế cô đặt trên cái kệ cô hay để quần áo, rồi nước trong vòi sen tưới lên hai người họ, hắn thở dốc, cảm giác gần gũi với vợ thích thật, cứ muốn gần suốt

Cô chịu đựng không nổi thì bật ra tiếng rên

"Ừ..."

Bà bên ngoài nghe thấy gì đó lạ lạ thì mới hỏi

"Như Hoa à con không khỏe ở đâu à?"

"Con...ừ...con...a...Không sao...ừ...Không sao mẹ ạ!"

"Giọng con lạ thật đó! Con thật sự ổn chứ, cần mẹ gọi cho bác sĩ gia đình đến không con?"

"Không ạ, mẹ xuống nhà đợi con tý nhé!"

"Ừ..."

Bà đi rồi hắn càng mạnh bạo hơn, cô nhét tay vào miệng để không phát ra âm thanh kì quặc, hắn như đã thú nhận đối đã lâu

"Nhẹ thôi anh! Anh...ơ..."

"Đề anh tắm cho em!"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Thứ Bảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89

Hắn bế cô ra giường, hắn thay đồ cho cô, chải tóc cho cô, hôn lên tóc cô, mỉm cười hạnh phúc, phải chi ngày nào cũng thế này nhỉ?

Hắn nói nhỏ với cô, rồi hôn lên vai cô

"Xuống với mẹ đi! Mẹ đang đợi e đó!"

Cô bước xuống nhà rồi nói với hắn

"Còn anh? Bây giờ mọi người có thể nhìn thấy anh đấy! Coi chừng họ thấy rồi sợ ngất xỉu đấy nhé!"

"Anh biết rồi! Anh có con đường bí mật của anh mà! Em đừng lo! Bai bai vợ!"

Hắn hôn lên má cô rồi đóng cửa phòng lại

Cô bước xuống nhà, ra xe hơi mà mẹ chồng đang đợi sẵn, bà nói

"Con thấy sao rồi?"

"Dạ ổn rồi ạ!"

"VẬY ĐI THÔI!"

Hắn đứng trên lầu nhìn xuống chiếc xe đậu dưới sân, hắn thấy mẹ ngồi trong đó với Như Hoa, miệng hắn bắt gặp mỉm cười, một nụ cười ấm áp

Bà tự nhiên lại quay mặt lên phía hắn nhìn, vô tình thấy bóng người hắn trong kính, bà mở cửa xe ra ngoài nhìn lên, Như Hoa bất ngờ hỏi

"Sao vậy mẹ?"

"Ai ở trên phòng con vậy?"

"À có ai đâu mẹ!"

"Sao giống thằng Nguyên dữ vậy? Lên với mẹ!"

Bà nắm lấy tay cô lôi cô lên, bà vừa đi vừa như chạy, nhưng lên thì không thấy ai, bà thở gấp thất vọng

"Đâu có ai đâu mẹ! Mẹ nhìn nhầm rồi đây ạ!"

"Chắc vậy rồi!"

Bà ủ rũ bước xuống nhà, không còn tâm trí mà đi siêu thị nữa, bà bước xuống nhà bảo ông bảo vệ lên, bà không tin bản thân nhìn nhầm, bà kêu mở tất cả camera giám sát trong nhà lên, xem cho thật rõ có ai khác trong nhà từ hôm qua đến giờ không

Bà kinh hãi khi thấy bóng người giống hệt như con trai bà đi lại trong nhà vào tối qua, nhà bà cài mật khẩu khóa trước cổng, phải biết số mới vào được, và lại còn có con chó canh cửa, ai vào thì nó đã sủa rồi

Bà cho người tìm hết tất cả người trong nhà ra đây, và xem có những ai lạ mặt, nhưng có lục lọi hết nhà cũng không thấy ai lạ mặt, bà lại thất vọng

Bà bước ra ban công, nhìn qua nhà bên kia đối diện, trước kia Vương Nguyên con trai bà trốn đi chơi đều leo từ nhà bà qua nhà hàng xóm, leo lên nóc nhà người ta làm hư cả ngôi nhà người ta, bà phải đền bao nhiêu lần, nhớ đến bà lại mỉm cười

Rồi bà ngạc nhiên khi trên nóc nhà lại có một vài viên ngói vỡ, con trai bà không leo thì còn ai nữa, không biết sao ý nghĩ con trai bà còn sống lại len lỏi vào tâm trí bà, rồi bà phớt đi chửi mình lẫn trí rồi

Con trai bà nó chết rồi, chính bà tận mắt nhìn thấy chứ còn gì nữa, bà cười đau khổ

"Con trai mình nó...chết rồi mà!"

Bà không quan tâm mọi thứ trên đời này nữa từ khi con trai bà chết, bà già đi trông rõ, hàng đêm vẫn nhớ về nó, khóc vì nó, bà đã tuyệt vọng từ cái hôm đi nhận xác nó rồi

Bà tặng bộ ra công viên, chỗ bà và Vương Nguyên hay ra, từ bé nó đã rất ngoan, bà yêu thương nó nhất nhà, bà vừa đi vừa mỉm cười nhớ đến ngày xưa, miệng bà khẽ gọi

"Con trai của mẹ à!"

Bà vấp vào một hòn đá nhỏ ven đường mà suýt ngã, một bàn tay mềm mại giơ ra đón lấy tay bà, dịu dàng dìu bà lên

"Bác không sao chứ?"

Bà ngẩn mặt dậy rất nhanh, vì...cái giọng nói này quen thuộc vô cùng, bà ôm chặt lấy hắn rồi khóc ngất lên

"Vương Nguyên à!"

"Con trai à!"

"Con về với mẹ rồi à? Con trai à!"

"Con...con trai bác tên là Vương Nguyên à?"

Hắn hỏi lại, bà dần dần buông ra, bà chùi nước mắt

"Cậu...Cậu...à thật xin lỗi tôi...tôi nhầm rồi!"

"Cháu tên là Vũ Hạo ạ! Bác ổn chứ?"

Bà vẫn không rời mắt khỏi mặt hấn, giống như hai giọt nước thể này là sao? Trên đời này lại có chuyện trùng hợp lạ lùng như vậy sao?

Bà thần thờ sờ vào gương mặt hấn, mềm mại quá, ấm quá, lại rất đẹp trai, đẹp trai y như con trai bà!

"Giống quá!"

Bà thốt lên

Hấn ứa nước mắt, hấn chỉ muốn ôm bà mà gọi hai tiếng

"Mẹ ơi!"

Nhưng hoàn cảnh bây giờ thì làm sao mà dám gọi, hấn lấy tư cách gì mà gọi bà đây?

Bà ôm lấy hấn cái nữa rồi sục sùi khóc, sao lại giống con trai bà thế này, bà không thể hiểu nổi, cả giọng nói và cái cảm giác ôm nó cũng giống

"Con trai à! À... Vũ Hạo à...con có thể đến nhà bác không? Con giống với con trai của bác lắm, về nhà bác cho cháu xem!"

"Vậy sao? Bác cũng giống mẹ cháu lắm!"

"Mẹ à!"

Bà roi nước mắt mếu dờ, bà run run

"Con trai à! Ước gì con là Vương Nguyên của mẹ thì tốt biết mấy! Mẹ mất con lâu rồi! Mẹ nhớ con lắm!"

Hấn nắm lấy tay bà áp lên mặt

"Nếu không ngại con sẽ là con trai nuôi của mẹ, mẹ nhé!"

Bà mừng ron gật gật đầu

"Được được! Chúng ta về nhà, mẹ nấu cơm cho con ăn"

Bà mừng rỡ nắm tay hấn lời về nhà, đám người làm người ta thấy hấn bước vào nhà thì la làng la xóm thất thanh, kêu ông chủ om xòm, Như Hoa thấy ồn ào thì mới ra xem, thấy hấn cô mới há hốc mà không nói nên lời

"Mọi người đừng hiểu lầm! Đây là Vũ Hạo, con trai nuôi của tôi, nó giống với Vương Nguyên lắm phải không? Trùng hợp thật nhỉ?"

Cả đám người không ai khỏi bất ngờ, là người hay là ma đây, giống như vậy nói anh em sinh đôi người ta cũng tin ấy chứ

Như Hoa nhìn hấn như muốn hỏi

"Sao anh dám vào đây?"

Hấn nháy mắt rồi nhếch mép cười như trả lời

"Chồng em mà bà xã!"

Bà bắt gặp ánh mắt của hai đứa rồi vội chỉ vào Như Hoa giới thiệu

"Đây là vợ của Vương Nguyên!"

Bà Vương như tràn đầy sức sống, bà dẫn hấn đi khắp nơi chỗ Vương Nguyên hay qua, hay ở, hay ngồi uống cà phê ngắm cảnh, hay chỗ hấn ngồi đọc sách, hấn nhún vai như nói với bà

"Mẹ à con biết cả rồi!"

Bà lấy quần áo trong tủ của hấn ra rồi nói

"Tặng con! Tất cả đồ này Vương Nguyên nó không có dùng nữa! Nó qua đời rồi con à!"

Hấn nhìn quanh căn phòng

Tủ quần áo, tủ giày, tủ đồng hồ, tủ nón, tủ cà vạt, tủ thì áo khoác, cả căn phòng đồ đạc của hấn toàn đồ hiệu, bây giờ vẫn còn nguyên vẹn như ngày trước

Hắn nói

"Cho con sao ạ?"

"Đúng vậy! Tất cả ở đây đều cho con! Tất cả đồ của Vương Nguyên không dùng nữa đều cho con!"

Hắn chỉ tay vào Như Hoa rồi hỏi ngây ngô

"Vợ Vương Nguyên không dùng mẹ cho con luôn nhé?"

"Wtf? Cái gì vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Thứ Bảy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90

"Wtf? Cái gì vậy?"

Cô tròn mắt lên rồi nhìn hắn đang che miệng cười hí hửng

Vương phu nhân cũng mỉm cười, bà nhìn hắn vuốt tóc

Thằng nhóc này nghịch ngợm y như thằng Nguyên con trai bà, thật sự là giống về ngoại hình và tính cách đến như vậy, hắn thấy cô đỏ mặt thì quay lại nói với cô

"Vương thiếu phu nhân! Tôi chỉ nói đùa thôi, không cần phải đỏ mặt lên như vậy đâu!"

Cô giờ tay sờ sờ mặt, quả là hơi nóng thật

Cô đánh trống lảng, cô lấp bấp

"Mẹ ơi! Hay là mình ăn cơm đi mẹ! Con hơi đói bụng rồi!"

"À đúng rồi! Ăn cơm đi chứ, bác dặn người làm nấu rất nhiều đồ ăn, toàn món con thích, à...à mà nhầm...toàn món thằng Nguyên thích!"

"Con dễ ăn mà mẹ, món gì con ăn cũng được!"

Hắn liếc sang cô một cái sắc lẹm rồi cười tinh nghịch

Bà đi trước, hắn và cô đi theo sau, cô đi ở giữa, còn hắn đi sau cùng, hắn cứ giờ tay ra chọt chọt vào eo cô, cô nhột quá cứ uốn éo uốn éo hoài không thôi, hắn cứ cười khúc khích

Cô tán vào tay hắn miệng lèm bèm

"Cái tên mắc dịch này thật chứ!"

Khi đang lèm bèm chửi hắn, mẹ chồng cô quay lại

"Vũ Hạo à lát nữa..."

"Ôi trời..."

Bà quay lại đột ngột làm cô giật mình, thụt lùi mấy bước rồi ngã nhào lên người hắn, hắn mất trớn nên ôm cô ngã luôn, hai người nằm xổng xoài trên sàn, bà thì mắt lờn lờn nhìn hai đứa, bà e hèm một tiếng rồi vờ như không thấy gì

"E hèm...E hèm..."

Cô lồm cồm ngồi dậy rồi ngượng ngùng nhìn mẹ, cô cúi đầu rồi chạy nhanh đi ra nói vọng lại

"Con đi dọn cơm trước đây ạ!"

Hắn phúi phúi tay rồi mỉm cười, bà lại cầm tay hắn lên hỏi ân cần

"Có bị đau ở đâu không con?"

"Mẹ à con lớn rồi chứ có phải trẻ con đâu?"

Hắn bỗng dờ người lại vì biết đã lỡ lời, bà nhìn hắn bằng ánh mắt nghi hoặc

Đây chính là câu cửa miệng của thằng bé con bà hay nói đây mà, và lại giọng điệu Vũ Hạo thốt ra lại giống y như giọng thằng Nguyên hay nói, hắn bỗng nói chuyện đánh trống lảng với bà

"Con thấy hơi đói ă!"

"À à...chúng ta đi ăn thôi con! Đi thôi con!" Bà lại lùi thui đi, nước mắt bà giàn giụa, bà sụt sịt khóc

Hắn nhìn bóng lưng bà mà không khỏi đau lòng

Hắn bước lại giữ bà lại ôm bà vào lòng

"Mẹ à! Mẹ đừng buồn nữa nhé! Con trai của mẹ tuy đã qua đời nhưng chắc chắn cậu ấy vẫn theo dõi mẹ, cậu ấy là người tốt, lúc chết thì sẽ không phải chịu cực khổ gì đâu mẹ! Mẹ cứ buồn như thế Mẹ yên tâm nhé!"

Bà ôm chặt hắn hơn, mỉm cười mãn nguyện gật gật đầu, hắn mỉm cười, cuối cùng mẹ hắn cũng đã bỏ được nỗi buồn nặng trĩu trong lòng, hắn vỗ vỗ vai bà rồi gọi nhỏ

"Đi ăn thôi mẹ!"

"Ừ..."

Cô loay hoay trong bếp, tay cắt cắt xếp xếp đĩa rau củ quả, lâu lâu lại xoay qua múc đồ ăn qua đĩa, bày ra khắp bàn

Hắn kéo ghế ra cho bà ngồi, tay cầm một cái khăn trắng đưa lên lau tay, lau nhẹ nhàng từng ngón tay một, cử chỉ này, giống hệt như Vương Nguyên, nó không thích rửa tay trước khi ăn, chỉ thích lau tay, bà hay la cái tật xấu này của nó, nhưng mãi đến lớn thì thành thói quen không bỏ được, bà đành chịu

Bà không nghĩ lại có người thứ hai có thói quen giống như nó, bà nhìn nó chăm chăm

Hắn tiến lại gần bếp, dọn mấy món ăn ra bàn, tay cầm một miếng cà chua bỏ vào miệng nhai, má lúm đồng tiền trông đáng yêu vô cùng, bà mỉm cười, cả cái thói quen ăn vụn đồ ăn cũng giống hệt

Cô và hắn hai đứa đứng loay hoay trong bếp rồi nói nói cười cười, bà nhìn vậy cũng mỉm cười, bà thấy hai đứa rất đẹp đôi, Vũ Hạo chẳng khác con trai bà, còn Như Hoa lại xinh đẹp dịu dàng, cô mới 22 tuổi xuân, cưới cô 2 năm nhưng lại để cô chịu cảnh không chồng, sống âm thầm nhưng lại không có hạnh phúc vợ chồng đáng lẽ đã được nhận

Hắn và cô dọn đã xong, hai người ngồi vào bàn, hắn ăn rất ngon miệng, cứ như đây là nhà hắn vậy, bà nhìn hắn ăn cảm thấy an ủi rất nhiều

Như Hoa gấp đồ ăn cho bà rồi khẽ mời

Bà hỏi cô

"Như Hoa à! Con bé Lam Như con gái chú Vương Tuấn ấy, nghe nói mấy hôm trước nhập viện à con? Con bé nó ổn chưa?"

"Dạ...dạ nó bị ngộ độc thực phẩm ạ! Nó giờ ổn rồi mẹ!"

Cô nói dối bà, ánh mắt liếc qua hắn, hắn vẫn cắm cúi ăn, vẻ mặt trắng hồng như trẻ con, má lúm lúm miệng hồng hồng

Chắc đã lâu hắn chưa được ăn cơm gia đình, giờ lại được ăn một bữa thế này, thấy hắn ăn mà thấy tội tội

Cô gấp một miếng đồ ăn, ánh mắt hiền hòa nói

"Ăn nhiều vào!"

Bà gác đĩa rồi chùi chùi miệng, lúc ấy anh trai Vương Nguyên là Vương Thiên từ cửa bước vào, anh ta đã say, chân bước khập khiễng không vững, bước đến bàn ăn đập bàn mạnh một cái

Hắn bỏ đĩa ánh mắt khó chịu ngước lên, Vương Thiên bật ngửa về phía sau mà hét lên điên loạn

Trôn trong một góc rồi ôm đầu quần quai

Hắn từ tốn mà bước lại gần, hấn khom người xuống nói nhỏ với anh ta và chỉ có hai người nghe

"Anh hai! Sao anh lại sai người cắt thẳng xe của em?"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Thứ Bảy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.